

PÍSEŇ HOR

NORA ROBERTSOVÁ

PRVNÍ KAPITOLA

Krajina v jihozápadní části státu Wyoming je bohatá na paradoxy. Rozsáhlé nížiny, zvlněná pahorkatina a vedle toho špičaté horské masivy a husté borové lesy. Z okna kuchyně to byl úchvatný výhled. Samantha Evansová se uprostřed svých povinností na okamžik zastavila, aby si odpočinula.

Skalnaté hory lemovaly krajinu jako divadelní kulisy. Špičky horských velikánů ještě pokrývala sněhová čepice, přestože už se blížil duben.

Samantha se zamyslela. Kdo ví, jestli tu budu i příští zimu? Představila si dlouhé procházky zasněženou krajinou, křupající sníh pod nohama, mráz štípající do tváří nebo divokou projížďku na koni, jehož kopyta budou odhazovat gejzíry bílých vloček. Nic z toho však nepůjde uskutečnit, dokud na tom nebude sestra lépe...

Přes čelo jí přeletěl mráček. Sabrina byla tím důvodem, proč přijela do Wyomingu. Nebýt nenadálých událostí, stále by žila v hektické, ale důvěrně známé Filadelfii s jejími vysokými budovami a hustou dopravou, která věčně ucpávala ulice a plnila vzduch nedýchatelným smogem. Hluk a chaos nyní vyměnila za klidné táhlé pláně a majestátní hradbu hor.

Obě sestry si byly blízké, jak si lze jen představit.

Poutalo je ono magické pouto, které existuje pravidelně mezi dvojčaty. Pravda je, že nebyly jednovaječná dvojčata. Nebyly ani stejně vysoké, ani neměly stejnou postavu. Samantha měla tmavší oči, spíš do modra, zato Sabrininy byly do Šeda. Obě měly oválný obličej, půvabně tvarované rty, rovný nos. Samantha měla světle hnědé vlasy s mnoha světlými pramínky, zato Sabrina byla úplná blondýnka.

Pouto mezi nimi bylo pevné a věčné. I když se později Sabrina provdala za Dana Lomaxe a odstěhovala daleko na jeho ranč v Larmie Basin, jejich blízkému vztahu to ani trochu neublížilo.

Zůstaly spolu v kontaktu. Byl tu přece telefon a dopisy, které pomáhaly snášet Samanthě její opuštěnost. I na dálku sdílela se sestrou její soukromé štěstí a rozechvělé čekání, až se jí narodí první miminko. Všechny detaily spolu probíraly po telefonu, jako by si povídaly přes stůl. Takle idyla trvala do chvíle, než se ozval Dan.

Těsně nad ránem Samanthu probudilo pronikavé drnění telefonu. Ospale po něm sáhla. Nic ji nemohlo připravit na úlek, jaký se jí zmocnil, když zaslechla jeho slova.

„Sam,“ ozval se Dan a v jeho hlase se odrážela úzkost, „Bree je na tom dost špatně. Naštěstí se podařilo zachránit dítě, ale potřebuje zůstat v naprostém klidu. Snažím se najít někoho, kdo by se o ni postaral, ale –“

Samantha se dvakrát nerozmýšlela – na sestře jí záleželo ze všeho nejvíc v životě. „Nedělej si starosti, Dane. Já přijedu a vezmu si ji na starost.“

Než uplynulo čtyřicet hodin, seděla v letadle do Wyomingu...

Pískot konvice vytrhl Samanthu ze zamyšlení. Zalila ručně nasbírané bylinky v konvici a nachystala jemné šálky s květinovým vzorem. Když se čaj vyluhoval, přecedila ho a nesla na stříbrném podnosu do obývacího pokoje.

„Podává se čaj,“ prohlásila zvesela, když otevřela dveře. Sabrina ležela na dlouhé lenošce podepřená polštáři a přikrytá lehkou přikrývkou. Přestože se optimisticky usmívala, její tváře ještě nesly stopy bledosti po prodělané nemoci.

„Připadám si jako ve filmu,“ poznamenala Sabrina, když sestra položila táč na borovicový stolek. „Ale tahle role mě přestává bavit. Je to nuda.“

„To ti věřím,“ přitakala Samantha a podala jí šálek. „Ještě máš před sebou pěkných pár měsíců čekání.“ Sundala Sabrině z klína šedobílou mourovatou kočku a postavila ji na koberec. „Doufám, že ti Shylock dělal společnost.“

„Pokouší se, ale dělá příšerné drahoty,“ odpověděla Sabrina s náznakem úsměvu. „Dneska byl tak velkorysý, že mi dovolil, abych ho poškrábala za ušima. Musím ale přiznat, že jsem moc ráda, žes ho přivezla s sebou, protože jinak bych se nudou asi ukousala.“ Povzddechla si a opřela se do polštářů. Změřila sestru vážným pohledem. „Hrozně mě mrzí, že tu pořád jen ležím a lituju se, jak jsem dopadla. Přitom bych měla myslet jen na to, jaké jsem měla štěstí.“ Položila si ruku na břicho a něžně pohladila dítě schované uvnitř. „Brzo budu mít dítě a já tu zatím fňukám, že musím ležet a ty že mě musíš obskakovat.“

„Nedělej si s tím starosti, Bree,“ utěšovala ji Samantha soucitně. „Na fňukání máš nárok. Umím si představit, jak ti je. Vždycky jsi byla tak aktivní a plná energie.“

„Jenže nemám právo si stěžovat,“ vyhrkla Sabrina rozčileně. „Ty ses vzdala své práce, opustila jsi domov a přijela jsi sem, aby ses o mě starala.“ Z rtů jí unikl další těžký povzdech a šedé oči se zamžily. „Kdybych tušila, jak zareaguješ, nikdy bych Danovi nedovolila, aby ti volal.“

„To by se ti nepodařilo. Jako tvoje starší sestra mám právo vědět, co s tebou je,“ dodala Samantha naoko přísně. „To je snad normální, ne?“

Sabrina se pousmála. „Ty mi těch pár minut rozdílu nikdy nepřestaneš připomínat, co?“

„Samozřejmě. Jsem tvoje starší sestra a budu se tak chovat, dokud budu naživu.“

„Ale co tvoje práce, Sam?“

„S tím si nedělej starosti.“ Samantha mávla rukou, jako by to tím mělo být odbyto. „Na podzim si najdu jiné místo. V téhle zemi je snad víc středních škol, kde potřebují učitelku tělocviku. Kromě toho jsem prázdniny už silně potřebovala.“

„Prázdniny!“ vykřikla Sabrina pohoršené. „Tomu říkáš prázdniny. Uklízáš dům, vaříš, pereš, nakupuješ a ještě se staráš o invalidu.“

„Miláčku, to je hračka v porovnání s tím, když máš naučit obézního naprosto neohrabaného pubertáka cvičit na hrazdě. Já bych ti mohla vyprávět historky.“

„Sam, my jsme ale dvojice! Ty máš nešikovné pubertáky a já zase budoucí Mozarty v hudební škole. Víš, kolikrát jsem utírala klávesy upatlané od čokolády a žvýkaček? Ještě že přišel Dan a vysvobodil mě od všech těch malých geniálních umělců. Myslíš, že naše máma tušila, k čemu nám to bude, když nás vláčela z klavíru do baletu?“

„To netuším, ale na druhé straně jsme tím pádem dost všestranné,“ ušklíbla se Samantha dobrácky. „Snad bys jí to nevyčítala? Vždycky nám přece věštila, že jí budeme jednou vděčné za všechny ty hodiny dřiny u klavíru a v baletním sále? A hodiny zpěvu a jízda na koni,“ pokračovala Samantha a zvedala jeden prst za druhým, jako by je chtěla spočítat.

„A gymnastika a plavání,“ připomněla jí Sabrina se smíchem.

„Chudák máma,“ povzdechla si Samantha a sehnula se pro kocoura. Položila si ho do klína a bezděčně ho začala hladit po hřbetu. „Možná si myslela, že si jednoho dne

vezmeme za manžela prezidenta, a ona chtěla, abychom byly pro ten úkol připravené.“

„Neměla by sis z ní dělat legraci,“ pokárala ji mladší sestra a utřela si z očí slzy smíchu. „Díky těm hodinám jsme si dokázaly později vydělávat na živobytí.“

„To je fakt. Ale já ještě pořád dokážu uvařit špenátové suflé.“

„Fuj!“ Sabrina se ušklíbla odporem.

Samantha zvedla významně obočí. „Tak vidíš, kam všechny ty kroužky vedly.“

„Počkej. Ty máš přece medaile,“ připomněla jí Sabrina a pyšně se na ni usmála.

„Ano. Mám medaile a vzpomínky. Někdy se mi zdá, že to není deset let, co jsem se sportem přestala, ale věčnost,“ posteskla si.

Sabrina se usmála. „Neumíš si představit, jak jsem tajila dech strachem, když jsem tě viděla cvičit na hrazdě. Přestože jsem tu sestavu viděla stokrát a věděla jsem, že ji zvládneš, vždycky jsem měla pocit, že si musíš zlámat vaz. A když pak oznamovali, žeš vyhrála zlatou medaili na olympiádě, nemohla jsem pochopit, že jsi to opravdu ty, moje sestra.“

„A já si zase vzpomínám, jak jsem ještě těsně před soutěží trénovala kladinu a zkazila jsem všechno, co šlo. Myslela jsem, že se z toho složím. Nohy jsem měla jako z olova a byla jsem k smrti vyděšená z toho, že se ztrapním před celým světem. Pak jsem uviděla v hledišti mámu a hlavou mi proběhlo, co všechno pro nás obětovala, aby nás někam dostala. Nemyslím teď jenom peníze, myslela jsem na ten čas, který nám věnovala. Jenom díky ní jsem prožila závratné okamžiky štěstí z vítězství. Chtěla jsem jí dokázat, že její snažení nebylo nadarmo. Tohle mi pomohlo najít kuráž. Řekla jsem si, že jí něco dlužím a že kdybych to vzdala, hrozně bych ji zklamala. Sice vím, že

by nikdy neřekla, že jí šlo o to, aby na mě mohla být pyšná. Ale pro něco to určitě dělala.“

„Dokázala jsi jí, že všechna ta námaha nebyla marná,“ skočila jí do řeči Sabrina. „I kdybys nevyhrála hrazdu a prostná, stačilo by už to, že jsi tam byla. A máma na tebe byla pyšná, i když to možná nahlas neřekla.“

„Tys mi vždycky rozuměla. Tak teď přestaň fňukat, že tu ležíš a já že tě musím obskakovat. Já jsem tu přece ráda, jinak bych nepřijela.“

„Sam,“ vydechla Sabrina dojatě. „Nevím, co bychom si bez tebe s Danem počali.“

„Určitě byste to nějak zvládli,“ odbyla ji Samantha přiškrceným hlasem. „Dan by na něco přišel.“

„Já vím.“ Sabrina se usmála. „Když se blíží doba, kdy má přijít domů, začíná se mi ukrutně stýskat. Nemůžu to čekání vydržet.“ Její pohled zabloudil k dřevěným hodinám se skleněnými dvířky, které stály na krbové římsě.

„Říkal něco o tom, že dneska pojede zkontrolovat ploty. Skoro to vnucuje představu, že bude pronásledovat zloděje dobytka nebo se potýkat se záludnými indiány,“ poznamenala Samantha. Sabrina se dala do smíchu. „Je vidět, že jsi strávila ve městě příliš moc času, slečinko. Víš, co ti povím. Někdy si už ani nedokážu vzpomenout, jak Filadelfie vypadá.“ Odmlčela se a zamyslela. „Myslím, že se Dan zdržel s Jakeem Tannerem. Měli spolu objet a prohlédnout naše sousedící ploty a zjistit, jestli nepotřebují opravu.“

„S Jakeem Tannerem?“ zeptala se Samantha zvědavě.

„Ano, s Jakeem Tannerem. Myslím, že ses s ním ještě nesetkala. Má ranč, který hraničí s naším na severozápadě. Samozřejmě náš ranč by se mu hodil. Hezky by vyplnil tenhle roh jeho panství. Dá se říct, že mu tady patří půlka okresu.“

„Aha, takže pozemkový magnát,“ usoudila Samantha.

„Dá se to tak říct,“ přitakala Sabrina pohotově. „Bez mučení ale přiznám, že jeho ranč Double Taylor na mě udělal dojem jako žádný jiný. Všechno tam funguje jako švýcarské hodinky. Dan ho obdivuje. Říká, že je nejen schopný farmář, ale taky šikovný obchodník.“

„To zní dost nudně,“ zívla si Samantha a nakrčila nos. „Prošedivělé vlasy, větrem ošlehaná tvář, knír visící až po pás, převíslé břicho přetéající přes ošoupaný kožený pásek...“

Sabrina zaklonila hlavu a dala se do upřímného smíchu.

„To jsi vedle jak ta jedle,“ vypískla. „Ani ve snu by mě nenapadlo prohlásit o Jakeu Tannerovi, že působí jako starý patron. Já jsem sice šťastně vdaná, ale o Jakeovi bych si nechala klidně zdát. Nejen že je ukrutně zazobaný, ale na co sáhne, to mu kvete pod rukama. Kromě toho je stále bez závazků a ženské se kolem něho rojí, jako by cítily med.“

„Takže by to byl slušný úlovek,“ řekla Samantha a blýsklo se jí v očích. „Máma by z něho byla na větvi.“

„To si piš.“ Sabrině se rozhořely tváře vzrušením. „Jenže Jake se chomoutu zatím úspěšně vyhýbá. I když Dan říká, že mu ženská pozornost dost lichotí a rozhodně se známostem nebrání.“

„Bohužel tohle zní už zase nudně a otřepaně,“ povzddechla si Samantha a polechtala kocoura na břiše. Shodila z klína pár chlupů, které se jí přilepily ke svetru.

„Nemůžeš se mu divit, že si bere, co se samo nabízí,“ bránila Sabrina Jakea a pokrčila rameny. „Myslím, že se stejně brzo usadí. Lesley Marshallová si na něj dělá zálusk její otec má ranč na druhé straně Jakeových pozemků. Hodilo by se, kdyby se oba ranče spojily. Vzniklo by impérium. Lesley je chytrá a cílevědomá ženská, ta si umí

spočítat, jaké by to neslo výhody. Jenže na druhé straně je dost rozmazlená a zkažená.“

„Takže by se k sobě báječně hodili.“

„Hmmm. Kdo ví?“ Sabrina se zatvářila zamyšleně. „Lesley je milá, když chce, a je načase, aby se Jake oženil a založil rodinu. Ale na to, abych mu vnucovala Lesley, mám Jakea příliš ráda. Uměla bych si ho představit s někým, kdo má upřímnější a srdečnější povahu.“

„Takhle mluví typická čerstvá novomanželka,“ posmívala se Samantha. „Ještě nejsi ani rok vdaná a už nesneseš, aby byl někdo v tvém okolí svobodný.“

„To je fakt. Hned zítra se pustím do tebe.“

„Díky za varování.“

„Wyoming je plný pohledných kovbojů a spolehlivých rančérů,“ pokračovala Sabrina s potutelným úsměvem, zatímco její sestra krabatila odporem čelo.

„Podívej, Bree,“ usadila ji sestra vzápětí. „Nemám nic proti myšlence, že bych se tu usadila. Popravdě se mi tady začalo líbit, ale “ významně se odmlčela „ kovbojové a rančeři zatím do mých plánů nespadají, to mi věř.“ Vstala a energicky zamířila ke dveřím. „Jdu se podívat, co dělá to maso v troubě. A ty si zatím můžeš dál číst ty své zamilované románky.“

„Až se jednou zamiluješ, tak tě tenhle cynismus přejde,“ zakřičela za ní Sabrina.

„Jasně,“ ozvala se Samantha z kuchyně. „Už slyším ty fanfáry v kostele, hudba vyhrává, andělé zpívají, svíčky se mihotají...“ Samantha zakončila svůj seznam kaskádou smíchu.

„Však na každého jednou dojde,“ zašeptala si pro sebe Sabrina a svraštila zamyšleně čelo.

Samantha se pustila do přípravy zeleniny, aby měla přílohu z pečenému masu. Když si v duchu znovu přehrála

rozhovor se sestrou, nespokojeně mlaskla. *Láska*, pomyslela si pohrdavě. S tou mám své zkušenosti. A tyhle zkušenosti říkají, že je lepší vyhnout se mužským na sto honů. Žádný muž v ní neprobudil touhu jeho city opětovat pokud byly vůbec pravé. Většinou ji jejich pozornost obtěžovala a považovala ji za nežádoucí a protivnou.

Fakt je, že Bree lásku našla. Jenže její mladší sestra byla vždycky mnohem citlivější a hledala někoho, kdo o ni bude pečovat. Neuměla se tvářit moc statečně. Přestože o tom nemluvila, Samantha tušila, že se užívá strachy, aby nepřišla o dítě. Potřebovala, aby Dan přišel, objal ji do náruče a utěšoval. Kdykoli za ní během dne zašla, všimla si, že má vlhké oči, jako by jí občas ukápla slza.

Jako odpověď za svou nevyslovenou modlitbu spatřila oknem v dálce dva jezdce. Sebrala z věšáku těžkou bundu, přehodila ji přes sebe a vyběhla před dům do studeného březnového podvečera.

Když se Dan se svým společníkem přiblížili, Samantha je pozdravila přátelským úsměvem a zamávala na ně. Dan se zatvářil ustaraně, když ji zahlédl.

„Sabrina je v pořádku?“ zeptal se úzkostlivě a předal jí uzdu.

„Bud’ klidný, je v pořádku,“ ujistila ho pohotově. „Jenom je trochu neklidná, protože se jí ukrutně stýská po jejím manželovi.“

„Jedla dneska víc než včera?“

Samantha se na něj povzbudivě usmála. „Dneska se snažila. Musím ji pochválit.“ Samantha přitáhla koně za uzdu a pohladila po lesklém hřbetu. „Ze všeho nejvíc teď potřebuje tebe.“

„Přijdu hned, jen co odvedu koně do stáje.“

„Proboha, Dane, svět se nezboří, když mi svého koně svěříš do péče. Bree tě opravdu potřebuje.“

„Ale...“

„Jen běžte šéfe, ať vaše žena nečeká,“ ozval se druhý jezdec. „Já se o koně postarám.“

Dan vrhl na muže vděčný úsměv. „Díky,“ vyhrkl a energicky seskočil z koně. Předal uzdu Samanthě. „Nezdržuj se a co nejdřív přijď.“

Samantha zavrtěla hlavou. „Potřebuju se trochu nadýchat čerstvého vzduchu,“ vymlouvala se. „Teď máš službu ty,“ dodala s významným úsměvem.

„Díky, Sam.“ Dan ji objal a rychle kráčel k domu. Samantha počkala, až za ním zapadnou dveře, a pak se unaveně posadila na špalek, na kterém se štípalo dříví. Zády se opřela o plot, zhluboka se nadechla a s chutí nasávala do plic rezavý studený vzduch. Cítila, jak se na ní podepsala celodenní únava. Starosti, co bude se sestrou, snaha udržovat ji v dobré náladě a práce v domácnosti znamenaly náročný úkol.

„Ještě pár dní,“ povzdechla si pro sebe a zavřela oči. *Ještě pár dní a zvyknu si na ten kolotoč povinností.* Náhle na ni padl stín. Samantha otevřela oči. Výhled jí zaclonila silná manšestrová bunda. Samantha zvedla unavené oči o něco výš.

„Vybrala jste si dost legrační místo na spaní.“

Samantha sebou trhla. Neuvědomila si, jak blízko spánku se ocitla. Poněkud dezorientované hleděla do tváře neznámého muže. Byl to ten, který Dana doprovodil domů. Měl štíhlou tvář opálenou a ošlehanou od větru. Jeho oči ji zneklidňovaly tím, jak byly hluboko posazené. Pod umaštěným kloboukem se mu vlnily světle hnědé prameny vlasů.

„Dobrý večer, madam,“ řekl muž a krátce nadzvedl klobouk, aby učinil zadost společenskému chování. Jeho oči si ji však posměšně měřily.

„Dobrý večer,“ odpověděla a posadila se víc zpříma.

„Slunce už je hodně nízko, člověk může nebezpečně prochladnout, když zůstane dlouho sedět. Taky se zvedá vítr,“ dodal a zvedl hlavu, jako by se chtěl rozhlédnout. Mluvil rozvláčně a s typickým venkovským přízvukem. Stál pevně na obou nohou a ruce měl zabořené v kapsách. „Neměla byste chodit ven bez klobouku.“ Muž doprovodil svou poznámku kývnutím hlavy. „Klobouk drží hlavu v teple.“

„Mně není zima,“ odpověděla poněkud rozčileně, že se jí pokouší dávat rady. Vzápětí ji tělo zradilo a zuby jí krátce zadrkotaly. „Chtěla jsem... potřebovala jsem se jen trochu nadýchat čerstvého vzduchu.“

„Samozřejmě.“ Muž souhlasně přikývl a ohlédl se za sebe. Poslední sluneční paprsky klouzaly rychle za obzor. „Dneska je moc pěkný večer.“

Samantha zpozorněla. V jeho slovech zaznívala ironie. Muž si ji zkoumavě prohlížel a líně se přitom usmíval. Měl nepochybně přitažlivé rysy a Samanthu jeho vzhled obměkčil.

„Dobrá, přiznávám se. Přistihl jste mě, jak jsem si chtěla pospat. Mohla bych ale tvrdit, že jsem zavřela oči, aby mě slunce nepíchalo do očí.“

„To asi těžko, madam.“ Muž si ji dál měřil vážným pohledem.

„Tak víte co?“ Samantha se zvedla. Bylo jí nepříjemné, že stále musí zvedat oči do výšky, když se mu chtěla podívat do tváře. „Když si to necháte pro sebe, třeba bych vás pozvala na jablečný závin, který jsem dneska upekla k večeři.“

„To je ovšem nebezpečně lákavá nabídka.“ Muž se poškrábal na bradě. „Víte, já si totiž na jablečný závin ohromně potrpím.“ Změřil si ji opět dlouhým pohledem. Samanthě to bylo nepříjemné, až ji po zádech přejelo mrazení.

Tohle není obyčejný kovboj, pomyslela si. Sálá z něj energie, má pohotový jazyk a uhlazené chování – když chce. Muž si posadil klobouk víc dozadu a odhalil další neposlušné prameny vlasů. „Můžeme si na to plácnout,“ řekl a nastavil dlaň.

Samantha vložila svou drobnou ruku do jeho pevné dlaně. „Proč ne,“ hlesla tlumeně. Tělem jí projelo další mrazení, když ucítila pevný stisk jeho ruky. Raději ruku rychle odtáhla. Znepokojeně přemítala, proč ji muž vyvádí tolik z míry. „Promiňte, že jsem vám nechala na starosti Danova koně,“ vyhrkla náhle, aby na sobě nedala znát, jak ji celá situace zaskočila.

„Není třeba se omlouvat,“ uklidnil ji pohotově.

„Všem nám záleží na tom, aby byla paní Lomaxová v pořádku.“

„Ano, ovšem...“ zakoktala a raději ucouvla, aby získala bezpečnější odstup. „Raději už půjdu dovnitř.“ Náhle si všimla, že jeho kůň stojí stále venku a osedlaný. „Proč jste si neodvedl koně do stáje? Ještě nemáte po práci?“ Její otázka zněla tak ustaraně, až ji to v duchu popíchlo. No vážně, proč mě to zajímá? To je vrchol!

„Ale ano, už mám po práci.“ V jeho hlase opět zazněl výsměch, ale Samantha to nezaregistrovala. Její pozornost upoutal jeho kůň.

Bylo to nádherné zvíře s elegantní postavou, dlouhou vlající hřívou a štíhlýma nohama, hrdě vztyčenou hlavou, s ušlechtilým výrazem. Byl to pravý nefalšovaný arabský plnokrevník. Proboha... co tady dělá...?

„To je arab,“ vyhrkla zmateně.

„Ano,“ přitakal pohotově se sebejistotou. Samantha k němu obrátila oči a změřila si ho tázavým pohledem.

„Žádný kovboj se na ranči neprohání na koni, na kterého by musel šetřit půl roku.“ Přimhouřila oči a čekala, co jí odpoví. „Kdo vlastně jste?“

„Jake Tanner, madam.“ Po tváři se mu rozlil líný úsměv. Znovu nadzvedl klobouk, aby se představil. „K vašim službám.“

To je ten pozemkový magnát, blesklo jí hlavou, co ho uhání zástupy vdavekchtivých žen. Bůhvíproč ji to rozezlilo.

„Proč jste to neřekl rovnou?“ obořila se na něj.

„Řekl jsem to teď.“

„Hmm!“ Samantha pohodila nespokojeně hlavou. „Však víte, jak jsem to myslela. Považovala jsem vás za jednoho z Danových lidí.“

„Aha.“ Muž přikývl hlavou.

„Takovéhle triky nemám ráda. Kdybych tušila, kdo jste, odvedla bych Danova koně do stáje sama.“

„Mně to nevadí.“ Muž se zatvářil přívětivě. „Ani trochu mě to neobtěžovalo a vy jste si zatím hezky zdřímla.“

„No dobře, pane Tannere, tak jste se pobavil na můj účet a já doufám, že dobře,“ prohlásila odměřeně.

„Ano, madam.“ Muž roztáhl rty do pobaveného úsměvu.

„Neříkejte mi pořád madam, to nesnáším...“ Samantha se zarazila. Nechápala, co do ní vjelo, že se do něj tak pustila. Vždyť o ni nešlo. Kromě toho se začínala chovat hrubě, a to nemívala ve zvyku. „Zapomeňme na to,“ prohodila náhle smířlivě a vykročila směrem k domu. Náhle se opět zarazila a otočila se k němu hlavou. „Taky jsem si všimla, že jste zničehonic ztratil venkovský přízvuk.“

Muž už neodpověděl, stál zády k zapadajícímu slunci a tvář se mu skryla do stínu.

Samantha se obrátila a vyrazila opět k domu.

„Počkejte,“ vykřikl náhle za ní. „Myslel jsem, že mě zvete na závin?“

Samantha se k němu obrátila a chtěla ho zpražít rozhořčeným pohledem. Jeho úsměv ji však zarazil.

„Možná příště,“ vykřikla a zmizela ve dveřích.

DRUHÁ KAPITOLA

Dveře se za ní s prasknutím zabouchly. Samantha ze sebe shodila bundu a zamířila do obývacího pokoje. Podívala se na Sabrinu a Dana. Oba měli rozpálené obličej. Sabrina schovala tvář do knížky, kterou pohotově zvedla z klína. Dan si nevšiml, že švagrovou cosi rozčílilo, a v dobré víře se na ni obrátil:

„Kde je Jake?“ zeptal se a vyklonil hlavu, aby se přesvědčil, jestli host nemá jen zpoždění. „Nechce se mi věřit, že by odjel a nedal si u nás aspoň kafe?“ divil se upřímně.

„Měl naspěch! Pro mě za mě může si jet třeba k čertu, na to kafe nepotřebuje,“ zasyčela si pro sebe Samantha.

„Zřejmě se chtěl dostat domů ještě před setměním,“ usoudil Dan. Ve tváři se mu nepohnul ani sval, ale v očích mu šibalsky hrálo.

„Nehraj na mě nevinného, Dane,“ vyjela na něj Samantha pobouřeně, protože začínala tušit něco nekalého. „Jestli chceš znát můj názor, tak to byl hloupý vtip... dětinský a... a navíc ještě...“ Zpoza knížky se ozval tichý smích. „Proč jsi mě schválně nechal, abych si myslela, že je to tvůj dělník?“ vyhrkla rozhořčeně k Danovi a nato se obrátila k Sabrině, která se stále krčila za knihou. „Nechápu, co je ti na tom k smíchu, Sabrino? Žes ze své sestry udělala hlupáka?“

„Sam, promiň, my jsme to nemysleli zle.“ Sabrina položila knížku na příkrývku. „Směju se, protože mi připadá absurdní, že by si někdo mohl splést Jakea s

obyčejným honákem.“ Sotva to dořekla, opět vyprskla smíchy.

Samantha bojovala s chutí přidat se k ní, ale převládla v ní podrážděnost, že se stala, cílem komplotu. „No vážně, to mi řekni, co je na něm tak úžasného, že bych si ho nemohla splést s honákem?“ zeptala se vzdorovitě. „Obléká se jako kovboj, mluví jako kovboj a ten umaštěný klobouk pamatuje lepší časy.“

Sotva to dořekla, uvědomila si, že na Jakeovi přece jen něco zvláštního bylo jak jinak by se mu podařilo vzbudit v ní jakýsi pocit neklidu. Vzápětí tuhle nepřijemnou myšlenku zahнала.

„Ještě měl tu drzost říkat mi pořád dokola madam. A tobě dokonce šéfe,“ dodala rozčileně.

„Myslím, že chtěl být jen zdvořilý,“ nadhodil Dan zlehka a stále se vlídně usmíval. Samantha po něm vrhla jeden ze svých zabijáckých pohledů, kterými pacifikovala vzpurné studenty. „Nečekám od tebe pochopení. Vy chlapi jste všichni stejní! A hlavně držíte při sobě.“ Sklonila se k zemi, vzala do náruče spícího Shylocka a odešla uraženě do kuchyně.

Čas na ranči utíkal rychle. Přestože během dne měla práce až nad hlavu, potřebovala fyzicky ventilovat stres, který se v ní hromadil. Sport patřil odjakživa k jejímu životu, a proto jí pohyb chyběl. Dlouhé dny trávené v domě znamenaly náročnou změnu, ale léta tvrdého tréninku a vžitá sebekázeň jí pomáhaly snášet jiný životní rytmus.

Když vzpomínala na svůj předchozí život, zvykla si ho dělit na tři období: před olympiádou, olympiádu a po olympiádě.

Mládí, to byla jen škola a hodiny klavíru a baletu. A také něžné, ale soustavné matčino připomínání, aby se

chovala jako dáma. Změna přišla s tím, kdy se její paže poprvé chytily hrazdy.

Když jí bylo dvanáct, trenéři jí prorokovali zářivou budoucnost. Když to oznámili matce a seznámili ji s dalším programem, matku to poněkud zaskočilo a zneklidnilo. Dokonce ji zpočátku zrazovala od dalšího tréninku a přemlouvala ji, aby se intenzivního cvičení vzdala, ale Samantha si už tehdy dokázala prosadit svou.

A tak utíkaly měsíce a roky. Přibývalo medailí a ocenění. Z okresních přeborů se staly státní a pak celostátní. A brzo se ocitla na mezinárodním kolbišti. Když ji vybrali do olympijského družstva, nikoho už to nepřekvapilo. Byla to přirozená cesta a Samantha byla ochotná ji nastoupit. Každodenní únava a bolavé svaly se staly součástí života.

Ale vrcholová gymnastika poskytne těm, kteří se jí upsali, jen krátké období slávy.

Když bylo Samanthě sedmnáct, bylo po kariéře. Vyrovnala se s tím bez hořkosti. Dosáhla maxima, už před sebou nemohla mít vyšší cíl. Náhle cítila, že ráda změní směr svého života.

Stejně snadno jako se vyrovnala s koncem sportovní kariéry, tak snadno přivykla i životu na ranči, i když ho chápala jako prozatímní. V duchu však přemýšlela o tom, jestli jí osud nepřihrál do cesty další komplikace jen proto, aby se začala zabývat tím, co podnikne se svým životem dál.

Hory za oknem ji lákaly, aby se vydala je prozkoumávat, ale prozatím se musela držet doma a dohlížet na sestru. Dan měl na starosti chod ranče, takže doma se příliš nezdržoval. Až sestra překoná tohle těžké období čekání, bude dost času, aby se vypravila na toulky do kraje, říkala si v duchu, když připravovala oběd.

Prohnula se v pase a protáhla. Přejela dlaní zátylek a masírovala si ztuhlou krční páteř. Chtělo by to rozcvičit, pomyslela si, ale než stačila cokoli podniknout, dveře se rázem otevřely a dovnitř se hrnul Dan spolu s Jakeem Tannerem.

Samantha se setkala s jeho očima. Nyní si v ostřejším světle uvědomila, že jsou hnědé, ale zeleně rámované. Věnovala mu dlouhý nevzrušený pohled, přestože se uvnitř cítila zaskočená jejich nenadálým příchodem.

Mrzelo ji, že se pečlivěji neučesala. Ráno si jen stáhla vlasy a upevnila je silným skřipcem do drdolu, z kterého se uvolnilo několik pramenů. Na sobě měla černý vlněný rolák, který patřil k jejím nejoblíbenějším, a proto byl už notně opraný a plný žmolků. Džíny už toho také hodně pamatovaly, zdobily je nevypratelné fleky a záplaty. Ovládla se a potlačila v sobě nutkání uhladit si vlasy a povytáhnout džíny. Nasadila nacvičený učitelský shovívavý úsměv a přivítala se nejprve se švagrem.

„Dane, co tu děláš tak brzo?“ Úmyslně ignorovala hosta, kterého s sebou přivedl.

„Měl jsem práci nedaleko,“ řekl Dan na vysvětlenou. Shodil ze sebe bundu a klobouk pověsil na věšák. „Jake se nabídl, že mi pomůže, a tak mě napadlo, že by bylo hezké pozvat ho na oplátku na oběd.“

„Doufám, že příliš neruším, madam,“ ozval se zničehonic Jake a po tváři se mu rozlil líný úsměv. „Ani v nejmenším, pane Tannere,“ ujistila ho pohotově. „Pokud se spokojíte s tím, co nám zbylo od včerejší večeře.“

Jake se šibalsky ušklíbl. „To je moje nejoblíbenější jídlo hned po jablečném závinu,“ řekl a spiklenecky na ni zamrkal.

Samantha ho zpražila varovným pohledem a obrátila se k lednici, aby z ní vytáhla pekáč s dušeným masem a dala ho ohřát.

„Půjdu za Sabrinou, aby věděla, že jsem doma,“ oznámil Dan a odešel. Samantha se tvářila, že je zaneprázdněná přípravou jídla, a Jakea si nevšímala. Postavila pekáč na sporák a míchala šťávou, aby se nepřipálila.

„Hezky to voní,“ poznamenal Jake a přemístil se vedle sporáku. Opřel se o stěnu a pozoroval ji. Samantha otevřela skříňku a začala chystat nádobí na stůl. Když se vrátila pro příbory, všimla si, že Jake ze sebe shodil bundu. Měl na sobě přiléhavé džíny a flanelovou košili. Stačil jediný pohled na jeho pevné tělo, aby se v ní probudila duše sportovce. Ocenila, že se Jake udržuje v kondici.

„Vy si asi na řeči moc nepotrpíte, co?“ řekl opět a v jeho slovech se ozval silný nářeční přízvuk.

Samantha stiskla zuby. Měla pocit, že se jí posmívá. Otočila se, aby ho zpražila mrazivým pohledem. Její oči se však ocitly překvapivě blízko jeho. Měla pocit, jako by zkameněla.

Po chvilce se vzpamatovala. „Promiňte, ale opravdu nevím, o čem bych se s vámi bavila, pane Tannere,“ prohlásila schválně odměřeně, protože cítila, jak se jí krev žene do tváří. „Koneckonců jste pro mě cizí člověk.“

„Chápu, ale to by se dalo snadno změnit,“ odpověděl Jake sebejistě a narovnal se. „My si tady na formality příliš nepotrpíme. Já jsem Jake,“ prohlásil ledabyle. Samantha se zarazila. V jeho hlase se ozval velitelský podtón. To ji přimělo, aby se dala na odpor.

„Dala bych přednost, kdybychom zůstali u formálnějšího vztahu, pane Tannere.“

Jake se líně usmál, jako by to tím bylo odbyto, ale Samantha uměla číst lidem v očích. V tu chvíli pochopila, čím se Jake liší od obyčejného honáka. Měl v sobě sílu

překonávat překážky. Odvahu. A moc. Nechápala, proč si toho při jejich prvním setkání nevšimla.

„Pochybuju, že to bude možné,“ prohlásil zamyšleně a uhladil si oběma rukama vlasy za uši. „O tom fakt silně pochybuju.“

Samantha neměla čas něco odseknout, protože se v kuchyni opět objevil Dan. Nabrala maso i se šťávou do naběračky a naservírovala na talíře.

V duchu na sebe zuřila, že ji musí vyvádět z míry zrovna tenhle muž, kterým chtěla opovrhovat ze všech nejvíce. Zřejmě si Jake myslí, že na mě platí ty jeho klukovské nevinné úsměvy a venkovské zdvořilé způsoby, rozčilovala se. Myslí, že stačí lusknout prsty a budu mu ležet u nohou jako ty ostatní. Některé chudinky možná omdlévají blahem, když je poctí svou pozorností, ale já jsem imunní.

„Tak platí, Sam?“ zaslechla náhle říkat Dana.

V tu chvíli si uvědomila, že se zamyslela tak, že přestala vnímat, co se kolem ní děje.

„Cože? Promiň, Dane, neslyšela jsem tě.“

„Říkal jsem, že si vezmu jídlo do obývacího k Sabrině. Mohla bys prosím tě dělat společnost Jakeovi?“

Samantha v duchu stiskla zuby. „Samozřejmě, že se ptáš,“ odpověděla naoko ledabyle.

A než se nadála, seděla u stolu s mužem, kterého by nejraději viděla daleko za horami.

„Umíš dělat báječné knedlíky, Sam,“ prohlásil Jake, když ochutnal první sousto.

Samanthu opět rozčililo, že ignoroval její žádost, a ještě si drze dovolil používat zkrácenou variantu jejího jména, která byla určena jen nejbližším lidem, ale přesto se ovládla a nedala na sobě znát rozhořčení.

„Děkuji, pane Tannere. Zřejmě jsem všestranně nadaná.“

„To určitě,“ souhlasil a pokýval hlavou.

„Moc ses nezměnila. Na té fotce, co má Sabrina v salonu, ti bylo asi tak patnáct, ne?“ pokračoval bez okolků dál. „Samozřejmě jsi byla trochu hubenější, ale vlasy i tvář máš pořád stejnou. I ten účes nosíš stejný, i když dneska tě vlasy zrovna moc neposlouchají.“

Samantha zrudla nad jeho neomaleností a nenacházela slova, kterými by ho usadila.

„Myslím, že je to fotka z doby, kdys vyhrála druhou zlatou medaili, mám pravdu?“

Měl. Bylo jí patnáct. Tu fotku udělali chvilku poté, co docvičila prosná. Na tváři měla vítězoslavný úsměv, protože v té chvíli už věděla, že medaile jí neunikne.

„Sabrina je na tebe ohromně pyšná a na tobě je zase vidět, že jsi strachy bez sebe, jak to s ní bude,“ řekl náhle mnohem tišeji a zadíval se jí pátravě do očí.

Samantha vytřeštila oči. Ten člověk ve mně čte jako v otevřené knize, zděsila se. Jak přesně mě odhalil, přestože se navenek tak ovládám. Náhle však přestala myslet na Sabrinu i na nemožné Jakeovo chování, jeho pohled byl tak uhrančivý, že si připadala jako zhypnotizovaná. Úplně zapomněla na to, o čem spolu mluvili, a dívala se, jak mu ve vlasech hrají paprsky slunce, které pronikalo oknem do kuchyně. Zmateně sklonila oči a snažila se vzpamatovat.

„Úplně jsem zapomněla, že Sabrina má tu fotku v obýváku,“ řekla po chvilce. „Je to už tak hrozně dávno.“

„A teď učíš tělocvik. Nevypadáš ani trochu jako učitelka tělocviků.“

„Opravdu?“

„Ne, madam.“ Zavrtěl zamyšleně hlavou a nabral si další sousto na vidličku. „Nevypadáš na to ani dost silná, ani dost stará.“

„Ujišťuju tě, Jakeu, že jsem dost silná i dost stará, abych tuhle práci mohla dělat.“

„Proč ses rozhodla stát se zrovna tělocvikářkou?“ Jeho náhlá otázka ji vyvedla z míry.

„Ehm...“ Samantha pokrčila rameny. „Naše máma nás celé dětství vláčela po všech možných kroužcích.“ Usmála se, protože měla pocit, že to vidí před sebou, jako by to bylo dnes. „Chodily jsme s Bree na všechny možné kroužky. Máma zastávala teorii, že dítě se má všestranně rozvíjet. Fakt je, že Bree měla větší nadání na muziku a já zase na sport. Gymnastika mě bavila od začátku, všechno ostatní přišlo úplně přirozeně. Takže Bree teď učí děti hrát na hudební nástroje a já dělat kotrmelce.“

„Líbí se ti tvoje práce? Děláš to ráda?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla bez váhání. „Mám ráda pohyb. A mám ráda i školu. Pořád se tam něco děje. Někdy je to samozřejmě otrava, protože některá děvčata by v hodině raději flirtovala s kluky, než aby cvičila.“

„A tebe zajímá víc kalanetika než muži?“ zeptal se Jake zničehonic a ušklíbl se.

Samantha se zamračila. „Tak do toho ti nic není,“ odsekla rozčileně. Mrzelo ji, že se nechala zatáhnout do osobního rozhovoru a že toho Jake zneužil.

„Nechceš mi odpovědět?“

Samantha vstala rázně od stolu.

„Dáš si kafe?“

„Ano, černé.“ Samantha odešla připravit šálky. Byla k němu otočená zády, ale vytušila, že se Jake pro sebe usmívá. V duchu opět zuřila a hledala ostrá slova, aby mu zásah oplatila. Nalila kávu z konvice do šálku, vzala ho do obou rukou, aby ho nerozlila, a postavila ho před něho. Když se chtěla otočit, aby si došla i pro svůj šálek, Jake ji pevně chytil za ruku.

Chtěla mu ruku vyškubnout, ale Jake stisk zesílil. Po krátké přetahované s údivem zjistila, že pod štíhlým zevnějškem se skrývá obdivuhodně silné tělo. Připadala si

hloupě, že se pere s hostem v sestřině kuchyni. Povolila ruku a znehybněla. Zpražila ho mrazivým pohledem.

„Co ode mě chceš?“ zasykla. Jake mlčel a přejel jí dlouhým pohledem. Samantha cítila, jak jí vzplály tváře a zrychlil se jí dech. Jeho oči spočinuly na jejích rtech. Polilo ji horko. Měla pocit, jako by ji políbil.

„Proč jsi tak podrážděná?“ poznamenal suše, jako by se nic nedělo. „Ale máš sílu na to, že jsi tak malá.“

„Nejsem malá,“ odsekla vztekle. „To se ti jen zdá, protože jsi větší.“ Chtěla ruku opět vyprostit, ale Jake ji pevně držel. Začínalo se jí zmocňovat zoufalství. Měla pocit, že ji něco dusí, že pod ní slábnou kolena. Bylo to nepochopitelné, a to ji rozčililo ještě víc.

„Oči ti svítí jako hvězdy, když se zlobíš,“ řekl Jake tiše. „Víš, že jsi krásná?“ dodal a přitáhl ji se smíchem blíž k sobě.

„A ty jsi nesnesitelný drzoun,“ vyhrkla Samantha a opřela se do něho vši silou, aby se vyprostila.

„Proč? Protože jsem řekl, že jsi krásná?“ divil se Jake posměšně. „To je přece fakt. Neříkej, že jsi to slyšela poprvé.“

„Vy chlapi jste všichni stejní,“ vyhrkla Samantha zoufale. „Nedá vám to, abyste ženskou neosahávali.“

Jake se zamračil. „Já nikoho neosahávám,“ prohlásil podrážděně a zamračil se. „To jsme si špatně rozuměli.“

Později, když v domě zavládl klid a Sabrina si dopřála odpolední spánek, se Samantha posadila s knížkou do křesla, aby si odpočinula po celodenním shonu a vaření. Písmena se jí ale rozplývala před očima a po chvíli se přistihla, že čte jednu větu stále dokola. Se zamračením knihu odložila, vstala a zamířila k oknu.

Je to nemožný chlap, pomyslela si rozčileně. Zřejmě se považuje za neodolatelného, pomyslela si uštěpačně. V duchu soptila a vyčítala si, že mu zprvu ukázala vlídnou tvář. Ale proč na ni měly jeho oči a rty tak zničující efekt.

Uznávala, že je Jake nadmíru pohledný muž. Měl vypracované tělo, sílu i šarm, škoda jen že je tak arogantní a nafoukaný.

Nakoukla do obývacího pokoje, a když zjistila, že Sabrina pokojně oddechuje, rozhodla se, že si dopřeje krátkou procházku. Přehodila přes sebe teplou bundu a vyrazila ven. Rychlá chůze mi snad vyžene Jakea z hlavy, usoudila. Když vyšla před dům, zůstala stát v úžasu.

Mezitím se rozhostila noc a na nebi se rozzářily hvězdy. Samantha zaklonila hlavu a byla v pokušení je začít počítat. Byly jich milióny. Nikdy ve městě neviděla takovou nádheru. Od úst jí šla pára, protože teplota opět klesla na nulu. Pod nohama jí křúpala zmrzlá tráva a ve vzduchu byla cítit vůně borovic. Samantha do sebe hltavě nasávala atmosféru noci. Ze stáje se nesl pach koní. V dálce vyli kojoti. Nad vrcholkem kopce žhnula slabá zář, která věštila, že brzo vyjde měsíc. V tu chvíli si uvědomila, jak je ve Wyomingu nádherně a jak je ráda, že sem přijela.

„Páni, tys byla venku tak dlouho,“ poznamenala Sabrina, když se Samantha vrátila domů a usadila se do houpacího křesla tak prudce, až se dalo do divokého pohybu. „Musíš být zmrzlá na kost.“

„Ani trochu.“ Samantha si protáhla ruce i nohy a povzddechla si. „Venku je úplná nádhera. Fantazie! Nikdy jsem neviděla nebe plné tolika hvězd. A tolik prostoru. Na to si snad nikdy nezvyknu.“

Dan přiložil do krbu několik polen a posadil se zpátky.

„Napadlo mě, Dane, jestli si vůbec ještě uvědomuješ, jaké máš štěstí, že žiješ zrovna tady. A ty ses, Bree, v

dopisech taky nezmínila o tom, jak je tu nádherná příroda,“ rozplývala se dál Samantha. Prohrábla si rukou rozpuštěné vlasy a znovu si blaženě povzdechla. „Asi ti to, Dane, nepříjde, ale pro člověka, který se celý život dusí v tělocvičnách a halách nebo na ulici plné aut, je tohle všechno pohádka...“ Samantha rozhodila rukama, jako by chtěla říct, že na to slova nestačí.

„Vždyť jsi ještě venku moc nepobyla, co jsi tady,“ poznamenal Dan. „Celý den jsi zavřená v domě. Neviděl jsem tě dál jak čtvrt míle od domu. A to jen proto, že chodíš k cestě pro poštu.“ „To nevadí. Stačí mi pohled z okna, abych poznala, jak je tu krásně,“ bránila se Samantha. „Na delší procházky budu mít čas později. Zůstanu tady i přes léto,“ oznámila s pevným úmyslem.

„Aby to nevyšlo nastejno,“ obával se Dan. „Když jsem tě žádal o pomoc, nemyslel jsem, že budeš přivázaná celý den v domě u sporáku.“

„I sebeobětavější sestra má nárok na den volna,“ přisadila si Sabrina a na čele se jí objevily ustarané vrásky.

„Prosím tě, nech toho,“ odbyla ji Samantha rozhodně. „To zní, jako bych tu dělala služku od rána do večera. Polovinu času nic nedělám a jen tak si hovím.“

„Nepřeháněj, Sam,“ namítla Sabrina. „My moc dobře víme, kolik práce máš,“ řekla a podívala se kradmo na Dana. „A taky víme, že nečinnost je pro tebe horší než práce. Vyčítáme si, že jsme tě vytrhli z tvého života, aby ses o mě mohla starat.“

„Bree, proboha, to snad nebudeme rozebírat,“ utála ji Samantha nespokojeně. „Kdybych nepříjela, nikdy bych nezjistila, jak krásně tu může být.“

„Dobře, ale to ještě neznamená, že ti nemůžeme říct, jak moc jsme ti vděční za to, co pro nás děláš,“ skočil jí

do řeči Dan. „A proto o tom nebudeme jen mluvit, ale něco proto uděláme. Zítra ti dáváme celý den volno.“

„Cože?“ Samantha se nechápavě zasmála, ale pak si všimla, jak vážně se Sabrina tváří.

„Myslíme to vážně.“ Dan se ušklíbl. „Zítra je neděle a já nikam nejdu. Zůstanu doma se svou ženou. A ty...“ namířil na ni prstem „...ty si vybereš, kterého koně chceš, a pojedeš se projet.“

Samantha se rozzářila.

„Myslíš to vážně?“

Dan se zatvářil potěšené, že své švagrové mohl udělat radost. „Samozřejmě.“

„Můžu si vzít třeba toho grošáka?“

„Proč ne. Vidím, že stáj už sis prohlídla.“ Dan se dal do smíchu. „Jmenuje se Spook a má dobré sedlo. Je sice trochu divoký, ale ne zas tolik, abys ho nezvládla. Sabrina mě ujistila, že si poradíš.“

„Taky doufám. A nemusíš si dělat starosti. Dám na něj pozor.“ Samantha vyskočila z houpacího křesla a ochablost byla tatam. „Díky, Dane. Jsi nejlepší švagr, jakého jsem si mohla přát.“

„Vidíš, udělali jsme dobře,“ řekl Dan své ženě, když si vyměnili spiklenecké pohledy. „Říkal jsem ti, že to potřebuje.“

Samantha se ušklíbla. „A já jsem myslela, že se umím pekelně ovládat.“

„To ano. Ale poslední dny jsi celá napnutá. Myslel jsem, že budeš mít radost, když ti přivedu na návštěvu Jakea, aby tě rozptýlil, a tys ho málem vyhnala.“

Samantha se nespokojeně zamračila. „Co to má společného s Jakeem?“

„Nic. Jen to, že na tebe bude v devět ráno čekat,“ odpověděl Dan a úlisně se usmál.

„Jake?“ Samantha zůstala stát, jako když do ní udeří blesk. Úsměv na tváři jí rychle uvadl.

„Ano, vlastně to byl jeho nápad. Povídal, že ti nesvědčí dlouhý pobyt v domě a že tě vezme na projížďku. Přece jen to tady zná. Samotnou bych tě nerad pouštěl.“ Dan si povzdechl a prohrábl si rukou vlasy. „Mrzí mě, že mě to samotného nenapadlo dřív. Asi jsem měl plnou hlavu starostí a neuvědomil jsem si, že potřebuješ změnu.“

„Já se necítím unavená, ani nepotřebuju změnu,“ bránila se Samantha.

„Možná trochu uvězněná,“ nadhodila Sabrina a vševědoucně se usmála.

„Možná, ale rozhodně netrpím žádnou ponorkovou nemocí,“ bránila se Samantha. „Jen se mi nelíbí představa, že pan Tanner projevuje tolik zájmu o mou osobu.“ Nadechla se, aby to znělo co nejvíc přirozeně. „Samozřejmě je to od něj velmi milé a pozorné, ale jistě má v neděli spoustu jiných možností jak se rozptýlit.“

„Zřejmě asi ne tolik, protože s tím nápadem přišel skutečně on,“ vložil se do řeči Dan.

„To skutečně nechápu,“ zamumlala Samantha. „Nerada bych měla dojem, že jsem mu na obtíž. Vždyť se vlastně ani neznáme. Myslím, že můžu jet sama.“

„To je nesmysl,“ odbyl Dan vlídně, ale rázně její námitku. „V žádném případě tě nepustím samotnou, ani kdybys byla bůhvíjak zkušený jezdec. Neznáš to tady a můžeš se snadno ztratit. Kromě toho vždycky je nebezpečí nějaké nehody, proto je dobré mít s sebou někoho, kdo přivede pomoc. A navíc,“ Dan se šibalsky ušklíbl, „Jake není žádný cizí člověk. Vyrůstali jsme spolu, takže vlastně patří do rodiny. A jestli je tu někdo, kdo ti může ukázat ta nejhezčí místa v okolí, pak je to jedinec on. Patří mu skoro půlka okresu.“

Samantha se obrátila na sestru, aby jí pomohla, ale ta ani nezvedla hlavu od šití. Samantha se zamračila a dusila v sobě vztek. Neměla ráda, když se na ni lidé za jejími zády domluvili. Tohle zavánělo komplotem už zdaleka. Nakonec to ale vzdala. Sabrina a Dan potřebují být spolu sami, usoudila. Tuhle šanci jim nesmí zkazit. Pokrčila tedy rameny a usmála se.

„Tak tedy dobře. Budu se těšit.“ V očích se jí zablesklo, protože dostala nápad. Když dokáže Jake vydržet celý den v mé společnosti, proč bych to nevydržela i já?

TŘETÍ KAPITOLA

Samantha se probudila do nedělního rána, které ji přivítalo jasně modrou oblohou. Slunce se pokoušelo o první hřejivé paprsky. K její rozmrzelosti se jí podařilo zaspát. Spěšně se osprchovala a navlékla do tmavě zelených manšestrových kalhot a silného vlněného svetru.

Jezdecké boty zaklapaly na parketách v obývacím pokoji, když pospíchala z podkrovního pokoje do kuchyně. Tam ji čekalo další nemilé překvapení. Jake už seděl u stolu a před sebou měl šálek s kávou. Tvářil se, jako by byl doma.

Samantha zasykla. Jakeovi to slušelo jako obvykle. Klukovsky nevině se na ni usmál a Samantha ucítila, jak ji píchlo slastí přímo u srdce.

„Tady jsi,“ řekl místo pozdravu.

„Dobré ráno,“ vyhrkla Samantha odměřeně a spolkla omluvu za své zpoždění, kterou měla na jazyku. Raději zamířila ke kuchyňské lince, aby připravila snídani. Na sporáku stála konvice s kávou, z které se ještě kouřilo. Samantha si připravila šálek a talířek na toasty. Dala průchod své podrážděnosti a několikrát práskla hlučně

dvířky. Hodila do topinkovače toasty a odnesla si ke stolu šálek. Náhle si uvědomila, že Jake za nic nemůže. „Promiň!“ řekla smířlivě. „Nechápu, jak jsem mohla takhle zaspat. Doufám, že tu nečekáš celou věčnost.“

„Nedělej si starosti. Máme před sebou celý den,“ prohlásil Jake nevzrušeně a opřel se ležérně zády do židle, aby podpořil svá slova.

„Už jsi jedl?“ zeptala se, když vytáhla z lednice vajíčka a plátek slaniny.

„Jistě, ale díky za nabídku.“ Jake vstal a nalil si druhý šálek. „Dan už snídani vařil. Odnosl ji Sabrině do postele.“

„Aha.“ Samantha vrátila potraviny opět do lednice a vytáhla místo nich máslo a džem.

„Ty nebudeš jíst?“

„Ale ano, ale mně stačí toast s džemem. Na velkou snídani je moc brzo.“

„Když pořádně nesnídáš, tak není divu, že jsi moc nevyrostla,“ poznamenal vážně.

„Proboha, přece mi nebudeš dělat po ránu přednášku,“ rozčilila se Samantha. „Kromě toho mám normálně vysokou postavu jako většina lidí.“

Jake se ušklíbl. „Už se nehádám.“

„Můžeme jít?“ řekla Samantha zvysooka, když skřoupala toast a zapila ho kávou.

„Samozřejmě.“ Jake vstal, vzal z věšáku její bundu a nastavil ji úslužně, aby jí pomohl obléknout se. Samantha vklouzla do rukávů a ucítila dotek jeho rukou na svých ramenou. Na okamžik ztuhla a trhla sebou, aby ho zpražila výstražným pohledem. Jake se ale tvářil mírně jako beránek, a tak jí prudká slova zmrzla na jazyku. Jake však vytušil její reakci, a aby ji popíchl ještě víc, začal jí bundu zapínat. Samantha zrudla a znovu sebou trhla.

„Knoflíky si umím zapnout sama,“ zasyčela.

„Ty jsi ale umíněná.“ Jake zavrtěl jakoby nechápavě hlavou. „Zapni se pořádně, nebo nastyďneš.“ Sám si sundal z věšáku bundu podšitou ovčí kožešinou. Ještě sáhl po klobouku a nasadil ho Samanthě na hlavu. „Aby ti bylo teplo,“ dodal.

„Díky.“ Samantha našpulila vzdorovitě rty.

„Nemáš za co.“

Cestou do stáje nasadil Jake dlouhý krok a Samantha měla co dělat, aby mu stačila. S překvapením zjistila, že Dan už nechal jejího grošáka osedlat. Jeho pomocník jí podával s úsměvem uzdu. „Dobrej den, madam,“ řekl a přátelsky se usmál. „Přeju pěknou vyjízďku.“

„Díky,“ špitla Samantha a poplácala koně po hřbetu. „To jste nemusel. Nerada vám přidělávám práci.“

„To nic, madam. Šéf povídal, že máte dneska volno a nemáte na práci ani sáhnout. Pěkně si to užijte, a až se vrátíte, já se o Spooka postarám a dám ho do pořádku.“

Samantha vyskočila do sedla, jako by nic nevážila. Usadila se a s radostí vychutnávala pocit, že je opět v sedle. V posledních letech pro ni bývaly projížd'ky na koni vzácností. Jezdívала, jen když jí to finance dovolily.

„Dejte na sebe pozor, slečno Evansová.“

„Ovšem.“ Samantha pobídla koně, aby se dal do lehkého klusu. Kopyta duněla po tvrdé zemi a zpoza nich odletovaly kousky trávy. Dům se rychle zmenšoval a Samantha cítila, jak z ní opadáva podrážděnost. Vzduch jí proudil kolem tváří a probouzel v ní nadšení z rychlého pohybu. Cítila se volná a nespoutaná. Podobné pocity mívala, když létala vzduchem na hrazdě. Jake jel za ní a prozatím se ji nepokoušel dostihnout. Samantha měla příležitost kochat se nádherou přírody a obdivovat velkolepé štíty hor. Právě projížděli pastvinou, jejíž tráva byla po zimě suchá a žlutá. Páslo se tam stádo herefordského plemene, které má světlou kůži a poměrně

štíhlé tělo. Krávy za nimi otáčely hlavu, ale po chvilce se bez zájmu opět vrátily k přežvykování trávy.

Přes louku cosi prudce přeletělo. Samantha zpomalila, obrátila se na Jakea a zeptala se: „Nevšiml sis, co to bylo?“

„Antilopa,“ odpověděl Jake poté, co přimhouřil oči, aby viděl do dálky. Pak před sebe ukázal rukou.

„Aha!“ Samantha zastavila, aby mohla obdivovat rychlé, a přitom elegantní skoky zvířete, které se kvapem ztrácelo z dohledu. „Je nádherná a tak svobodná!“ prohlásila obdivně. Obrátila se k Jakeovi a zarazila se. Díval se na ni zvláště, tak upřeně, jako by něco zajímavého uviděl. Zamrazilo ji. Měla pocit, jako by ji horká dlaň sevřela studenou rukou. Ten pocit se šířil do celého těla. Náhle se jeho výraz změnil.

„Jednoho dne ji někdo uloví,“ prohlásil záhadně.

Samantha zamrkala překvapeně očima. Nechápala, co tím chtěl říct. Jake se náhle usmál. „Dáme si závody, co říkáš?“ vyhrkl a ukázal na rovný kus louky, dlouhý asi čtvrt míle, který končil obrovským rozložitým stromem, který tu musel stát celou věčnost.

Oči se jí rozpálily vzrušením. „Proč ne! Ale ty máš lepšího koně než já. Jaký náskok dostanu?“

Jake si posadil klobouk víc dozadu, jako by si ji chtěl lépe prohlédnout. „Jak se na tebe tak dívám, řekl bych, že máš výhodu pětadvaceti kil. To by mělo naše šance vyrovnat.“

„Jak myslíš!“ Samantha našpulila rty a usklíbala se. „Jak chceš, Jakeu. Myslím, že si přijdeš na své.“

„Taky si myslím.“ Jake si opět stáhl klobouk do čela.

„Start!“ vykřikla Samantha a pobídla koně do cvalu. Všude bylo naprosté ticho a dupot kopyt se rozléhal do dálky a vracel se ozvěnou. Samantha cítila, jak jí hučí v

uších napětím. Sklonila se a schoulila, aby zmenšila odpor vzduchu. Uzdu svírala pevně v rukou a koleny pobízela koně k ještě vyšší rychlosti. Za chvíli před sebou uviděla strom. Krátce se ohlédla přes rameno a zjistila, že Jake je o celou délku pozadu. Zaklonila hlavu a dala se udýchaně do smíchu.

„Byla to nádhera,“ vykřikla rozjařená vítězstvím a prudkou jízdou.

„Sam, kdybys chtěla praštit s učením, rád tě najmu jako honáka. Zrovna hledám někoho, kdo umí jezdit tak bravurně jako ty.“

„Budu si to pamatovat, až mě ve škole zase něco naštve,“ prohlásila Samantha se smíchem. „Stejně ale vím, žeš mě nechal vyhrát.“

„Jak jsi na to přišla?“ Jake se předklonil a opřel se o sedlo.

„Nejsem hloupá,“ řekla a významně pokývala hlavou. „Máš araba, toho bych neporazila ani za tisíc roků. Tebe možná,“ dodala provokativně.

„Máš pěkně ostrý jazyk, víš to?“ odpověděl a nespokojeně přimhouřil oči.

„Jako břitva,“ rozesmála se Samantha. „Asi by tě to nemělo překvapit. Nemám chuť tvářit se, že jsem jiná, než jsem. Nebaví mě chovat se bázlivě. Život mě naučil jak bojovat, umím prohrávat i vítězit a hlavně vítězit,“ prohlásila významně po delší odmlce.

„Výborně, Samantho, takže od téhle chvíle je mezi námi jasno,“ poznamenal Jake s šibalským úsměvem. „Já totiž taky umím vyhrávat.“

Pokračoval volným tempem v trase a zanedlouho překročili úzké rameno Medicine Bow River. Na chvíli se u řeky zdrželi, aby koně uhasili žízeň. Voda byla ledová a tiše bublala přes kameny. Jake začal na Samanthinu žádost pojmenovávat jednotlivé vrcholky hor.

Jižní okraj panoráma lemovalo pohoří Laramie Range. Jake jí prozradil, že se táhne až z východního cípu Colorada. Uprostřed se rozkládalo pohoří Medicine Bow Range a na západě ho uzavíralo Sierra Madre. Všechna tři pohoří od sebe dělila rozsáhlá wyomingská kotlina.

Samanthu ten pohled uchvátil. „Připadá mi, že bych se na hory mohla dívat celou věčnost a nikdy bych se toho nenabažila,“ přiznala se zničehonic. Náhle se však zarazila. Mrzelo ji, že dala otevřeně najevo své pocity. „Tobě to asi nepříjde, když jsi na to zvyklý,“ dodala věcně.

„To se pleteš,“ zasmál se Jake. „Hor se člověk opravdu nikdy nenasytí.“

Samantha si nebyla jistá, jestli se jí Jake trochu neposmívá, a našpulila nespokojeně ústa. „Žijí tu i medvědi?“ zeptala se náhle znepokojeně.

Jake zvedl oči k horám a přejel je dlouhým pohledem. „Jistě,“ přitakal vážně. „Můžeš potkat hnědého medvěda i grizzlyho. Nebo kojota, pumu a drobnější šelmy...“

„I pumu?“ opakovala Samantha zděšeně a nervózně poposedla v sedle.

„Můžeš být klidná,“ ujistil ji Jake. „Tady v nížině na pumu nenarazíš.“ Obrátil se k ní a změřil si ji shovívavým úsměvem.

Samantha opět našpulila rty. Dotklo se jí, jak ironicky jí Jake odpověděl. Ale krása krajiny ji přemohla natolik, že zapomněla na mrzutost.

„Kdo ví, jak to tady vypadalo třeba před sto lety,“ nadhodila tázavě.

„Asi dost stejně. Myslím, že se tu moc věcí nezměnilo.“ Jake ukázal na hřeben Skalnatých hor. „Až na to, že Indiáni jsou teď pryč. Dřív tu sídlili Arapahové, Siouxové, Čejenové, Sošonové a další kmeny. Pak přišli bílí stopaři a za nimi osadníci. Brzo zahnali indiány do

rezervací. A začali vybíjet zvířata. Třeba bobr je dnes téměř na vymření.“ Jake se k ní otočil a zatvářil se posměšně. „Ty jsi učitelka. Ty bys měla vést výklad.“

Samantha zavrtěla hlavou. „Wyoming znám jednom z ‚béčkových‘ westernů.“

Jake navrhl, aby se vydali dál, a koně začali stoupat do táhlého podhůří hor. Šli zvolna, aby se koně neunavili, bok po boku, aby si mohli povídat. Jake se rozmluvil o zlaté horečce a o tom, co to znamenalo pro kraj a osud indiánů.

„To přece není spravedlivé,“ rozhořčila se Samantha.

„Ne, to není,“ souhlasil Jake. „Ale život bývá jen málokdy spravedlivý.“

„To máš asi pravdu,“ povzdechla si Samantha. „Zdá se, že toho víš strašně moc o historii téhle země. Zřejmě jsi měl ve škole dobrou učitelku na dějepis.“

„To ano.“ Jake po ní vrhl potměšilý úsměv. „Moje prababička se dožila skoro stovky. Byla to Siouxka.“

Samantha zvedla překvapeně obočí. „To muselo být úžasně zajímavé poslouchat ty dramatické příběhy z dávných časů. A jak se dívala na naši současnost ona? Musí to být hodně zvláštní vidět za tak dlouhý život tolik změn.“

„Ona šla pořád s dobou, nevzpomínala na staré zlaté časy a naučila mě spoustu věcí,“ přiznal se Jake. „Taky mi dala do života pár užitečných rad. Říkala, že země tu zůstane napořád a je jedno, kdo po ní bude chodit nebo na ní hospodařit. A život půjde dál vlastním směrem, proto je jedno, jestli ty půjdeš proti proudu nebo s ním. Ale když o něco stojíš, musíš za tím jít, dokud to nedostaneš prostě vytrvat.“

Samantha měla zvláštní pocit, že jí Jake otevřel své srdce a očekával, že ona udělá totéž, ale k tomu neměla odvahu a raději odvrátila pohled do dálky.

„Stejně bych chtěla vidět, jak to tu vypadalo ještě předtím, než došlo k bojům a stavbě plotů.“

Jake místo odpovědi ukázal k nebi. Vysoko nad jejich hlavami se vznášel orel jako vládce, který nemá ve svém světě konkurenci. „Doufám, že ti tenhle výlet přijde vhod a trochu ti vynahradí tu starost a práci, kterou máš se svou sestrou,“ řekl po chvíli.

„Nepotřebuju si nic vynahrazovat, Bree je moje sestra, postarat se o ni je moje...“

„Povinnost?“ doplnil pohotově.

„Jistě. Vždycky jsem se o ni starala, i když jsme vlastně stejně staré. Bree je křehčí, jemnější než já.“ Samantha pokrčila rameny, jako by jí bylo nepříjemné, že o tom musí mluvit. Měla pocit, že to zní příliš vážně, a pokusila se to zlehčit. „Táta se nám vždycky smál a říkal, že když jsme byly ještě u matky v bříšku, sebrala jsem Bree půlku její síly a přidala ji k své.“ Zvedla k němu váhavý pohled. „Bree mě potřebuje,“ dodala, jako by se v tom potřebovala ujistit.

„Ano, ale má taky Dana,“ připomněl jí Jake. „Kromě toho je dospělá. Nenapadlo tě někdy, že můžeš začít myslet víc na sebe, když se teď o Sabrinu postará Dan?“

„Já nemám zapotřebí soupeřit s Danem o to, kdo se bude starat o Sabrinu,“ vyhrkla Samantha rozčileně. „Nechápu, jak by zvládl práci na ranči a ještě v domácnosti. Možná ty víš, jak na to,“ obořila se na něho s nepřátelským pohledem. „Co čekáš, že udělám? Že zůstanu ve Filadelfii a budu se užírat starostmi, jestli moje sestra nepotřebuje zrovna pomoc.“

„To ne, Samantha.“ Jake se tvářil trpělivě, což ji rozčilovalo ještě víc, než kdyby na ni rozzlobeně křičel. „To, co děláš, je velmi nesobecké a obdivuhodné.“

„Není na tom nic obdivuhodného, ani nesobeckého,“ namítna Samantha popuzeně. „Jsme sestry. Co víc, jsme

dvojčata. Asi nechápeš, jak silné je to pouto. Vzdale bych se nevím čeho, jen kdybych tím Bree pomohla.“

„Já tvou oddanost a lásku neodsuzuju, Samantha,“ namítl opět s klidem Jake. „Jen jsem se ti snažil dát jistou radu. Nezapomínej na to, že máš právo na svůj vlastní život. Nemůžeš všechno zahodit pokaždé, když tvoje sestra bude potřebovat pomoc.“

Samantha se uraženě stáhla do sebe. „O nikoho se radu neprosím. Jsem se svým životem už hezky dlouho docela spokojená.“

Jake se krátce ušklíbl. „No ovšem.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Samantha vytrvale mlčela skoro půl hodiny a soustředila se na jízdu. Zdálo se, že Jakeovi mlčení nevadí. Vtom se však před nimi objevilo další stádo dobytka. Jake přiměl svého araba k pomalé chůzi.

Samantha se mezitím v duchu rozčilovala nad hloupou Jakeovou radou. Kdo se ho prosil? Nikdo! Jak si dovoluje vykládat mi, že se nemám plést Sabrině do života? Á proč mu na tom proboha záleží, že se tím musí zabývat? Copak je to jeho věc?

Za obzorem se vyhouply rozsáhlé budovy nějakého ranče. Hlavní vchod zdobila stříška z červeného dřeva, dál vedla cesta k verandě, kolem níž rostly stálezelené keře. Z komína stoupala tenká šňůrka kouře. Samantha obdivovala, s jakou citlivostí zasadil majitel stavbu do krajiny. Připadalo jí, jako by tu stál ranč odjakživa – tak s okolní přírodou splýval.

Samantha se ohlédla.

„Vítejte na mém ranči Double Taylor, madam,“ ozval se Jake.

Tvářil se nevzrušeně a ani gestem nedal najevo, jestli svůj pozdrav myslí ironicky. Samantha popuzeně stiskla rty a Jake se náhle usmál a letmo se dotkl prsty okraje klobouku.

„Děkuji, pane Tannere,“ odpověděla Samantha, jako by na jeho hru přistoupila. „Musím přiznat, že na mě váš ranč udělal dojem. Vypadá opravdu majestátně. Ale smím se zeptat, co tu vlastně děláme?“

„Nic zvláštního...“ Jake si významně odkašlal a podíval se na hodinky. „Nevím, jak ty, ale já mám po třech hodinách v sedle ukrutný hlad. Napadlo mě, že to bude výhodná přestávka, rozhodně příjemnější než někde pod stromem žvýkat studené maso.“

„Tři hodiny?“ podivila se Samantha a stáhla si klobouk z čela. „To už jsme venku tak dlouho?“

Jakeovi se rozlil po tváři spokojený úsměv. „To bude jistě tím, že ti moje společnost připadala tak zajímavá, proto jsi zapomněla na čas.“

Samantha zavrtěla znechuceně hlavou.

„Nerada ti беру iluze, ale dojem na mě udělal spíš Wyoming.“

„Tak jsem zase ostrouhal,“ zasmál se Jake a pobídl koně k cvalu.

Samantha za ním závistivě hleděla. Pohyboval se tak hladce a elegantně, jako by byl s koněm srostlý. Zamračeně stiskla koně mezi kolena a pobídl ho také k cvalu. Jake na ni počkal a společně pak klusali po hlavní cestě k bráně. Nezajeli však k přednímu vchodu verandy, ale objeli dům zezadu. Přivítalo je štěkání obrovského bernardýna. Jake seskočil z koně a vedl ho za uzdu do stáje. Samantha udělala to samé. Pes se vrhl k svému pánovi a lísal se mu k nohám. Jake ho podrblal za ušima a zvedl oči k Samanthě. „Tohle je Wolfgang, je úplně neškodný. Vlastně je to ještě štěně.“

„Štěně?“ opakovala Samantha nevěřicně. „Vždyť váží nejméně padesát kilo.“ Z bezpečné výšky si ho měřila zkoumavým pohledem a pak přehodila nohu, aby seskočila na zem.

Jake se k ní přiblížil zezadu, takže ho nezaregistrovala. Chytil ji pevně v pase a zvedl ji, jako by byla pírko. Když se její nohy dotkly země, Jake ji k sobě otočil a přitiskl. Samantha měla na jazyku pichlavou poznámku, aby ho ujistila, že jeho pomoc nebyla žádoucí, ale viděla jen jeho rozmazaný obličej. Vzápětí ucítla na svých rtech jeho ústa.

Hlava se jí zatočila, jako by dostala závrať. Měla pocit, že padá do hluboké studny, a srdce jí začalo zběsile tlouct. Samantha se chytila jeho bundy, aby neupadla. Vlastně ten polibek trval jen několik vteřin. Samantha to s přesností určit nedokázala. Všechno kolem přestalo existovat. Jako by se propadla do věčnosti. Jediný dojem, který v ní přetrval, byly jeho horké rty.

Ten podivný pocit ji vyděsil. Samantha strnula a začala se bránit. Jake ji okamžitě pustil. Na rtech se mu objevil spokojený úsměv, kterým si měřil její zmatené oči. Ten úsměv ji popíchl a její strach se změnil v zlost.

„Co si o sobě myslíš?“ zasyčela na něj opovržlivě.

„Nerozčiluj se,“ chlácholil ji. „Jsem jenom zvědavý, nic víc.“

„Zvědavý?“ vyhrkla nechápavě. „Na co jsi zvědavý?“ zeptala se zvysoka.

„Vždycky jsem chtěl vědět, jaké to je líbat se s učitelkou,“ odpověděl Jake ležérně. Něžně ji pohládl po tváři. „Mám pocit, že jsi ve svém vzdělání něco přeskočila.“

„Co si to dovoluješ, ty ubožáku,“ rozhorlila se Samantha a snažila se tvářit sebevědomě. „Kdybych si

usmyslela, že tě políbím já, tak bys koukal, jak by to s tebou zacloumalo.“

Jake se zarazil. Samantha se chvěla směsicí vzteku a uražené hrdosti. Zamyšleně se poškrábal na bradě. „Víš, co Sam? Skoro mám chuť ti uvěřit.“

„To si piš,“ odsekla a zvedla pyšně hlavu. „Ale příště...“ V tu chvíli ji cosi raflo rukáv do zubů a táhlo pryč. Samantha se zděšeně ohlédla a zjistila, že se jí Wolfgang zakousl do rukávu. „Co to děláš?“ vyjekla a obrátila se rozčileně na Jakea. „Co to má znamenat? Ten tvůj hafan žere ženské, které ti nejsou po vůli?“

„Chce se s tebou jenom skamarádit,“ prohlásil Jake s klidem a odváděl oba koně do stáje, aby se o ně někdo postaral.

Samantha se otočila k psovi. Hleděl na ni nevinnýma oddanýma očima. „Tak mě pusť, Wolfe,“ navrhla mírně. „Já mám psy ráda, ale nemusíš mi zrovna roztrhnout bundu.“ Váhavě k němu vztáhla druhou ruku a pohladila ho za ušima. „Ale doma mám radši kočky,“ připustila. „Proti psům ale nic nemám.“

Nechtěla nic uspěchat, a proto nechala ruku tam, kde byla, aby si pes měl čas rozmyslet, co si s ní počne. Její trpělivost byla odměněna. Pes uvolnil stisk a pustil její rukáv. Dokonce jí olízal ruku.

„Vidím, že jste už kamarádi,“ poznamenal Jake, když se vynořil z vrat.

„Ale ne díky tobě,“ odsekla Samantha. „Taky mě mohl sežrat zaživa.“

„Tebe ne, Sam,“ ujistil ji Jake. Vzal ji za ruku a odváděl k domu. „Ty máš na jeho vkus moc tuhou kůži.“

Samantha se ostře nadechla, aby něco odsekla, ale nakonec jen stiskla rty a se vznešeně zdviženou hlavou se nechala vést. Když prošli předsíní po dlážděné podlaze, vešli do kuchyně. Byla to velká místnost se spoustou oken

a veselými kostkovanými záclonkami. U dřezu stála sympaticky vyhlížející žena a usmála se na Samanthu.

„Jakeu, ty uličníku, ty jsi vlácel tuhle nebohou dámu celý den po kopcích?“

Samantha se bezděky usmála.

Jake se ušklíbl.

„Samantho, seznamte se, tohle je moje skvělá hospodyně a kuchařka Annie Hollowayová.“

„Na mě svoje lichotky nezkoušej, darebáku,“ pokárala ho žena, ale její zrudlé tváře prozradily, že jí pochvala udělala radost. „Moc mě těší, slečno,“ řekla a nabídla jí ruku.

Samantha ji uchopila. Žena měla pevný stisk. „Běžte se posadit do salonu. Hned vám přinesu čaj pro zahřátí. A oběd bude za chvíli.“

Jake ji odvedl do další rozlehlé místnosti, které vévodil krb. Stěny byly obložené tmavým dřevem a na oknech visely dlouhé skořicově hnědé záclony. Nábytek byl z leštěného dřeva, na první pohled starožitné kousky nejspíš od Chippendalea nebo Hepplewhitea. Uprostřed stál obrovský stůl a kolem něho kožené židle. Na zemi ležel ručně vázaný koberec s indiánským vzorem. Samantha nemusela dlouho přemýšlet, aby pochopila, kdo koberec vyrobil. Z celého zařízení dýchalo nenápadné kouzlo dobrého vkusu a bohatství. Nějak to ale nešlo dohromady s venkovskými způsoby majitele tohoto ranče.

Vtom jí padl do oka obraz od Charlese Russela. Otočila se, aby si ho mohla lépe prohlédnout. Jake si jemně odkašlal. Samantha se k němu obrátila. Tvářil se pobaveně.

„Mám takový pocit, že jsi čekala medvědí kožichy a umělý ubrus na stole.“

Samantha se zamračila. „Člověk nikdy neví, co od tebe může čekat,“ přiznala upřímně.

„Opravdu?“ Jake se usadil do pohodlného křesla u krbu a vytáhl z krabičky dlouhý doutník. „A já myslel, že ty hned každého prokoukneš.“

Samantha se posadila naproti němu a natáhla ruce k ohni, aby si je ohřála.

„Na tom nezáleží. Hlavně že je tu příjemně a teplo,“ snažila se změnit téma.

„To jsem rád.“ Jake nedal najevo, že si všiml její snahy odvést řeč jinam, a zapálil si doutník. Pohodlně se rozvalil do křesla a natáhl nohy ke krbu.

„Mám tak trochu slabost pro starožitnosti,“ přiznala se náhle Samantha. Tohle téma se jí zdálo bezpečné.

„Tak to bych ti měl ukázat ořechový prádelník, který stojí v ložnici pro hosty. Pochází z roku 1860 a přivezli ho sem z Východu.“

„To bych opravdu ráda.“ Vtom Samantha zaslechla hluk ve dveřích. Annie přivázela na pojízdném stolku nápoje.

„Pro tebe mám kávu, Jakeu,“ prohlásila, „protože vím, že čaj bys nepil ledaže by sis ho vylepšil kapkou bourbonu. S tím já ovšem nesouhlasím. Dobrý čaj by se neměl ničím kazit.“

„Čaj je pití leda pro tetky,“ prohlásil Jake sebejistě. Annie ho sjela nesouhlasným pohledem a omluvně se usmála na Samanthu.

Když se Annie vytratila zpátky do kuchyně, Samantha se obrátila na Jakea.

„Jak myslíš, že na tom je Sabrina? Jak na tebe působí?“ zeptala se ustaraně.

„Myslím, že si o ni děláš přehnaně velké starosti.“

Samantha se zarazila a chtěla cosi odseknout, ale nakonec smířlivě připustila: „Možná máš pravdu,“ řekla k vlastnímu překvapení. „Máma vždycky tvrdila, že Bree a já jsme jako zrcadlové obrazy. Teprve později jsem

zjistila, co tím chtěla říct. Ze jsme úplné protiklady. Ale to, že je jiná, ještě neznamená, že je slabá a neschopná.“

„To jako, že Sabrina je levačka a ty pravačka?“

Samantha svraštila údivem čelo. „Tak nějak,“ vyhrkla. „Když nás máma vypravila někam na večírek a nastrojila do bílých šatů s volánky, Sabrina se vrátila čistá jako andílek, já měla šaty samý flek, volány utržené, rozbité koleno nebo loket.“

Jake se usmál. „Někdo se jen dívá, druhý to dělá, Samantha. Určitě ses dobře bavila.“

Samantha to pochopila jako lichotku. „Ty myslím patříš taky do té druhé skupiny. Radši něco děláš, než aby ses jen díval.“

„Řídit ranč ani jinak nejde. Občas si musím vyhrnout rukávy a přidat ruku k dílu. Možná to lidem z města připadá náramně romantické, ale život na ranči obnáší dlouhé hodiny úmorné dřiny za každého počasí.“

„Tahle práce se ani během sto let moc nezměnila,“ přitakala Samantha.

„Hlavně zmizely volné plochy. Dřív se hnal dobytek odsud až do Texasu. Kovboj si koupil koně za deset dolarů a sedlo za čtyřicet.“ Jake odložil prázdný šálek na stůl. „Některé věci se mění pomalu, ale já nikam nespěchám.“

Po chvíli je Annie zavolala, že je oběd hotový, a tak se odebrali do jídelny. Když se posadili ke stolu, Samantha se rozhodla změnit téma. „Sabrina mi povídala, že tvůj ranč sousedí s jejich. Musíš mít spoustu půdy, když nám trvalo tři hodiny, než jsme se sem dostali.“

Jake se dal do smíchu, až okna v rámech zadrnčela. „Záleží na tom, kterou cestou se dáš, Sam. Když pojedíš rovnou na sever, dostaneš se na Danův ranč za dvacet minut. Já jsem to vzal dneska oklikou, abych ti ukázal okolí.“

Annie jim přinesla jídlo a po něm další čaj a kávu. Když dopili, Jake vstal a pohodil rukou. „Asi bychom měli vyrazit na zpáteční cestu. Bude brzo tma.“ Natáhl k ní ruku a Samantha do ní bez váhání vložila svou. Ocitli se blízko sebe, ale Samanthě to připadalo přirozené, jako by byli přátelé, kteří se dlouho znají.

Jake k ní vztáhl ruku a pohladil ji po tváři. Samantha se však chtěla odtáhnout.

„Nemáš se čeho bát,“ chlácholil ji. „Já nepoužívám ani ostruhy, ani bič.“

Zvolna k ní sklonil své rty a čekal, co Samantha udělá. Jednou rukou ji objal a přivinul k sobě, ale ne silně, jen tak, aby ucítil, jaká bude její reakce. Samantha pochopila, že to nechává na ní. Stačilo maličko zvednout rty a setkaly by se s jeho. Náhle se nemohla rozhodnout, jestli po tom touží, nebo ne. Dřív než došla k rozhodnutí, Jake se odtáhl a pustil ji z náruče.

„Sam,“ řekl s hraným zoufalstvím. „Proč pokoušíš mužskou trpělivost? Dělá ti to zvrácené potěšení?“

Nato ji vzal za ruku a odvedl do kuchyně.

„Tak už jdete,“ poznamenala Annie, když je viděla. „Ale nezůstávejte venku moc dlouho, dneska se udělala zase velká zima.“

„Buď klidná, Annie,“ ujistil ji Jake.

„Děkuju za oběd, Annie,“ řekla Samantha. „Byl vynikající.“

„To ráda slyším. A pozdravujte ode mě Sabrinu i Dana. Až na tom bude líp, určitě se na ni přijdu podívat.“

Oba se obrátili ke dveřím, ale Annie na ně na odchodu ještě zavolala: „Málem bych zapomněla. Volala Leslie Marshallová kvůli dnešní večeři. Řekla jsem jí, že jí zavoláš, ale pak mi to úplně vypadlo.“

„Nic se nestalo,“ uklidnil ji Jake. „Zavolám jí později. Můžeme jít, Sam?“

„Ano, samozřejmě.“ Samantha si ponechala úsměv na tváři, ale v duchu měla pocit, jako by na celý slunečný den padl velký těžký mrak.

To je ta Leslie Marshallová, o které se zmiňovala Sabrina, uvědomila si. Automaticky si nasadila klobouk a oblékla bundu. Sabrina předpovídala, že se jí podaří ulovit Jakea za manžela, až se Jake rozhodne, že se usadí. Samantha se pro sebe zamračila. Proč mi na tom záleží? Nic mi po tom není, ujistila se. Co podnikne Jake Tanner se svým životem, je mi absolutně ukradené. Narovнала ramena a nasadila delší krok, aby dohonila Jakea. Ten už ale vyváděl koně ze stáje.

Jistě má velký výběr a pestrý milostný život, blesklo jí hlavou. Samantha se vyšvihla do sedla a pohodlně se usadila. Pobídla koně a následovala Jakea po tvrdě udušané cestě.

Na zpáteční cestě spolu prohodili jen pár slov. Samantha předstírala, že ji zaujala malebná scenerie, ale v duchu musela přiznat, že ani přírodní krásy nemají sílu vylepšit jí náladu. Slunce dál jasně svítilo a vrcholky horských velikánů se třpytily sněhovou čepicí, kolem ní se stále rozprostíraly vlídné a uklidňující pastviny, přesto si náhle připadala opuštěná a smutná.

Byl to hodně zvláštní den, přemítala. Jake ji dráždil svým sebejistým chováním, okouzloval svým šarmem, imponoval svou silou a políbil tak, že se cítila neobvykle žádoucí a výjimečná. Nechápala, jak na ni mohl tak rychle udělat dojem. Ale nyní na ni padla tíseň a smutek.

Přesto bylo logické vysvětlení po ruce. Jake měl večer strávit s jinou ženou. Snad nežálím, zděsila se Samantha. Vrhla kradmý pohled na jeho štíhlou postavu elegantně se pohupující v sedle. Působil tak sebejistě. Asi bude rozumnější, když se mu budu vyhýbat, pomyslela si neklidně. Alespoň nebudu nic riskovat. Začít si s ním – to

by k ničemu nevedlo. V duchu však musela uznat, že ji Jake zajímá s nikým podobným jako on se dosud nepotkala. Ráda by ale věděla s jistotou, co od něho může očekávat jenže Jake asi nemá ve zvyku hrát s otevřenými kartami. Čísela z něj však nepřehlédnutelná mužnost a energie. Chvilí se tvářil, jako by jí chtěl otevřít své srdce, vzápětí všechno shodil ironickou poznámkou.

Raději si budu udržovat odstup, usoudila. Ať plýtvá svým šarmem na nějakou Leslie nebo jinou, která na něj bude vděčně zírat, že ji poctil svou přítomností.

Nevadí, však já se bez něj obejdu, připomněla si vzápětí. Čím víc se blížili k jejich ranči, tím víc se ujíšťovala, že se k němu bude chovat zdvořile a přátelsky, ale s odstupem. Ne však hrubě, to by nebylo spravedlivé. Díky Jakeovi prožila zajímavý den. Nemá právo mu vyčítat, že večerí s někým jiným. Jake má svůj vlastní život a ona také. Kromě toho kdo ví, možná se brzo vrátí do Filadelfie a už se nikdy neuvidí nebo jen zřídka.

Když dorazili na ranč, Samantha sesedla z koně a předala uzdu čekajícímu pomocníkovi. „Byl to moc krásný den, Jakeu,“ řekla, když se k němu obrátila. Jake seskočil z koně a vedl ho k domu. „Jsem ti moc vděčná, žeš mi dělal společnost. A také děkuji za oběd.“

Jake povytáhl udiveně obočí. „Bylo mi potěšením, madam.“

Samantha vycítila v jeho hlas ironii, ale rozhodla se ji ignorovat.

„Nechceš zajít ještě na kávu?“ pozvala ho zdvořile.

„Ne, díky, Sam.“ Jake si ji změřil zvláštním upřeným pohledem, oči měl schované ve stínu klobouku. „Radši bych měl vyrazit na zpáteční cestu.“

„Ovšem.“ Samanthě se ulevilo a stiskla kliku, jako by se jí otvírala brána do bezpečí. „Ještě jednou díky.“

„Za málo.“ Jake přikývl a otočil se ke koni. Na odchodu jí věnoval dlouhý záhadný pohled, až se jí roztrásla kolena a bylo jí do breku. „Brzo se zase uvidíme,“ řekl nakonec pevně.

Samantha vytušila, že tím chtěl říct i něco jiného. „Samozřejmě,“ odpověděla rozechvěle.

„Poroučím se, madam.“ Jake se vyšvihl do sedla a stáhl si klobouk dozadu, aby na ni dobře viděl. „Brzo na viděnou,“ dodal ještě jednou a pobídl koně ke klusu.

PÁTÁ KAPITOLA

Samantha však nedokázala ani v kolotoči denních povinností zapomenout na Jakeův polibek a to, jak ji rozechvěl a probudil v ní neznámé pocity. Zároveň se ujišťovala, že je to normální.

Jake je pohledný a sympatický muž, který ví, jak dát ženě najevo, že ho zajímá – proč bych na to nesměla zareagovat tak jako každá jiná? Nemá smysl se tím trápit a vyčítat si, že jsem si polibek vychutnala. Co jsem měla dělat jiného? Dát mu facku za to, že si dovolil mě políbit, aniž bych ho k tomu vyzvala? Nesmysl!

Škoda, že je Jake Tanner tak přitažlivý. Nebezpečně přitažlivý, dodala si pro sebe. A škoda že to s ženami umí tak dobře. Bohužel. Neměla zájem začínat si s nějakým záletníkem, to nebyl její styl.

Sabrinin stav se po několika dalších dnech stabilizoval tak, že jí lékař dovolil vstát z postele a opatrně se pohybovat po domě. Akutní nebezpečí samovolného potratu pominulo, a protože si byla Samantha byla jistá, že sestra může zůstat pár hodin bez dozoru, vyrazila s koněm opět na projížďku. Spook klusal po cestě a Samantha s rozkoší vychutnávala dusot koňských kopyt. Kůň ji

poslouchal na slovo a Samantha s jistotou nadsakovala v sedle.

Nebe bylo zatažené a těžká olověná mračna visela tak nízko nad zemí, že nebyly vidět ani vrcholky nižších kopců, ale Samantha dusné ticho nevnímala. Tváře ji pálily zimou, ale v duši ji hřála rozjařilost, že konečně mohla vyrazit na projížďku, kterou si tak dlouho odpírala.

Krajinu zahalilo podivné přízračné světlo. Vzduch se ani nehnul. Bylo absolutní ticho. Dokonce i ptáci zmlkli. Samantha však ničemu nevěnovala pozornost, soustředila se jen na touhu prchnout z domu na čerstvý vzduch a užít si pohyb.

Rychle ujížděla po cestě, kterou se před týdnem vydali s Jackem. Opět minula stádo světlých krav ohraničené plotem z ostnatého drátu, ale tentokrát chtěla prozkoumat část, které se posledně vyhnuli. Se vzrušením očekávala, jaké nové pohledy se objeví, vychutnávala volnost a svobodu. Připadala si jako objevitel nových neznámých území. Dan jí připomněl, aby dávala pozor na cestu a všímala si nápadných bodů, které jí poslouží jako navigační body při cestě zpátky, až si vyjede sama.

Samantha si zapsala do paměti vysoký topol, který měl ulomenou větev, rozházená skaliska na úbočí kopce a připadalo jí jednoduché a bezpečné najít cestu zpátky.

Zvolnila rychlost, protože začala s koněm stoupat do kopce. Dusot kopyt vyrušil králíka. Polekal se tak, že zmateně vyběhl a kličkoval mezi trsy trávy, jako by ho někdo pronásledoval.

Samantha byla asi hodinu na cestě, když se k zemi začaly snášet první vločky sněhu. Usmála se pro sebe, zvedla tvář a nastavila ji lehkým chladivým chomáčkům, které na její tváři okamžitě tály v kapky vody. Vzduch byl

náhle mnohem vlhčí, oteplilo se a byl v něm cítit jakýsi neviditelný pohyb.

Tohle je můj první sníh ve Wyomingu, pomyslela si Samantha rozechvěle. Nejraději bych se projížděla ve sněhu celý den, než mě opět zavolají moje povinnosti.

„Raději se vrátíme domů,“ řekla však nahlas, jako by mluvila s koněm. Možná by Dan nebyl rád, kdybych koně ve sněhu příliš unavila, blesklo jí hlavou.

Samantha nespěchala. Kůň kráčel zvolna a Samantha si potichu zpívala. Sníh padal tak hustě, že brzo pokryl zemi sněhovou přikrývkou. Byl to vlhký a těžký sníh, který se lepil na větve stromů a zatěžkal je tak, že se skláněly pod tíhou k zemi. Topoly vypadaly jako v pohádce. Černá kůra stromu ostře kontrastovala s vysokou vrstvou sněhu na každé větvi. Krajina se náhle rozjasnila.

Samantha se však brzo přestala kochat nádherou zimní krajiny, protože ji přepadl pocit osamělosti. Pobídla koně ke klusu. Ticho bylo tak tíživé, že si připadala, jako by zůstala na světě úplně sama. Nikde ani živáčka. Samantha se zachvěla. Náhle ji roztřásla zima. V tu chvíli si ke své rozmrzelosti uvědomila, že sešla ze zpáteční trasy, protože nedávala dobrý pozor.

Z nebe se začal valit sníh s takovou silou, že nebylo vidět na krok. Samantha se v duchu proklínala, že ztratila čas oklikou a dostala se příliš daleko od ranče. Náhle se jí zmocnila panika.

„Jen klid, Samy,“ říkala si nahlas, aby si dodala odvahy. „Přece se nelekneš trochy sněhu.“

Bundou začal pronikat chlad a vlhkost. Samantha v duchu myslela na horký čaj a sálající plameny v krbu, aby se zahřála. Krajina kolem jí připadala úplně neznámá. Nic jí nepřipomínalo trasu, kterou se ubírala cestou sem. Zuby jí začaly drkotat zimou.

Musela je silou stisknout, aby se ovládla. V duchu si říkala, že přece není možné, aby se tak snadno ztratila. Ale byla to pravda. Žádný strom jí nebyl povědomý.

Sníh padal tak hustě, že se viditelnost omezila na minimum. Začal se zvedat vítr a jeho poryvy zněly strašidelně a hrozivě. Vločky ji bodaly do tváří, tály a kapky stékaly za límec. Samantha zvolnila ještě víc chůzi koně, protože měla strach, aby nenarazil do ostnatého plotu, který se měl podle jejích propočtů co nevidět před nimi objevit, aby signalizoval, že jsou blízko ranče. Uplynula celá věčnost, ale plot nikde. Samantha se kousla do rtů, aby ovládla děs, který se jí zmocnil.

Panebože, proč je taková zima, rozčilovala se v duchu. Sníh jí promočil vlněné kalhoty až na kůži. Pod límcem vytvořil ledovou mokrou plochu. Na ramenou se jí co chvíli nakupila závěj, kterou musela rukama sklepávat. Cítila se jako v pasti, uniknout nebylo kam.

Nechala koně, aby šel svým tempem, a povolila mu uzdu, protože spoléhala na jeho instinkty. Třeba jsme blízko, kůň vycítí vůni stáje a vydá se správným směrem, doufala. Už dávno přestala vnímat čas. Zdálo se, že bloudí bílou krajinou celou věčnost.

Tělo měla jako led. Už se nebránila a poddala se skepsi. Padající sníh ji hypnotizoval a Samantha se propadala do apatie. Přesto si ještě ve zbytku jasného vědomí uvědomovala, že její spása spočívá v tom, aby zůstala ve střehu. Kůň se brodil sněhem jen s největšími obtížemi. Samantha cítila, jak se jí klíží oči. S neuvěřitelnou námahou držela víčka od sebe. Postupně zapomínala, proč je důležité, aby zůstala vzhůru. Únava ji tížila tak, že se předklonila, přitiskla se k hřívě a objala krk zvířete oběma rukama, aby nespadla. Začala počítat každý krok, který kůň udělá. Brzo však i tohle přestávalo pomáhat.

Když zavřu oči, pomyslela si mlhavě, neuvidím všechen ten sníh a budu moct spát. Bože, jak se mi chce spát...

Samantha začala blouznit. Sníh ke mně mluví, divila se. A proč ne? Může mluvit, když má takovou sílu. Chtěl mě dostat a já jsem teď v jeho království. Proč mi ten hlas ale připomíná Jakea? A proč ne? Oba se mnou hráli hru.

„Samantho!“ ozvalo se jí těsně u ucha.

To na mě křičí sníh?

„Otevři oči! Přestaň se bláznivě smát a otevři oči!“

Unaveně uposlechla rozkaz. Když otevřela oči, spatřila rozmazaně Jakeovu tvář. „To by mě nenapadlo, že tě ještě uvidím, než umřu,“ zašeptala a usmívala se, jako by přišla o rozum. Byla tak vyčerpaná, že znovu zavřela oči a zabořila se tváří do koňské hřívy.

„Vyřídte Danovi, že jsem ji našel,“ slyšela Jakea jako v mlze. „A že ji odvezu k nám domů.“

Tma byla jako teplá peřina. Samantha měla pocit, že se propadá do temné propasti, ale nebránila se. Necítila se v nebezpečí. Ale vědomí se jí pozvolna vracelo.

Když otevřela oči, s údivem zjistila, že leží v matně osvětlené místnosti. Sníh, který ji ve spánku tak tížil, nebyl sníh, ale vysoká bílá peřina. Samantha blaženě znovu zavřela oči.

„Počkej, zůstaň chvíli vzhůru,“ ozvalo se vedle ní. Samantha pootevřela oči a škvírou mezi víčky spatřila Jakea.

„Zase ty,“ zašeptala pobaveně.

Jake stiskl rty do úzké linky, vstal a zamířil k posteli. V nejzazším koutě vědomí si Samantha uvědomila, že se Jake zlobí. Dostala strach, co uslyší, a přikrčila se pod peřinou.

„Většího blázna jsem ještě neviděl,“ vyhrkl Jake rozčileně. „Vypravit se uprostřed blizardu na projížďku může jenom blázen z města.“

Samantha se chtěla bránit a požádat, aby na ni přestal křičet, ale neměla sílu. „Kde to jsem?“ vypravila ze sebe po chvilce s námahou.

Jake ji podebral pod rameny a řekl: „Zkus se posadit a napít se, aby ses zahřála,“ poručil jí. Samantha mu příliš nepomohla, ale nakonec se mu podařilo ji posadit. Ucítila na jazyku vůni brandy. Zaštípala ji v nose, a když polkla, páčila v krku tak, až se rozkašlala. Ale vzápětí cítila, jak se jí rozlévá v žaludku teplo. Napila se ještě a vědomí se jí rychle vracelo.

„Napij se ještě a pak mi povíš, co se stalo,“ řekl Jake tónem, který nepřipouštěl odpor.

Když poslechla, Jake se zatvářil smířlivěji. „Jsi u mě doma, na ranči Double Taylor,“ řekl. Odložil sklenici na stolek a uložil ji opět na polštář.

„Aha.“

„Víc mi k tomu neřekneš?“ vyjel na ni neomaleně. Chytil ji za ramena a zatřásl s ní. „Co sis ksakru myslela? Proč ses vydala ven uprostřed vánice?“

„Ani nevím,“ vzdychla si. „Zdá se mi to tak dávno.“ Náhle se zamračila, jako by se jí paměť vrátila. „Když jsem vyjela, tak ještě nesněžilo,“ řekla, jako by se chtěla bránit.

„To je fuk, jestli sněžilo, nebo ne?“ vyhrkl Jake rozčileně. „Samantho, tys neviděla, jak vypadalo nebe? Kam se poděl tvůj rozum?“

„Snad mě nemusíš pořád jen urážet,“ vyhrkla Samantha dotčeně, jako by se jí vrátila energie.

„No to je vrchol! Tobě ještě nedošlo, co se mohlo stát?“ Jakeovi hořely oči. „Našli jsme tě šťastnou náhodou, byla jsi napůl zmrzlá. Stačilo přijít o pár chvil

později a bylo po tobě. Nebo jsme tě nemuseli najít vůbec a čekali bychom do jara, až sníh roztaje. Dan byl bez sebe strachy, když mi zavolal a řekl, že ses vypravila na projížďku.“

„A Bree?“

„Ta o ničem nevěděla. Spala, když ses vytratila z domu. Vůbec ji nenapadlo, že by ses vydala ven, když vánice byla na spadnutí.“ Jaké zavrtěl hlavou a drsně se zachechtal.

Samanthě se vrátil další kus paměti. Vypravila si spoustu sněhu a strach, který ji přepadl. Začala se třást. „Promiň,“ vyhrkla rozechvěle a z očí jí vytryskly slzy. Jake zaklel a prohrábl si bezmocně vlasy. Objal ji a přitiskl k sobě. „Bože můj! Umíš si představit, jaké jsi nám připravila peklo?“

„Promiň,“ opakovala bezmocně a bez zábran vzlykala dál. „Měla jsem přišerný strach, byla mi zima... pak mi ale začalo být všechno jedno.“

Jake ji kolébal v náručí a šeptal konejšivá slova, která ani pořádně nevnímala. Cítila, jak ji líbá do vlasů, a to v ní uvolnilo další příval pláče. Jake zasypal její tvář polibky a nakonec se setkaly jejich rty. Slané slzy se mísily s vůní jeho rtů. „Máš mokrou košili,“ uvědomila si po chvíli, když ucítila, jak ji studí její vlastní slzy, které zmáčely Jakeovi košili.

Jake si jen dlouze povzdechl, ale v koutcích úst se mu začal tvořit úsměv. „To je naštěstí ta nejmenší kalamita, která se dnes stala.“

„Je tma,“ všimla si Samantha s úlekem. „Jak dlouho tu jsem?“

„Hodně dlouho, ale teď už na tom nezáleží. Teď potřebuješ odpočívat.“

„Co je se Spookem?“ vyhrkla náhle a v očích se jí objevil skutečný strach.

„Je v pořádku,“ ujistil ji Jake. „Odpočívá ve stáji a vyspává z vašeho dobrodružství. Řekl bych, že je na tom líp než ty.“

„Měla bych ti za všechno poděkovat,“ vzpomněla si Samantha a vytáhla ruku zpod příkrývky, aby mu vděčně pohladila ruku. V tu chvíli si uvědomila, že má na sobě cizí noční košili. „Kde mám svoje oblečení?“ vyhrkla zmateně a přitáhla si příkrývku zpátky až ke krku. Cítila se jako nahá.

Jake se ušklíbl.

„Byla jsi promočená až na kůži, Sam, musel jsem tě svléknout.“ Jake se zvedl a zhoupnul se na patách. „Potřebovala jsi být co nejrychleji v suchu a teple.“

„Tu košili mi půjčila Annie?“ zeptala se Samantha a začervenalala se. „Vidím, že jsem přidělala spoustě lidí starosti. Poděkuješ jí za mě?“

„Rád bych ti vyhověl, Sam, ale Annie odjela zrovna včera do Colorada za svou neteří.“ Po jeho tváři se šířil potutelný úsměv.

„Tak kdo mě tedy “ Otázka jí uvízla v krku. Vytřeštila oči a tváře jí potemněly studem. „To snad ne!“ vydechla zděšeně.

„Ale ano, ale nemusíš se kvůli tomu trápit, Sam. Máš tělo jako anděl, za něj se stydět nemusíš.“

„Panebože,“ zasténala a zavřela oči.

„Zapomeň na to,“ chlácholil ji a v hlase se mu opět objevil silný přízvuk, jakým ji před měsícem přivítal, když se setkali poprvé. „Musel jsem tě svléknout sám, protože tu nikdo jiný nebyl. A taky jsem ti třel tělo, abych tě rozehrál. Ale tohle bych udělal každému, kdo by to potřeboval.“ Poplácal ji po ruce a Samantha otevřela znovu oči.

„Jistě, já vím... ještě jednou díky za všechno.“

„Jasně, vždyť já vím. Už na to nemysli.“ Jake zamířil ke dveřím, ale na odchodu se ještě otočil. „Ale až tě budu svlíkat příště, moje úmysly už nebudou tak čistě praktické.“

Jake odešel a Samantha za ním zůstala zírat s otevřenými ústy.

ŠESTÁ KAPITOLA

Samantha se kolem sebe rozhlédla. Nejprve se jí zmocnilo leknutí, protože nevěděla, kde je, ale pak si vzpomněla, jak se dostala do Jakeova domu. Vzápětí si uvědomila, že má na sobě jen flanelovou noční košili, kterou jí oblékal právě Jake. Začala přemýšlet, kam se podělo její oblečení, ale v tu chvíli zazněly na chodbě kroky. Samantha se přikryla až pod bradu a vzápětí strčil Jake do dveří hlavu.

„Už jsi vzhůru? Jak ti je?“

„Dobře.“ Samantha zatajila dech. Jake se blížil k její posteli a posadil se na kraj. „Myslím, že je mi docela dobře,“ zopakovala pro jistotu ještě jednou a pak se zničehonic zeptala: „Ještě pořád sněží?“

„Ano, ještě pořád,“ přitakal Jake, aniž by z ní spustil oči. „Ale už nesněží tak hustě.“

„Opravdu?“ Samantha natočila hlavu, aby se podívala z okna.

„To nejhorší budeme mít do oběda za sebou.“ Jake jí odhrnul příkrývku a vytáhl jí ruku. Všiml si, jak se křečovitě drží příkrývky. „Čeho se bojíš, Sam? Snad si nemyslíš, že tě hned znásilním? Chci ti změřit tep.“

„Nic mi není,“ namítla Samantha stísněně.

„Tak to bych netvrdil,“ namítl Jake rozhodně a pohládl ji něžně po tváři. „Ale je načase, abys dostala do žaludku

nějaké jídlo. To by ti mohlo spravit náladu.“ Položil na příkrývku široký flanelový župan. „Z postele tě nepustím, ale stejně by sis na sebe měla obléknout ještě tohle.“ Kolem úst mu pohrával šibalský úsměv. „Myslíš, že se svedeš obléknout sama?“

„Samozřejmě,“ odsekla Samantha a vytrhla mu župan z ruky. „Nejsem žádný invalida.“

„Bude rozumné, když se tak budeš chovat,“ poradil jí. „Přinesu ti do postele snídani a ty se zatím obleč.“

„Já nechci...“

„Nehádej se,“ prohlásil úsečně a vyšel ze dveří, než se zmohla na další protest.

Když za sebou zavřel, Samantha ze sebe shodila příkrývku a rychle přes sebe přehodila župan. Vzápětí se s ní ale zatočila celá místnost a ona se zapotácela. Chytila se rámu postele a našťestí se skácela znovu do peřin. Když se vzpamatovala, pevně si uvázala pásek na uzlu. Nohy měla jako z olova a ruce nešikovné, jako by z nich zmizela všechna síla. Uvědomila si, že potřebuje dojít do koupelny. Tentokrát vstala opatrněji. Nejprve spustila nohy na zem a zhluboka dýchala. Chytila se kraje postele a zvedla se nahoru. Cestou do koupelny se opírala o zeď, aby neupadla. Cítila, jak ji trochu píchá v pravém kotníku.

Konečně dovrávorala až do koupelny. Pohled do zrcadla ji vyděsil. Tváře měla bílé a pod očima černé kruhy. Oči se zdály větší a temnější než jindy. Štípala se do tváří, aby zrůžověly, ale růžový flíček rychle zase vybledl. Prohrábla si rukou sležené vlasy, byly jako bez života.

Podívala se na sebe. Měla na sobě zelený župan. Musí být určitě Jakeův, pomyslela si, když k ní dorazil závan pánské kolínské.

Došla si na toaletu a pak si umyla obličej. Chtěla si rozčesat vlasy, ale neměla sílu a po několika tazích hřebenem to vzdala.

Když se vrátila do ložnice, rozhodla se, že se do postele nevrátí, ale že půjde do jídelny.

Přece nebudu snídat v posteli jako mrzák, rozčilovala se v duchu a vydala se zvolna chodbou ke kuchyni. Její nohy byly ale čím dál těžší a každý krok ji stál mnoho sil. V domě bylo ticho jako v hrobě. Samantha se zmocnil opět děs a panika. Znovu se jí vrátila hrůza, kterou prožila. Zoufale potřebovala vidět nějakou lidskou bytost, cítit lidské teplo. Zaťala zuby, aby se nerozbrečela.

„Ty jsi ale idiot,“ zasyčela si pro sebe, aby se probrala z mráкот.

„To teda jsi,“ ozvalo se za ní ostře. „Můžeš mi vysvětlit, proč neležíš v posteli?“ Jake ji objal pevně kolem ramen, aby neupadla.

„Nic mi není,“ bránila se Samantha, ale znělo to chabě, jak sama uznala. Ráda se opřela o jeho tělo a nechala se vést. „Trochu se mi podlamují nohy a taky mě píchá v kotníku,“ přiznala se.

„To bude asi tím, jak jsi spadla z koně.“

„Já jsem spadla?“ vytřeštila oči Samantha.

„Byla jsi v bezvědomí, když jsme tě našli,“ konstatoval věcně Jake. „Teď ale rychle zpátky do postele,“ pobídl ji.

Sklonil se, podebral ji pod kolena, zvedl do náruče a nesl chodbou, jako by nic nevážila. Samantha mu vděčně opřela hlavu o rameno.

„Jakeu, nenut' mě znovu ležet. V té ložnici je takové ticho a já se tam sama bojím.“

Jake se usmál a zastavil se. Políbil ji na čelo. „Jestli se cítíš na to, aby ses posadila v kuchyni u stolu, tak půjdeme do kuchyně.“

Samantha přikývla a zavřela oči. „Mrzí mě, že máš se mnou jen samé starosti.“

Jake si ji nadhodil, aby se mu lépe nesla, a zamířil zpátky. „To jsem pochopil hned ten první den, co jsme se poznali,“ poznamenal jakoby nic.

„Netrap mě, Jakeu. Mělo to vyznít jako poděkování.“

„Za co?“

„Za to, že jsi mi zachránil život,“ vyhrkla a začervenala se.

„Dobře, ale příště na sebe dávej lepší pozor,“ řekl káravě.

„Jakeu, já to myslím vážně. Jsem ti vděčná za všechno, cos pro mě udělal. Dlužím ti...“

„Ne, ne! Nic mi nedlužíš,“ zarazil ji rázně. „Nestojím o vděčnost.“ Jake ji opatrně postavil v kuchyni na zem a přistrčil jí židli. „Který kotník tě bolí?“ zeptal se a sehnul se k zemi.

„Levý, ale... au! Jakeu!“ vyjekla bolestí.

„Promiň!“ Zvedl k ní hlavu, na rtech šibalský úsměv, zatímco jí důvěrně masíroval lýtko. „Naštěstí není oteklý.“

„Ale bolí,“ trvala na svém.

„Tak na něj nestoupej,“ navrhl s jednoduchou logikou a obrátil se, aby přichystal snídani.

„Ty to s tedy s pacienty umíš,“ nadhodila Samantha kousavě.

„Ano, to jsem už od někoho slyšel,“ namítl Jake a schoval si úsměv pro sebe. „Poslechni, Sam, víš, co by mě zajímalo? Má Sabrina na levém boku taky mateřské znamínko?“

Samanthu polilo horko. „Ty... ty...“ Bezděky sevřela ruce v pěst.

„Na výčitky už je pozdě. Tady u nás se říká, že nemá cenu zamykat chlív, když už je kráva venku. Tady je káva,“ řekl a s hranou okázalostí jí předložil šálek s kávou

a vedle na talíři opečené plátky slaniny. „Pusť se do jídla. Jsi bledá jako stěna. Kdys naposledy jedla?“

„Asi včera ráno.“

„To si umím představit. Hrnek kafe a suchý toast,“ prohlásil s očividným pohrdáním. „To je div, že dokážeš sedět. Tak už se dej do jídla,“ pobídl ji. „Já udělám ještě vajíčka.“

Samantha raději neprotestovala a opatrně si kousla do slaniny. „Ty nebudeš snídat?“

„Za chvíli,“ odpověděl duchem nepřítomně, protože se soustředil na vaření. Opatrně nakřápl vajíčko a vyklepl ho na pánév.

Samantha spolkla první sousto a teprve v té chvíli si uvědomila, jaký má hlad. S chutí se pustila do jídla a mezitím pozorovala, jak obratně si Jake v kuchyni počíná.

Během pár minut seděl naproti ní s plným talířem slaniny a vajíček. Samantha nechápala, jak si dokáže s takovým apetitem uchovat štíhlou postavu.

Zatímco v tichosti oba jedli, Samantha si zničehonic uvědomila, že je to poprvé, co snídá s nějakým mužem. Byla to tak intimní situace, až ji polilo horko. Ve vzduchu se vznášela vůně pečené slaniny a kávy, v domě vládlo ticho, obklopovalo je útulné teplo. Samantha měla pocit, že dokonce cítí jeho vodu po holení. Bylo to stejné, jako kdyby byli milenci a prožívali společné ráno po noci strávené milováním.

Do tváří se jí vehnala červeň.

„Vidím, že ti zrůžověly tváře, Sam,“ všiml si ihned Jake. „Nevím sice proč, ale je to dobré znamení.“

Samantha k němu zvedla oči a měla pocit, jako by jí Jake četl myšlenky. Honem sklopila oči zpátky do talíře. „Asi bych měla zavolat Bree, aby věděla, že jsem v pořádku.“

„Telefony nefungují,“ řekl věcně.

„Nefungují?“ opakovala udiveně.

Jeho poznámka ji přivedla k další myšlence. Jsme tu jako na neobydleném ostrově, sami, daleko od civilizace. A sníh pořád padá, jako by nechtěl nikdy přestat.

„To se stává, když přijde sněhová bouře. Jsme tady na to zvyklí. Elektřina taky vypadla, ale to nám tolik nevádí, protože máme generátor. Nemusíš si kvůli tomu dělat starosti. Sabrina ví, kde jsi a že se o tebe postarám.“ Jeho slova ji však obav nezavala.

„A kdy... jak dlouho... kdy myslíš, že se budu moct vrátit?“ zeptala se váhavě.

„Za pár dní určitě,“ odpověděl a pohodil rameny. „Nejdřív se musí prohrnout cesty... ale až přestane sněžit... kromě toho nejsi ve stavu, abys mohla absolvovat cestu. Ale za pár dní se jistě zotavíš.“

„Za pár dní?“ opakovala Samantha stísněně.

Jake dojedl a odstrčil talíř. Opřel se zády do židle a začal nahlas meditovat. „Samozřejmě to už bude na všechno pozdě. Tvoje bezchybná pověst utrpí katastrofální šrám, tvoje pověst bude zkompromitovaná. Představ si, co si pomyslí ostatní? Jsi tu sama se mnou, zavřená v domě, Annie je přitom pryč, takže nemůže dodat téhle situaci ani špetku zdání slušných mravů.“ Jake ji přejel posměšným pohledem. „K tomu všemu máš na sobě můj župan.“ Zavrtěl hlavou. „Ještě před pár lety bych si tě musel vzít, jinak by mě tvá rodina zlynčovala.“

„Díky za pokrok,“ zamumlala si tiše Samantha.

„No, já nevím, Sam,“ dobíral si ji Jake. „Já mám vlastně dost konzervativní povahu.“

Samantha se rozhorlila na svou obranu: „Je to jenom shoda okolností, že jsme se ocitli sami dva.“ Složila si ruce přes prsa. „A o žádném kompromitování nemůže být ani řeči. K ničemu nedošlo.“

„Že ne?“ namítl Jake s nevinnou tváří a změřil si ji zkoumavým pohledem. „Svlékl jsem tě do naha, uložil do postele, nachystal ti snídani. Kdo ví, kam by to vedlo dál, kdybych se neovládl?“

Jake se sice tvářil, že to myslí jako vtip, ale jeho oči mu dvojsmyslně hrály. Samantha měla pocit, že nemůže ani polknout.

„Uklidni se, Sam,“ konejšil ji, když viděl její šokovaný výraz. Bylo vidět, že si tuhle situaci vychutnává, protože je jejím pánem. „Říkal jsem ti, že se jistě poznáme blíž, ale nemám ve zvyku zmocňovat se pobledlých dívek, které mi omdlévají v náručí slabostí.“ Jake si zapálil tenký doutník a vložil si ho do úst. „Když se s ženou miluju, chci, aby byla při plném vědomí a mohla si to vychutnat.“

Samantha při posledních slovech zrudla. „Co si to dovoluješ?“ osopila se na něj. „Takové arogantní řeči nesnáším! Co si o sobě myslíš? Tohle já poslouchat nebudu!“ Samantha rozhodila rozčileně rukama. „Myslíš, že jsi tak neodolatelný, že ti padnu k nohám? To se načekáš –“

„Jednou ti to připomenu, Sam, a nebude to dlouho trvat,“ poznamenal Jake nevzrušeně a potáhl z doutníku. „Ale teď by sis měla jít lehnout. Ještě nejsi v takové kondici, aby ses se mnou mohla hádat.“

„Ale nemusím si jít lehnout jen proto, že mi to poroučíš. A určitě nepotřebuju, abys mi pořád radil, co mám dělat. A taky nepotřebuju, abys mě nosil, jako bych byla dítě. Zvládnou to sama.“ Samantha vstala, ale vzápětí se musela chytit stolu, aby neupadla, jak se jí zatočila hlava.

Jake pohotově vyskočil od stolu. Chytil ji za ruku a přitiskl k sobě. „Vypadá to, že ještě nemůžete vláčet náklady, slečno učitelko.“

„Nic mi není,“ bránila se Samantha a chtěla ho odstrčit. Nakonec si to ale rozmyslela a zůstala stát o něho opřená. Jake ji vzal za bradu a zvedl ji výš, aby ji přiměl, aby se mu podívala do očí. „Samantho, když někomu dovolíš, aby se o tebe postaral, nemusí to být vždycky jen známkou slabosti, ale naopak síly. Proč mi nedovolíš, abych o tebe pár dní pečoval? Když se budeš bránit, bude to horší, ale jenom pro tebe.“

Samantha si s povzdechem opřela hlavu o jeho rameno a nechala se zvednout do náruče. „Musí se mi to líbit?“ zeptala se unaveně.

„To není třeba,“ odpověděl a krátce se zasmál. Opět ji odnášel lehce jako pírko do ložnice.

Samanthu rychle opustil příliv energie. Hádka ji vyčerpala. S pocitem spokojenosti, malátnosti, ale i plného žaludku usnula dřív, než ji Jake pečlivě přikryl. Políbil ji na čelo a... víc už si Samantha nepamatovala.

„Už jsem si myslel, že budeš spát i celou noc,“ dobíral si ji Jake, když k večeru otevřela znovu oči.

Samantha obrátila hlavu za jeho hlasem. Jake seděl u krbu a vyfukoval kouř do ohně. Pokoj osvětlovaly jen mihotající se plameny, které se odrážely od temných oken. Samantha si odhrnula vlasy z čela a s námahou se zvedla do sedu.

„To už je zase tma?“ zeptala se. „Kolik je vůbec hodin?“

Jake pohlédl na zlaté hodinky, které zdobily jeho zápěstí, a dlouze potáhl z doutníku. „Už je po šesté.“

Po šesté?“ opakovala Samantha nevěřící. „To jsem spala celý den? I když vlastně mám pocit, jako bych prospala celou věčnost.“

„Potřebovala jsi to,“ konstatoval Jake věcně, zamáčkł zbytek doutníku a hodil ho do ohně. Vstal a zamířil k ní. Pátřavě si změřil její spánkem zřůžovělé tváře a ospalá víčka. Zřejmě ho její výraz uspokojil, protože se uvolněně usmál. „Vypadáš mnohem líp,“ řekl nahlas.

Posadil se vedle ní a vzal ji za ruku. Přitiskl prsty k zápěstí.

„Tep máš ještě trochu neklidný.“ Ale nezdálo se, že by ho tohle zneklidňovalo. „Je vidět, že máš v sobě dost síly. A co hlad? Nemáš chuť na něco?“

„To bych neměla mít, protože jsem celý den jen ležela,“ poznamenala Samantha. „Fakt je, že bych ale vyjedla celou lednici,“ dodala se smíchem.

„To je dobře,“ řekl a usmál se. Odhrnul příkrývku a zvedl ji do náruče. Samantha si připadala tak malá a zranitelná, což byl na jedné straně pocit příjemný, na druhé ji zvláště zneklidňoval. Neodolala a objala ho kolem krku. „Myslím, že bych to zvládla i sama. Cítím se docela dobře,“ ujišťovala ho.

„Tím si nejsem tak jistý.“ Samantha ucítila jeho dech na své tváři. „Kromě toho mám pocit, že mi padneš do náruče jako ulitá.“

Samantha oněměla. Na jeho poznámku nenašla žádnou pohotovou odpověď a nechala se pokorně odnést do kuchyně.

Po večeři nalil Jake do sklenic bílé víno a doporučil Samanthě, aby se ho nebála. Samantha trochu upila a byla překvapená jeho jemnou chutí a aroma. Jake měl vybraný vkus. Neodolala a pochválila ho.

„Umíš výborně vařit. Až se jednou oženíš, tvoje žena v tobě najde poklad,“ poznamenala se smíchem.

„Taky si myslím,“ řekl Jake a spokojeně přikývl. „Ale já nečekám, že mi moje žena bude vyvážet lahůdky,“ upřesnil po chvíli. „Myslím, že hledám jiné vlastnosti a kvality.“

„Už vím,“ skočila mu do řeči Samantha. „Poslušnost, poddajnost a oddanost. A aby dokázala snášet samotu, dennodenně tě obdivovala a věrně ti sloužila.“

„Pro začátek by to asi stačilo.“

„Chudák ženská.“

„Chtěl jsem říct, že pro začátek vztahu by to možná stačilo, ale dál by to byla nuda,“ opravil ji Jake. „Chci, aby měla vlastní rozum. Nepotřebuju někoho, kdo bude automaticky na všechno kývat hlavou. Manželka taky není žádná rohožka u dveří, abych si na ní vyléval zlost. Chtěl bych, aby si vážila sama sebe, aby byla pořád sama sebou, aby si na nic nehrála, aby nic nepředstírala.“ Jake se napil vína a zamyslel se. „Taky mám ovšem slabost pro krásnou tvář.“

„Tak se mi zdá, že chceš něco nemožného,“ zachichotala se Samantha. „Něco jako dokonalý ideál.“

„Náhodou už o někom vím, kdo tohle všechno hravě zvládne,“ řekl Jake a zatvářil se tajemně. Vstal a zamířil pro kávu. Samantha vytřeštila oči a zírala na jeho rozložitá záda. Srdce jí padalo do hluboké propasti. *Leslie Marshallová*. Měla stejný pocit, jako když býkovi zamávají před očima rudým plátnem.

Když se později nabídla, že mu pomůže umýt nádoby, Jake zdvořile její nabídku odmítl, a odnesl ji na pohovku do obývacího pokoje. Nakonec před ni postavil šálek s kávou.

„Připadám si úplně zbytečná a k ničemu,“ přiznala se mu se svými pocity. „Nejsem zvyklá být v nečinnosti a polehávat. Nebývám ani nemocná.“ Samantha se zatvářila

zničeně, jako kdyby to byla Jakeova chyba, že je odkázaná jeho pomoc. „Nechápu, jak Bree dokázala ležet bez hnutí celý měsíc.“

„Třeba má víc trpělivosti než ty síly,“ nadhodil Jaké opatrně. „Ale možná se pletu a je to úplně jinak,“ dodal a pokrčil rameny. Vytáhl zapalovač a zapálil si další doutník.

Samantha se zamyslela. Tos dopadla, mluvila k sobě v duchu. Najednou trčíš zavřená v domě s mužem, který tě soustavně uvádí do rozpaků, a ještě jsi odkázaná na jeho pomoc. Říká se, že když spolu lidé žijí, poznají velmi rychle, s kým mají tu čest. Ale Jake je stále záhada. *Spolu žijí*, opakovala si posměšně, když si uvědomila, na co myslí. *Když spolu bydlí*, opravila se, ale ani poté nebyla spokojená s formulací.

Kdyby tohle věděla máma, potřebovala by si přičichnout k lahvičce s čpavkem, aby neomdlela hrůzou, pomyslela si a po tváři se jí rozlil škodolibý úsměv.

SEDMÁ KAPITOLA

Začínalo se rozednívat. Mlhavě modré nebe ozářily narůžovělé a zlaté odlesky slunce a polechtaly Samanthu na tváři.

To už je zase ráno? Samantha se s leknutím probudila.

Zavrtěla hlavou, aby se zbavila ospalosti. Shodila přikrývku a svěsila nohy na zem. Zkušenost ji naučila, že musí vstávat pomalu. Přehodila přes sebe župan, zhluboka dýchala, pak opatrně vstala, přičemž se pro jistotu přidržovala postele. Tentokrát se jí hlava nezatočila a Samantha se spokojeně zasmála.

S úlevou zamířila do koupelny. Nohy měla sice ještě slabé, ale poslouchaly ji. Také kotník se zklidnil a přestal bolet. Konečně jsem zase na nohou, pomyslela si

spokojeně. Nikdy předtím jsem si dostatečně nevážíla toho, když je člověk schopen postarat se sám o sebe, pomyslela si.

Káva! Další vynikající nápad! Samantha už v duchu cítila její vůni, až si ji opět sama uvaří. Rozhodně vyšla z koupelny a zamířila chodbou do kuchyně. Vedlejší dveře se však nečekaně otevřely, Samantha se lekla a s výkřikem uskočila k protější stěně.

Stál před ní Jake s ručníkem přehozeným kolem krku. Měl na sobě froté župan jen volně převázaný kolem pasu. „Dobré ráno, madam.“

„Fuj! Tys mě ale vyděsil!“ vyhrkla Samantha zadýchaně. Její pohled padl na rozhalenou hrud'. Jake měl svalnatý hrudník posetý nenápadným chmýřím. Samantha instinktivně zatajila dech. „Dneska se cítím mnohem líp,“ pokračovala zmateně a opřela se zády o dřevěné obložení chodby. „Dokonce se udržím i na nohou.“

Pojednou se odmlčela. Jake k ní přistoupil a Samanthě začalo bušit srdce až v krku. Neodvážila se zvednout oči, aby nepoznal, co se jí honí hlavou, a dívala se mu na opálený krk. Jake ji vzal za bradu.

„Uklidni se, Sam, nic se ti neděje, chci se jen podívat, jak jsi na tom dneska.“ Nechápatě zavrtěl hlavou. „Víš, že máš železnou konstituci? Vypadáš, jako by ses vrátila z dovolené. Stačil ti jediný den odpočinku, aby ses dala dohromady, a přitom jsi málem umrzla ve sněhu. Ostatní by se z toho vzpamatovali celý týden.“

„Já nejsem jako ostatní, to bys mohl vědět,“ odsekla Samantha rozhořčeně a odtáhla obličej. „Nejsem žádná křehká květinka. A do postele už mě zpátky nedostaneš. Jdu si uvařit kafe a připravit snídani.“ Odstrčila ho a pokračovala v cestě do kuchyně.

„Kafe je už hotové,“ křikl za ní a zavřel za sebou dveře do ložnice.

Když se Jake vrátil do kuchyně, měl na sobě mnohem méně zneklidňující úbor než při prvním setkání. Zdálo se, že je v pracovním. Měl na sobě flanelovou košili a kalhoty ze silného manšestru. Samantha už chystala snídani na stůl. Jake si vypil první kávu vstoje.

„Začínám si zvykat, že hned po ránu vidím hezkou tvář a nesnídám sám,“ poznamenal úlisně, když se posadil naproti ní ke stolu.

„Určitě to není poprvé,“ prohodila Samantha ledabyle. A taky ne naposledy, dodala si pro sebe.

„To ne,“ přitakal bez zaváhání, „ale modré oči jsem po ránu ještě tak blízko neměl.“

„Modré oči má každý druhý člověk,“ namítlá Samantha. „Na tom není nic tak zvláštního ostatně s tímhle ranním rituálem bude zakrátko konec, jen co se počasí uklidní.“

Samantha sklonila hlavu k talíři a tvářila se, že ji zajímá jen jídlo.

Jake chvíli mlčel a bezradně se přehraboval vidličkou v míchaných vajíčkách.

„Zítra by snad mohly být cesty už volné,“ poznamenal nakonec, jako by uvažoval nahlas.

„Už zítřka?“ vyklouzlo jí z úst. Náhle se jí zmocnila prázdnota a smutek.

„Pokud budeme mít štěstí a dojde na nás řada. Napadla spousta sněhu a někde se vytvořily závěje tak vysoké, že připomínají kopce. Samozřejmě nějaký čas zabere, než to buldozery odklidí.“

„Aha.“

„Myslíš, že by ses dneska o sebe dokázala postarat na chvíli sama?“

„Cože? Samozřejmě. Vždyť o nic nejde,“ ujistila ho pohotově.

„Potřeboval bych zkontrolovat, jak postupuje odklízení sněhu na mém ranči. Můj předák na to samozřejmě dohlíží, ale myslím, že se hodí každá pomoc, která je po ruce.“ Jake se pro sebe zamračil. „Dobytěk potřebuje navézt seno,“ řekl, jako by mluvil k sobě nahlas. „Neumí si odhrabat sníh a dostat se k trávě, která zbyla od loňska. Ty krávy by tam klidně stály a chtěly hladý.“

„Bouřka asi napáchala hodně škod,“ nadhodila Samantha obezřetně.

„Není to tak hrozné aspoň podle zpráv, které jsem dostal. Před dvěma roky to bylo mnohem horší.“

„Od koho jsi dostal zprávy, když nefunguje telefon?“ zpozorněla Samantha.

„Jeden z mých lidí se sem včera probojoval a informoval mě, jak na tom jsme.“ Jake si nalil další kávu a sáhl po konvici se smetanou. „Ty jsi zrovna spala.“

„Aha.“ Samantha se v duchu podivila, že se k nim někdo přece jen dokázal dostat. Domnívala se, že jsou naprosto odříznutí od světa.

Jake zvedl šálek k rtům a pozoroval ji přes okraj. „Nemám z toho ale dobrý pocit, že tě tu nechám samotnou, když telefony stále nefungují,“ svěřil se jí.

Samantha pokrčila rameny. „Myslím, že je zbytečné, aby sis dělal starosti. Vidíš, že jsem v pořádku. Já to zvládnu.“ Zvedla oči od talíře a setkala se s jeho očima.

„Nevím, jak dlouho se zdržím.“

„Jakeu, přestaň se tvářit, jako bych byla nemohoucí nebo dítě. Řekla jsem, že to zvládnu.“

Jake si povzdechl. „Vstaň, prosím tě, abych viděl, jak na tom jsi.“

Samantha nechápala, o co mu jde, ale přesto poslechla. Vzápětí ji objal a přitiskl k sobě. Jeho rty byly horké a něžné. Samantha přejel mráz po zádech a kolena pod ní

podklesla. Jestli se chtěl Jake přesvědčit, jak je silná, tak nezvolil lehký test.

Jake ji líbal a každý polibek vychutnával. Jeho rty byly mazlivé a přinášely nesmírnou rozkoš. Samantha zasténala a přitiskla se k němu, jako by měla strach, že Jake zmizí. Cítila, jak se kolem ní začíná všechno rozplývat, a zavrtěla hlavou, jako by se tomu chtěla bránit.

„Neuhýbej, Sam,“ zaslechla jeho ochraptělý hlas a otevřela oči. Ucítla jeho ruce na svých bocích. „Přece bys mě neposlala ven do toho nečasu bez vzpomínky na tvé horké tělo?“ zašeptal provokativně.

Vzápětí ji k sobě silně přitiskl, až jí to vyrazilo dech. Ucítla jeho vzrušené mužské tělo a opět se jí zatočila hlava. Jake ji políbil, ale tentokrát byla něha pryč. Jake se choval jako nemilosrdný dobyvatel. Pevnými dlaněmi jí třel boky a hladil po zádech. Samantha zapomněla na zadržování a přivinula se k němu. Odpovídala na jeho intimní doteky stejně odvážně a lascivně jako on. Jakeův horký dech ji zašimral na šíji. Vzápětí ucítla jeho dlaně na svých řadrech.

Samantha mu chtěla polibky oplátit, ale nebylo kam. Její rty se dotýkaly vzduchoprázdna. Stejně nečekaně, jako se jí zmocnil, ji také pustil z náruče. Samantha proti němu stála ohromená a udýchaná, aniž by chápala, co se stalo a proč jí v těle tepe neukojená touha.

„Učíš se rychle Sam,“ poznamenal Jake a ochraptěle se zasmál. „Tohle by mělo stačit, abych měl sílu brodit se metrovými závějsi.“

Samanthu jeho slova urazila. Nasupila obočí, stiskla rty a sjela ho rozhořčeným pohledem. Otočila se k němu zády a chtěla odejít.

„Počkej, Sam,“ řekl Jake a chytil ji za ruku. Samantha s ní zacloumala, aby se vykroutila z jeho sevření, ale příliš se jí to nedařilo. „Ještě nejsi tak silná, aby ses mohla začít

prát,“ dobíral si ji dobrácky. „Chce to ještě pár dní odpočinku, dej na má slova.“ Zvedl její ruku k rtům a políbil ji do dlaně. Samanthin odpor ochabl. „Přivedu Wolfganga, aby na tebe dával pozor. A slib mi, že se budeš šetřit a odpočívat. Ještě nejsi tak silná, jak si myslíš,“ domlouval jí. Prohrábl jí vlasy, jako by byla malé dítě, a zmizel ve dveřích.

Když Samantha zjistila, že má dostatek soukromí, rozhodla se ho využít a dopřála si dlouhou horkou sprchu. Snad aby zapomněla, jak její tělo vzplálo, když se jí Jake dotýkal. Důkladně si vydrbala tělo froté žínkou, a když se osušila, cítila se plná energie. Zamířila do ložnice a tam ke svému překvapení našla své oblečení. Bylo usušené a úhledně složené na židli. S chutí si navlékla bavlněné triko a manšestrové kalhoty.

Začala se procházet po domě, protože měla dlouhou chvíli. Wolfgang ji věrně následoval. Dům byl plný nejrůznějších pokladů. Když otevřela dveře do knihovny, s údivem hleděla na regály knih. Přejela prsty po kožených vazbách. Ve vzduchu se vznášel nezaměnitelný pach starého papíru. Všimla si police, která byla plná drobných knížek na první pohled sbírky poezie. Vytáhla jednu tenkou a začala v ní listovat. Hned na začátku našla věnování napsané drobným ženským písmem. Když si přečetla podpis, svěsila zklamaně rty. *Milovanému Jakeovi... aby na mě vzpomínal. S láskou Lesley.*

Samantha zaklapla knížku tak prudce, až jí málem vypadla z ruky. Raději ji vrazila zpátky na místo. Před očima se jí zatmělo. Zmocnila se jí nepochopitelná chuť knížku roztrhat. Zaťala zuby a raději se obrátila k Wolfgangovi. Pes na ni věrně pohlížel, jako by jí četl myšlenky.

„Poslechni, mně je to stejně jedno,“ řekla mu nahlas. „Ať si mu dá třeba sto knížek poezie, nic se na tom nezmění. Má na to právo.“

Poplácala psa po hřbetě a vybídla ho: „Pojďme dál, Wolfy, tady se nebudeme zdržovat.“ Cestou jí padla do oka rozečtená detektivka. Samantha neváhala a vzala ji s sebou. Vrátila se zpátky do obývacího pokoje a usadila se před praskajícím krbem. Začela se a pak jí oči klesly na hrudník.

Hodiny mýjely jedna za druhou. Samantha si udělala studený oběd a začala jí být dlouhá chvíle. Než se nadála, začalo se stmívat. Zničehonic bylo šest a Jake stále nikde.

Polena v krbu dohořívala a Samantha se s náhlým leknutím posadila.

Co když se Jakeovi něco stalo? Jak to že ještě není doma? V krku jí rázem vyschlo a po zádech jí přeběhl mráz. Zmocnila se jí neblahá předtucha.

Samantha si přejela nervózně po ramenou a snažila se zachovat si chladnou hlavu. Musím být rozumná a statečná, říkala si. Proč by se mu mělo něco stát? Hloupost! Jake se o sebe umí postarat. Není to žádný lehkomyšlný hazardér.

Ale proč o něj mám takovou starost?

Protože ho miluju, uvědomila si zničehonic. *Miluju ho až k zbláznění. Úplně jsem ztratila rozum.* Samantha zvedla ruce a přikryla si oči, když si uvědomila plný dosah takového poznání. „Bože můj,“ povzdechla si nahlas. „Jak jsem mohla být tak hloupá a naivní? To je osudová chyba! Na světě je tolik svobodných mužů a já se musím zamilovat zrovna do Jakea.“

Do Jakea, který si bude brát za ženu Lesley Marshallovou, pomyslela si zničeně. Tak proto mám pocit, jako by mi někdo trhal srdce na kusy.

Ale proč zrovna Jake? A proč teď? Samantha zavrtěla zničeně hlavou. Konečně jsem se zamilovala – když už jsem v takový zázrak ani nedoufala, pomyslela si. Konečně se cítím šťastná. Když se na mě podívá, mám pocit, že se vznáším. A moje tělo pozná, když mě pohladí...

Co si počnu?

Ted' nemysli na sebe, napomenula se rázně. Ted' záleží především na tom, aby se Jake dostal bezpečně domů...

Když se o chvíli později rozlehlo domem bouchnutím těžkých hlavních dveří, Samanthě spadl kámen ze srdce. Rozběhla se mu naproti a vrhla se mu kolem krku. Jakea tím poněkud zaskočila.

Seřepával si sních z bot a kabátu a pak ho pověsil na věšák. „Pojďme do tepla,“ pobídl ji rozpačitě a postrčil dovnitř. „Co se stalo?“

„Hrozně jsem se bála, že se ti něco stalo, když ses tak dlouho nevracel,“ přiznala se Samantha a přitiskla si tvář k jeho zmrzlému rameni.

„Nic hrozného se nestalo,“ odpověděl Jake napůl pobaveně, napůl polichoceně. „Jsem jen pořádně promrzlý a mokrý až na kůži,“ přiznal se. Sundal jí ruce z ramen. „Budeš taky mokrá.“ Objal ji kolem ramen a jeho stisk byl něžný. „Promiň, že jsem se zdržel tak dlouho, ale nic nejde tak rychle, jak jsem si myslel. Všechno je mnohem složitější, než jsem předpokládal.“

Samantha se náhle zastyděla, že před ním dala najevo své emoce, a odtáhla se. „Jistě jsi utahaný, chceš se osprchovat a najíst,“ omlouvala se a rychle couvala ke dveřím do kuchyně. „Připravím ti něco horkého k pití a večere už je taky hotová jen ji ohřát.“

Jake nasál vůni do nosu. „Hmm. Něco tady opravdu voní,“ prohlásil spokojeně, ale jeho oči si ji pozorně

měřily. Neuniklo mu, jak se červená, a bůhvíproč se pousmál.

„Budou špagety,“ vyhrkla Samantha rozpačitě a v duchu se nenáviděla za to, jak se před ním ztrapnila. „Půjdu to připravit a prostřu stůl.“

Jake prohlásil, že si dá před večeří horkou sprchu a převlékne se do suchého. Samantha byla ráda, že v kuchyni osaměla. Zhluboka si povzdechla.

„To jsi tomu zase dala,“ ulevila si nahlas a odhrmula si rozzlobeně vlasy. Přejela si dlaněmi tváře, které jí hořely rozčilením a hanbou. Místo abych byla před Jakeem na pozoru, klidně se mu vrhnu kolem krku. Příště musím udržovat větší odstup, abych se neocitla v takové situaci jako ráno. Kdyby mě Jake nepustil z náruče, ještě bych škemrala, aby mě odnesl do postele.

Zítřka budu volná, ujistňovala se s jistou dávkou masochismu. Byla v tom úleva i zklamání, ale Samantha si uvědomovala, že je to jediná možnost. Jake není volný, má svou budoucnost, své plány. A ona do nich nepatří.

Když se Jake vrátil do kuchyně, zrovna prostírala na stůl.

„Jestli to chutná tak dobře, jako to voní, umřu jako šťastný člověk,“ dobíral si ji Jake, ale bylo vidět, že se nemůže dočkat, až se pustí do jídla. Nadzvedl víko na hrnci a přivoněl k omáčce. Vzápětí se vytratil a po chvilce dorazil s orosenou lahví červeného vína.

„Moc dobré burgundské,“ usmíval se šibalsky a postavil láhev na stůl.

Samantha položila hrnec s omáčkou na podložku a na talíře nabrala porci špaget. Jake otevřel láhev a připravil dvě sklenice.

„Samantho, ty jsi božská,“ prohlásil, když dal do úst první sousto. Na tváři se mu rozlil blažený úsměv. „Kde ses naučila takhle vařit?“

„Za to můžou kuchařské lekce mé skvělé maminky,“ připustila polichoceně.

„Co ještě umíš uvařit?“

„Fakt je, že na vaření jsem si nikdy nezakládala. Zato jsem úspěšně předváděla skoky do vody, elegantní arabesky, umím tančit valčík jako víla, chodit na rukách, jak dlouho chci, ale moji přátelé se víc rozplývají nad mým listovým koláčem.“

„To je úžasné, jak jsi všestranná,“ obdivoval ji Jake s mírnou ironií. „A cos celý den dělala?“

„Trochu jsem četla, trochu spala,“ přiznala se a začervenala.

„Hmm.“ Jake chtěl cosi říct, ale přepadl ho záchvat kašle.

Po večeři Samantha trvala na tom, že umyje nádobí sama, a vystrnadila ho ke krbu. Chtěla se za každou cenu zbavit pocitu důvěrnosti, kdyby spolu bok po boku umývali nádobí. Tahle situace by mohla vést k nechtěným letným dotekům a to nebylo žádoucí.

Když byla kuchyně v pořádku, Samantha zamířila s nervozitou do obývacího pokoje. Jake se usadil u krbu, a když se objevila ve dveřích, zrovna se nakláněl, aby přiložil další poleno na oheň. Usmál se na ni. „Dáš si se mnou trochu brandy?“

„Ne, ne. Díky.“ Samantha se nadechla a zamířila k pohovce.

„Vždyť už nemáš tréninky, ne?“ nadhodil Jake a přesunul se od krbu k ní.

Samantha zavrtěla hlavou.

„Mít doma krb je nádhera. Dívat se do ohně, to člověk vydrží donekonečna.“ Když si uvědomila, že je to velmi bezpečné téma, okamžitě ho začala rozvádět. „Vždycky jsem si přála mít byt, kam bych ho mohla umístit. Rodiče měli domek a krb jsme samozřejmě měli. Vzpomínám si,

jak jsme s Bree pražily na ohni kukuřici... a pochopitelně jsme ji vždycky spálily.“

Jake jí přehodil ruku kolem ramen a Samantha rázem strnula. Vzal ji za bradu a chtěl, aby se otočila a podívala se mu do očí. Samantha ale ucukla. Jakeovi pobaveně blesklo v očích. Znovu se ji pokusil přimět, aby se na něj podívala, a sklonil k její tváři rty. Samantha se opět odtáhla.

„Co se stalo, Sam? Chci tě jenom políbit,“ řekl tiše. Objal její tvář do dlaní a zasypal ji drobnými polibky. Samantha si tiše povzdechla a nastavila rty.

„Samantho,“ zašeptal a jeho hlas zněl omámeně, jako by se kochal zvukem jejího jména.

„Líbej mě ještě,“ prosila a zvedla k němu rty.

Jake se nadechl a přitiskl k ní svá ústa. Samantha cítila, jak jí buší srdce, a nedočkavě jeho polibky oplácela. Znovu se v ní probudila dřímající touha a hlásila se odvážně o slovo. Zapomněla na všechny obavy. Zůstal jen muž a žena a mezi nimi odvěké pouto, touha dávat a brát, oddávat se a přivlastňovat si.

Jake jí rozepnul knoflíčky, odhalil hedvábnou šiji a ňadra. Vzrušeně je laskal a druhou rukou se jí probíral ve vlasech. Samantha si vzdáleně uvědomovala, do jak nebezpečné situace se dostala, ale rajska blaženost byla na dosah, a ona si vědomě zakázala myslet na to, co bude dál.

Náhle slyšela, jak si hlasitě povzdechl, když otevřela oči, viděla, že se od ní odtáhl. Všimla si, že se mračí. Jake se zamyšleně poškrábal na bradě. Vtom k nim dolehlo zvonění telefonu.

„Myslel jsem, že ještě nefunguje,“ vyhrkl. Samantha pochopila, že Jake nenechal starosti za dveřmi, ale že se mu pořád honí hlavou, jak se jeho raně se sněhovým přívalem vyrovná. „A venku je přitom pořád zima jako o Vánocích. S takovou budeme tuhle spouštět dávat do

pořádku ještě za týden.“ Tlumeně zaklel a pak na ni vrhnul omluvný pohled. „Promiň. Nejradši bych ty starosti hodil za hlavu, ale nedá mi to. Musím na to pořád myslet.“ Vstal a zamířil ke dveřím.

Samantha zůstala sedět jako opařená. Co jsem to provedla, pomyslela si, když si uvědomila, že má tričko rozepnuté. Roztřesenýma rukama zapnula knoflíčky. Objala se rukama kolem ramen.

Co by se stalo, kdyby nezazvonil telefon? Udělala bych ze sebe hlupáka? Proč musí láska tolik bolet?

„Samantho,“ ozvalo se ve dveřích. Samantha otevřela leknutím očí. „Volá Sabrina.“ Samantha vyskočila a rozběhla se k telefonu. Chytila sluchátko do ruky a nedočkavě vyhrkla: „Bree, to jsi ty?“ Její hlas zněl přiškrceně. Sevřela sluchátko pevněji a přiměla se zklidnit, aby sestru nepolekala.

„Sam, jak se ti daří?“

Samantha se nadechla.

„Výborně. Nedělej si žádné starosti, Bree. Jsem v naprostém pořádku. Důležitější je, jak jsi na tom ty?“

„Já se cítím výborně. Hlavně že se ti nic nestalo, to mi spadl kámen ze srdce. Ještě štěstí, že jsi měla tolik rozumu a zamířila k Jakeovi, když ta bouřka vypukla. Při představě, jak bloudíš někde vánicí, mi stydne krev v žilách.“

„Znáš mě. Já si umím vždycky poradit,“ vyhrkla Samantha a málem se dala do hysterického smíchu.

„A neleze na tebe něco? Zdá se mi, že máš divný hlas. Jako bys chytila rýmu, nebo tak?“

„To se ti jen zdá.“

„Už jsme se báli, že ty telefony nikdy neopraví. Teprve teď, když s tebou mluvím, se mi doopravdy ulevilo. Konečně mám jistotu, že jsi v pořádku. Já samozřejmě vím, že se o tebe Jake postará, ale není nad to slyšet tvůj

hlas. Nebudu tě zdržovat, zítra se uvidíme. Mimochodem, mám dojem, že se Shylockovi stýská.“

Samantha se zasmála. „Pochybuju. To si jen něčím zkazil žaludek. Řekni mu, že se uvidíme zítra.“ Když položila sluchátko, obrátila se na Jakea s tichou otázkou.

„Jak je na tom Bree?“ zeptal se však Jake a tvářil se, že si neuvědomuje její pohled.

„Zdá se, že je v pořádku.“ Bylo ale zřejmé, že Samanthu teď netrápí zdravotní stav její sestry. Vzala do ruky těžítka ležící vedle telefonu a zamýšleně si s ním pohrávala. Jake k ní přikročil a Samantha sebou trhla. „Shylockovi se prý stýská,“ vyhrkla nervózně. „Tomu ale nevěřím. Na to je moc nezávislý a soběstačný.“

„Pojď si sednout, Samantha,“ vybídl ji Jake a vzal ji za ruku. Samantha však ucouvla. Věděla, že kdyby se nechala dovést zpátky do pokoje, byla by ztracená.

„Myslím, že si půjdu lehnout. Cítím, jak na mě jde zase únava.“ Její slova podpořilo i to, že měla pobledlé tváře.

„Pořád ještě přede mnou utíkáš, Sam?“ zeptal se Jake tiše a pátravě se jí zadíval do očí.

„Ne, to ne, já přece...“

„Dobře, pro dnešek tě propouštím, ale ještě jsme spolu neskončili,“ dodal a jeho slova zněla téměř výhruzně. „Rozumíš mi?“

Samantha přikývla, aniž věděla na co, a rozběhla se do své ložnice, která se pro ni stala bezpečím a útočištěm.

OSMÁ KAPITOLA

S každým dnem byla Sabrina veselejší. Její rysy se zakulacovaly a to jí dodávalo spokojenější výraz. Samantha ji po očku pozorovala a došla k závěru, že Sabrina má v sobě mnohem víc síly, než se celý život domnívala. Nemohla popřít, že Sabrina, její věčně zasněná

sestra, uchopila svůj život pevně do rukou, zatímco Samantha se často přistihla, že se jí během dne zatoulají myšlenky do říše snů. Bylo to nepříjemné zjištění, ale Jake Tanner se vloudil do jejích snů a pevně se tam usadil.

Samantha vrazila ruce do kapes, aby ji nezábly, a pokračovala ve své dopolední procházce k poštovní schránce. Jeho výhrůžná slova, že jednou bude jeho, jí nedávala spát. Pokuřovala ji jeho arogance a tisíckrát se v duchu ujistila, že tentokrát Jake nebude ten, kdo se bude smát naposled. Takový kovboj, co si ješitně myslí, že mu žádná žena neodolá, když na ni vrhne svůj oslnivý úsměv... zamrká dlouhými řasami... za nimiž se skrývají hluboké zelené oči... a při pohledu na ně se člověku snadno zatočí hlava...

Samantha zavrtěla hlavou a rázně přidala do kroku. Takovéhle úvahy nikam nevedou, mluvila k sobě. Jake je zadaný a s tím se nedá nic dělat.

Dny se začaly prodlužovat a slunce nabývalo na síle. Jaro vtrhlo do údolí, tráva se zazelenala a ze země vystrčily hlavičku první krokusy.

Samantha se jednoho rána pustila do malování dětského pokoje spolu se Sabrinou vybraly sytě žlutou barvu. Byla v plné práci, když se ozval u dveří zvonek. Samantha si pro sebe cosi nespokojeně zabručela, otřela si špinavé ruce do kalhot a rozběhla se chodbou ke dveřím.

Když otevřela dveře, zjistila, že za nimi stojí neznámá návštěvnice. Žena se usmála, pohodila černou hřívou a její mandlové oči si ji zpoza řas zkoumavě měřily.

„Dobrý den. Vy jste jistě Samantha. Já jsem Leslie Marshallová.“

Ten úvod byl zbytečný, protože Samanthě instinkty napověděly, o koho se jedná ještě dřív, než se žena představila. „Pojďte dál, prosím,“ pobídla ji zdvořile. „Venku je ještě pořád zima, vidíte?“ Usmála se a v duchu

si uvědomila, kolik námahy ji stálo tvářit se přátelsky. Když Leslie vešla, Samantha spěšně zavřela, aby dovnitř neproudil studený květnový vzduch.

„Jsem ráda, že jsme se konečně mohly setkat,“ prohlásila Leslie a přejela Samanthu od hlavy až k patě dlouhým zkoumavým pohledem. „Hodně jsem o vás slyšela.“ V jejím hlase zaznělo potlačované pobavení.

„Opravdu? Obávám se, že nemůžu prohlásit to samé o vás,“ odpověděla Samantha a zatvářila se omluvně. „Ale pravda je, že nemám moc času chodit mezi lidi.“

„Chtěla jsem přijít už dávno, ale nevěděla jsem, jestli je na tom Sabrina tak dobře, aby stála o návštěvu.“

„Sabrina se teď opravdu cítí mnohem lépe. Určitě vás ráda uvidí. Ukažte, pomůžu vám svléknout kabát.“

Samantha pověsila lehkou kožešinu na věšák do skříně. Musela se zapřít, aby si udržela na tváři zdvořilý úsměv. Běžové kalhoty zdůraznily, jak má Leslie štíhlé boky a pás, přiléhavý krémový svetřík kontrastoval s jejími ebenovými vlasy a dokonale hebkou pletí.

Samantha v duchu zoufale zatoužila, aby se stal zázrak a proměnil její pocákanou bavlněnou mikinu s nápisem Wilson High School a spravované džíny v nějaký elegantnější úbor. Jako vždy jí vlasy poletovaly kolem hlavy, protože si je ráno nesehnula do skřipce. Měla sto chutí si vlasy uhladit za uši. Ovládla se však a přiměla ruku, aby zůstala na místě. Nechtěla dát najevo, že si je vědoma, že nevypadá příliš upraveně.

„Sabrina je v obývacím pokoji,“ řekla a pokynula rukou s vědomím, že si ji Leslieiny šedé oči pozorně měří. „Zrovna jsem chtěla jít uvařit čaj.“

V tu chvíli se ve dveřích objevila Sabrina a k velké Samanthině úlevě se ujala role hostitelky. Samantha zmizela v kuchyni a postavila konvici na sporák.

Je opravdu krásná, pomyslela si s nelibostí. Obrátila se na Shylocka, který si hověl v koutě na podušce. „Je tak elegantní, až je mi z toho na nic,“ řekla nahlas a pohrdavě se ušklíbla. „Vedle ní si připadám jako hromada špinavého prádla.“ Sklonila se k němu a pohladila po hřbetě. „Vždyť je to jedno! Komu na tom záleží, jak vypadám,“ vedla dál svou samomluvu. „Neumím si představit, že by si ji Jake dobrácky dobíral nebo hladil po hlavě, jako by byla dítě, které to nemá v hlavě úplně v pořádku.“

Zalila čaj v konvici, naservírovala na podnos šálky, lžičky a misku s cukrem a zamířila do obývacího pokoje.

„Sabrino, vypadáš opravdu moc dobře,“ zaslechla, když vcházela dovnitř. Lesley měla na tváři výraz upřímného zájmu. „Ani nevíš, jak jsme si o tebe dělali všichni starost. Určitě ti hodně pomohlo to, že máš u sebe svou sestru.“

„Ano. A opravdu si toho moc vážím. Díky Sam se všechno hrozně zjednodušilo.“ Sabrina vrhla na svou sestru láskyplný úsměv. „Nevím, co bychom si bez ní počali. Sam se kvůli mně tolik obětovala.“

Lesley se rovněž obrátila pohledem k Samanthě. „Jake se mi zmínil, že učíte tělocvik, Samantha,“ poznamenala měkce, jako když přede kočka.

„Ve škole pracuju, ale spíš jako trenérka než učitelka. Učím speciální sportovní třídy,“ upřesnila Samantha a zaťala zuby. Lesley měla v hlase cosi, co ji podvědomě dráždilo, aniž by přesně věděla, co jí tolik vadí.

„Prý jste byla i na olympiádě,“ pokračovala Lesley úlisně. „Musel to být úžasný pocit zažít tu atmosféru... zvláštní ale je, že mi nepřipadáte na první pohled jako sportovkyně...“ Lesley mávla význačně rukou. Její gesto bylo tak uměřené, elegantní.

„Člověk se někdy nezdá,“ ucedila Samantha upjatě. Ubránila se, aby nedodala něco kousavého, a raději nalila všem čaj. Když Lesley čaj dopila, k její velké úlevě pohlédla na zlaté hodinky a omluvně se usmála. „Už musím běžet, Sabrino, mám večer schůzku.“ Nato se obrátila k Samanthě. „Opravdu mě těší, že jsem se s vámi seznámila. Určitě se brzo zase uvidíme.“

Samantha ji doprovodila ke dveřím. Když Lesley odešla, zůstal po ní viset ve vzduchu závan růží a pach kožesiny. Samantha zamířila zpátky do obývacího pokoje, aby si dolila čaj a konečně ho v klidu vychutnala.

„Tak co říkáš na Lesley?“ vyzvíдалa Sabrina a uvelebila se na gauči do pohodlnější pozice.

„Je velmi elegantní.“

„Ale jdi, Sam,“ ušklíbla se Sabrina a položila si ruku na vysoké břicho. „Mně přece můžeš říct pravdu.“

„V tom případě nevím, proč bych ti něco říkala, když tak dobře víš, co si myslím,“ namítla Samantha podrážděně. Náhle se zarazila. Sabrina za nic nemůže. Omluvně se usmála. „Na můj vkus je moc přeslazená a aristokratická. Taký se mi nelíbilo, že na mě koukala tak trochu svrchu... jako by si říkala, ty mi nesaháš ani po paty.“

„Myslíš?“ poznamenala Sabrina zamyšleně. „Ale pravda je, že opravdu nevypadáš na první pohled jako sportovkyně s ocelovými svaly,“ dodala zničehonic s naprosto nevinným výrazem.

Samantha se ušklíbla a načechrala si vlasy. Pohodila hlavou a vlasy se jí volně rozprostřely po ramenou.

„Ještě bych jí ukázala, zač je toho loket, kdybys na mě nedělala ty významné obličejy, abych nedělala scénu,“ prohlásila a významně povytáhla obočí.

Sabrina se usmála. „Lesley se umí chovat přátelsky, ale jen když se jí to hodí. Je strašně rozmazlená. Za to může

její otec. Máma jí umřela, když jí ještě nebylo patnáct. Všechnu lásku upřel na ni. Lesley dostávala hromady oblečení, nejlepší koně, a když vyrostla, tak i auta, každoroční cesty po Evropě. Na co ukázala prstem, to dostala.“

„Chudinka,“ poznamenala Samantha sarkasticky. Vzápětí ji zamrzela ta nespravedlivá a zlomyslná poznámka. „Chtěla jsem říct, že všeho moc škodí,“ dodala omluvně. „Bylo to od ní hezké, že se přišla podívat, jak na tom jsi.“

Místností zazněl vysoký Sabrinin smích. Samantha na ni zůstala nechápavě zírat. „Nevím, jestli to jen hraješ, nebo jsi opravdu tak natvrdlá,“ řekla konečně Sabrina, a když její sestra nejevila známky toho, že by jí došly souvislosti, dodala: „Lesley se nepřišla podívat na mě, ale na tebe. Chtěla vědět, jak vypadáš.“

„Já?“ Samantha sebou nespokojeně zavrtěla. Svraštila obočí a na čele jí vyskočila hluboká vráska. „Proč proboha? Nechápu, proč bych ji měla zajímat? Já, obyčejná učitelka tělocviku, jak se sama vyjádřila.“

„Učitelka, která upoutá pozornost Jakea Tannera, musí Lesley zákonitě zajímat,“ namítla Sabrina a potutelně se usmála.

„Myslím, že Lesley může být v klidu. Teď, když mě viděla, chápe, že jí ode mě žádné nebezpečí nehrozí.“ Samantha přejela rukou po seprané mikině. „V tomhle směru jí nemůžu konkurovat.“

„Nepodceňuj se, Sam.“

„To není žádná falešná skromnost,“ povzddechla si Samantha zničehonic. „Když muže přitahuje hedvábí a samet, bavlna a plátno nemá šanci. A já jsem jen obyčejná ženská, Bree...“ Hlas se jí vytratil, jako by se Samantha zatoulala v myšlenkách. „Nemůžu se změnit, ani kdybych chtěla.“

Na druhý den pokračovala Samantha v namáhavém souboji s barvami a štětci. I tentokrát ji vyrušila z práce návštěva, ale naštěstí byla mnohem vítanější. Přijela Jakeova hospodyně, Annie. Objevila se ve dveřích s rozzářeným úsměvem a čokoládovým dortem.

Samantha ji s radostí pozvala dál. „Ráda vás vidím. A nejen vás, i vaše velkorysé dárky.“

„Nerada chodím na návštěvu s prázdnýma rukama,“ řekla Annie na vysvětlenou a rozšafně se kolem sebe rozhlédla. Samantha od ní přijala dort s vysokou křupavou polevou. „Dan má slabost pro čokoládové dorty.“

„Víte, že já taky,“ poznamenala Samantha s úsměvem. Dort vypadal tak lákavě, až se jí sbíhaly sliny. „Dan ještě nedorazil. Ale já jsem zrovna zapnula kávovar. Myslíte, že si ho můžete dát i bez něho?“

„Samozřejmě.“ Annie se usadila ke kuchyňskému stolu. „A kde je Bree?“

„Bree si šla odpočinout a myslím, že usnula,“ řekla Samantha a rozlila do dvou šálků horkou kávu. Opatrně je odnesla ke stolu. „Doktor říká, že by měla pořád ještě polehávat. Bree z toho nemá velkou radost a trochu kvůli tomu brblá... zatím jen tiše.“

„Jsem ráda, že má někoho, kdo na ni dává pozor,“ řekla Annie a dala si do šálku dvě pořádné lžičky cukru. „Dan říká, že je to na dobré cestě. A že potřebuje trochu rozptýlit.“

„Ano, naštěstí sem občas někdo zajde,“ přitakala Samantha. „Vlastně... zrovna včera tu byla Lesley Marshallová.“

Annie povytáhla obočí, jako by to byla neuvěřitelně zajímavá novinka. „Zrovna jsem si říkala, jak dlouho to Lesley vydrží, než se sem vypraví, aby se podívala, jakou tu má konkurenci.“

„Vy už mluvíte stejně jako Bree,“ začervenala se Samantha a schovala tvář do šálku s kávou. „Nechápu, proč bych zrovna já měla zajímat Lesley Marshallovou.“

„Tak to pozor! Lesley má dost silně vyvinutý majetnický instinkt. Co je její, na to nikdo nesmí sáhnout. A do svého majetku zahrnula i Jakea. Ještě si neuvědomila, že Jake je svým vlastním pánem a nemůže si ho koupit ani za všechny otcovy peníze. Až si můj Jake bude chtít vybrat manželku, vybere si sám a koho bude chtít. Nenechá se do ničeho nutit. Vždycky se uměl spoléhat sám na sebe a svůj úsudek. Víte... Jake ztratil rodiče, když mu bylo něco přes dvacet. Hodně ho to poznamenalo. I to, že oba ztratil naráz. Řekla bych, že vy trochu připomínáte jeho matku, když byla mladá.“ Annie se usmála a pokývala hlavou, zatímco Samantha zůstala ztichle sedět. „Máte stejnou kuráž jako ona. A taky jste tak umíněná. Vy si nenecháte od nikoho poroučet.“ Annie si povzddechla. „Už je to víc jak deset let, ale pořád jsem si nezvykla, že už tu není,“ dodala smutně.

„Muselo to být pro Jakea těžké přijít o rodiče a najednou mít na starost celý ten ranč,“ poznamenala Samantha zamyšleně.

„Myslím, že tenkrát přes noc dospěl. Z chlapce se stal muž. Bylo to chvíli po tom, co se vrátil z univerzity. Samozřejmě že v sedle byl odmala a viděl, co všechno je nutné k tomu, aby ranč fungoval. Měl sice za sebou školu, ale jinak to byl zelenáč. Nebyl ale nafoukaný, nechal si poradit a o všem důkladně přemýšlel, než se do něčeho pustil. Učil se za pochodu. A taky to umí s lidmi. Všichni, co u něj pracují, by pro něj skočili do ohně. Navenek se může zdát, že je lehkomyslný a bezstarostný... nebo dokonce venkovský hlupák, ale to je jen maska, kterou Jake používá, když potřebuje. Ve skutečnosti si nenechá

od nikoho do ničeho mluvit. Lesley brzo zjistí, že zkrotit Jakea, bude úkol nad její síly.“

„Co když je to právě naopak?“ nadhodila Samantha. Netvářila se přesvědčeně. Annie chtěla cosi odpovědět, ale na dveře se ozvalo klepání a dovnitř vešel bez vyzvání ten, o kom právě mluvily.

„Jak se máme?“ prohlásil, jako by přišel domů. Sundal si klobouk a mrknul na ně spiklenecky. „Vidím, že jsi malovala,“ řekl Samanthě.

„To je vidět,“ odpověděla kousavě, vyvedená z míry jeho nenadálým příchodem.

„Hezké barvy,“ dodal a díval se mlsně na dort. „Myslíš, Annie, že se rozloučíš s jedním kouskem?“

„Jakeu!“ okřikla ho Annie pohoršené. „Že se nestydíš! Přece nebudeš Danovi ujídat dort, když máš doma úplně stejný a dokonce celý!“

„To není jisté. Musím se přesvědčit, jestli tenhle není lepší,“ pokračoval Jake uličnický. Svlékl si bundu a přehodil ji přes opěradlo židle. „Dan mi to promine. Já jím dorty nejradši v něčí společnosti, a ne sám doma. Kromě toho si vzpomeň, kdo tě sem přivezl, takže si zasloužím malou odměnu, ne?“

„Nedělej na mě tyhle prosebné oči,“ ohradila se Annie. „Na mě to neplatí.“

Vtom vešla do dveří Sabrina a hned se jí rozjasnilo čelo, když uviděla další návštěvu. Brzo nato dorazil i Dan. Samantha toho využila, vymluvila se na schnoucí barvy a uchýlila se zpátky do bezpečí své tvůrčí dílny.

Její malířské umění připomínalo impresionismus. Všude na zemi byly cákance barvy. Naštěstí podlahu včas přikryla igelitovou plachtou, takže nedošla újmy. Zato na stěnách už začínal být vidět výsledek její namáhavé práce. Samantha zvolila kombinaci bílé a žluté. Vždycky dvě sousední stěny namalovala stejnou barvou a u stropu je

opatřila silnou linkou opačné barvy. Na stěně, kterou nerušilo ani okno, ani dveře, vyrobila nádhernou duhu v jásavých barvách.

Samantha seděla na štaflích a opatrně roztírala barvu po označené ploše. Už jí zbýval jen poslední tah růžovou barvou. Práce s barvami ji tak nadchla a pohltila, že zapoměla i na všechny starosti s Jakeem.

„Tomu říkám malířský výkon,“ pozvalo se dole pod ní úplně zničehonic.

Samantha sebou trhla tak, až se štafle zakymácely. Štětec jí spadl na zem. Samantha rozhodla ruce, aby zachytila kyblík, u kterého hrozilo, že vypadne z háčku a zřítí se taky dolů.

Jake ji pevně chytil v pase a ustálil. „Tebe je snadné vyděsit,“ poznamenal pobaveně. Opatrně jí vzal z ruky kyblík s barvou, aby se nevylila.

„Vždycky se plížíš jako had,“ obořila se na něj rozčileně Samantha. „Mohla jsem spadnout a zlámat si všechny kosti v těle.“ Utřela si zpocené ruce o kalhoty. „Kde je vůbec Annie?“

„Dole. Povídá si s tvou sestrou. Ukazuje jí, co napletla pro mimino. To není moje hobby,“ dodal s úšklebkem. „Začal jsem se nudit a napadlo mě, že bys třeba potřebovala s něčím pomoci.“

„Potřebuju, abys mi podal ten štětec, který mi kvůli tobě spadl na zem.“

Samantha ukázala dolů, kde se vytvořila další čerstvá skvrna. Jake se však k ničemu neměl a rozhlížel se po pokoji.

„Ta modrá se ti povedla. Zvlášť ti sluší na tváři,“ poznamenal šibalsky.

Samantha si utřela loktem tvář a pro jistotu ještě i druhou. „Když mi podáš ten štětec, budu to moct dokončit a jít se umýt.“

„A ta zelená je taky výborná,“ pokračoval Jake a přejel jí rukou po stehnu. Zvedl oči a přečetl nápis na mikině. „Wilson High School. To je škola, kde jsi na východě učila?“

„Jo.“ Samantha sebou zavrtěla. Jake civěl upřeně na nápis, pod nímž se skrývala její ňadra. „Tak podáš mi ten štětec, nebo si pro něj musím slézt sama?“

„Co máš v plánu dneska večer?“ zeptal se zničehonic a dál ignoroval její žádost. Samantha vytřeštila oči, jeho otázka ji vyvedla z míry ještě víc.

„Ještě mám spoustu práce,“ řekla a rozhodila rukama kolem sebe. „Vidíš, tohle všechno musím uklidit.“

Jake se na ni podíval téměř výsměšně. „Možná bych ti na to i skočil, kdybych chtěl...“ řekl významně. „Jak chceš. Pojď aspoň dolů a dej mi pusu na rozloučenou.“

Samantha zrudla. „Nechápu, proč bych ti měla dávat pusu na rozloučenou. A jestli máš práci, tak se nezdržuj,“ odsekla, ale její slova zůstala viset ve vzduchu, jak ji Jake uchopil v pase a sundal ze žebříku. Samantha leknutím zatajila dech a chytila se ho kolem krku ze strachu, aby nepadla.

Jake ji políbil, ještě než se její nohy dotkly země. Něžně se jí dotýkal svými rty a její tělo vláčnělo jako vosk, když se dostane k teplu. Jake vklouzl rukama pod volnou mikinu a dychtivě ji hladil po nahé kůži. Přitiskl ji k sobě celým tělem a laskal její hebká ňadra.

Takhle je to pokaždé, vzdychla si Samantha v duchu. Stačí jediný polibek a šílím v jeho náručí láskou a touhou. Pokaždé ho chci víc a víc, až jednou nebudu mít dost síly mu odolávat.

Samantha dávno zapomněla, proč se chtěla bránit, a začala mu doteky a polibky vracet. Jake se krátce odtáhl od jejích rtů a chraptivě zašeptal: „Tak jak to bude s tím dnešním večerem?“

„Cože?“ zamumlala zmateně a poslepu hledala jeho rty.

„Chci tě dneska večer vidět. Přijed' ke mně,“ zašeptal naléhavě.

Samantha se rázem vrátila do reality. Opřela se vší silou do jeho hrudníku, aby se vyprostila z jeho sevření. „Řekla jsem ti, že mám moc práce,“ odsekla odměřeně.

„Opravdu?“ divil se Jake. Tvářil se, že jí nevěří. Samantha měla pocit, jako když se jí posmívá.

V tu chvíli zaslechla, že se k nim po schodech blíží hlasy. Zaslechla Sabrinin smích. Samantha zesílila odpor a začala sebou zuřivě kroutit. „Tak pusť mě přece,“ zasyčela na něj vztekle.

„A proč?“ Jake naopak stisk zesílil a bavil se její bezmocí. Samantha hořely tváře. Možná vztekem, možná ponížením.

„Protože...“

„Doufám, že nikdy nebudeš hrát poker o peníze,“ prohlásil zničehonic varovně. „Protože bys prohrála i kalhoty. Neumíš blafovat.“

„Jak to...“

„Sabrina čeká dítě v září, je to tak?“

„Ano. Co to s tím má společného?“ zamrkala nechápavě.

„To znamená, že my dva máme spoustu času.“ Jake ji znovu objal, a jakmile se jeho rty dotkly jejích, znovu se s ní zatočil svět a Samantha zapomněla na své zásady. Její tělo znovu podleгло žádosti, její ruce samy objaly Jakea kolem krku. A rty se dožadovaly dalších polibků.

„Ty víš, že tě chci. Nemusím ti to opakovat,“ šeptal jí Jake do vlasů a jemně ji kolébal v náručí.

Samantha zavrtěla hlavou na odpověď a snažila se nabrat dech.

„Necháme tuhle otázku až na září, do té doby je dost času, aby ses rozmyslela, co chceš a co ne. Třeba ale ke mně přijdeš dřív,“ dodal významně. „Já mám trpělivosti dost, i když...“

V tu chvíli se otevřely dveře a dovnitř vtrhla Sabrina s Annie. Obě se zarazily a na okamžik jim ztuhnul úsměv na rtech.

„Tak to bychom měli,“ poznamenala Annie odměřeně a změřila si Jakea nesouhlasným pohledem. „Já to pořád říkám, že je to darebák. Doufám, že tě moc netrápí,“ řekla Samanthě a obrátila se na Sabrinu. „Jake nikdy neztrácí čas s okolky. A tohle bude nádherný dětský pokoj!“ řekla a otočila se obdivně kolem dokola. „Tak pusť tu slečnu, Jakeu, a radši mě odvez domů. Musím začít vařit večeři.“

„Samozřejmě. Už jsem řekl, co jsem chtěl.“ Jake pustil bez dalších řečí Samanthu z náruče, změřil si ji zkoumavým pohledem a odcházel z místnosti.

„Na okolky si opravdu nepotrpí,“ dodala Annie na odchodu a také se rozloučila.

Když hosté odešli, Samantha se pustila do úklidu pokoje. Začal sbírat štetce, kyblíky a plechovky s barvou.

„Sam!“ ozvala se za ní Sabrina. Položila jí ruku na rameno. „Netušila jsem, jak to mezi vámi je.“

„Co jsi netušila?“ vyhrkla Samantha podrážděně a zamáčkla víčko na plechovce s růžovou barvou.

„Že ses do Jakea zamilovala.“ Pravda, které se několik týdnů vyhýbala, se znovu objevila s neztenčenou silou. Samantha si přejela zoufale rukama po tváři. Je to tak, pomyslela si Zamilovala jsem se do Jakea! A to nejspíš navěky!

„Samantho, my se přece známe. Nemusíme před sebou nic tajit,“ pobídla ji Sabrina. „Je to pravda?“

Samantha zvedla hlavu a rozhodila rukama. „Bohužel,“ konstatovala stručně.

„Co s tím budeš dělat?“

„Cože? S čím?“ nechápala Samantha. „Co se s tím dá asi dělat? Až se narodí to malé, odjedu zpátky domů a pokusím se na něj zapomenout.“

„Ty přece nemáš ve zvyku vzdávat něco bez boje,“ namítla Sabrina ostře. Samantha zvedla hlavu a zjistila, že si ji Sabrina měří nespokojeným výrazem.

„Nebudu bojovat o něco, co mi nepatří. Nerada lezu někomu do zelí.“

„Jake není s Lesley ani zasnoubený. Není to nic oficiálního.“

„Podívej, mě nezajímá, v čem je rozdíl.“ Samantha pohodila rozčileně hlavou. „Jake mě chce dostat do postele a s Lesley se ožení.“

„Ty máš strach, že bys v souboji s Lesley prohrála?“ ozvala se Sabrina nevěřičně. Samantha se šibalsky ušklíbla.

„Tak pozor, nechod' na mě s touhle psychologií. Já vím, jak na tom jsem. Lesley a já nepatříme do stejné ligy. Nikdy nebudu jako ona, ale to neznamená, že se jí bojím. Mám jen strach, abych si nepřidělávala zbytečně trápení, to je všechno.“

Samantha ucítila Sabrininu ruku na svém rameni a zjihla.

„Promiň, Sabrino. Víím, že to myslíš dobře.“

„Ne, ty promiň mně!“ Sabrina ji poplácala po rameni. „Už o tom nebudeme mluvit, když nechceš. A ty štětky nech být. Já je půjdu vymýt. Jdi se radši projet. Potřebuješ si vyčistit hlavu a to jde jedinečně venku na čerstvém vzduchu. Běž, ty víš, že ti to udělá dobře.“

„Začínám si myslet, že mě znáš líp, než se mi líbí,“ zabručela Samantha, ale už se začala opět usmívat.

„To víš, že tě znám, Samantha.“ Sabrina ji pohladila po vlasech a strčila do ní, aby ji pobídla k odchodu. „Jenom někdy nevím, co si s tebou počít.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

Během několika měsíců od jejich prvního setkání se Samantha naučila Jakea lépe znát. Dobře už tedy věděla, že když si Jake vezme něco do hlavy, rozhodně si prosadí svou, i kdyby ho to mělo stát cokoli. A teď bylo jisté, že chce ji.

Samantha však neměla v úmyslu mu jeho „námluvy“ usnadnit. Jeho arogantní jednání na ni nedělalo dojem a naopak byla připravená uštvět mu lekci, pokud se jí naskytne příležitost.

Onu příležitost však záměrně nevyhledávala, a pokud se vypravila na projížďku, dávala si dobrý pozor, aby se nevzdálila od ranče příliš daleko a nenarazila náhodou na hranicích pozemku na Jakea. Samantha si však nepřipouštěla, že za její opatrností se skrývá strach. Naopak ji vysvětlovala obavami o zdraví Sabriny, a proto se nikdy nevydávala na delší vyjížďku. Sabrina se mezitím zakulatila a prospívala k velké spokojenosti nejen svého lékaře, ale i celé rodiny.

Samantha každým dnem cítila, jak ji Wyoming víc a víc opřádá svým kouzlem. Přesto si nepřipouštěla, že až bude v září odjíždět, bude se loučit jen velmi těžko. Stromy byly nyní porostlé listím, tráva byla hustá a šťavnatá a dobytek na pastvě rostl a tloustl. Tak mám pocit, že budeš mít dvojčata, Bree,“ poznamenala Samantha měkce, když se dívala na Sabrinino kulaté břicho. Seděly spolu na verandě a vyhřívaly se v paprscích zapadajícího slunce. Sabrina na ni vrhla pobavený pohled. „Doktor Gates mě ujistil, že to dvojčata nebudou,“

zasmála se. Samantha si protahovala svaly a chystala se posilovat. Sabrina si pohladila vysoké břicho. „Tvrdí, že je tam určitě jen jedno a já bohužel jen tloustnu. Jestli bude mít někdo dvojčata, tak to budeš ty.“

„Tenhle úkol nechám radši na tobě, Bree. Myslím, že oživím tradici staropanenských učitelek.“

Sabrina zachytila v jejích slovech stesk a skryté přání. „Tak to ne! Ty se určitě vdáš! Všechny ty hodiny baletu a klavíru, tvoje vzdělání a vychování by přišlo nazmar. To bys mámě nemohla udělat.“

Samantha se usmála přesně, jak Sabrina počítala. „Já to myslím vážně,“ pokračovala Sabrina. „Vzpomínáš, co nám kladla na srdce madam Dubois. Vy si, děvenky, musíte sáhnout až ke hvězdám,“ řekla a napodobila francouzský přízvuk.

Samantha se usmála, když si vzpomněla na jejich učitelku baletu. „No jo, copak madam Dubois. Jenže aby ses nepletla. Madam Dubois byl jen pseudonym a francouzský přízvuk falešný. Víím jistě, že se narodila v New Jersey.“

„Stejně se jí podařilo na mě udělat dojem. A tys byla její favoritka. Viděla se v tobě a předpovídala ti velkou kariéru.“

„Ano, byla jsem tenkrát fakticky moc dobrá,“ přitakala Samantha poněkud sentimentálně.

„Jak je to dlouho, cos netrénovala žádné skoky a piruety?“

„Proboha! Z toho jsem vyrostla!“

„Tak to ti nevěřím! A nevymlouvej se, že nemáš trikot. Krásky jsou taky dobrý. Taky bych zkusila nějaké to pas de deux, ale vlastně by to pak bylo pas de trois.“

Samantha vstala neochotně z dřevěné podlahy a rozběhla se na trávník před domem. „A proč ne? Aspoň se protáhnu a předvedu světu, co ve mně je.“

Sabrina si úplně vážně začala broukat nápěv z Labutího jezera a Samantha se postavila do výchozího postoje a soustředila se. Nato se prudce předklonila a mávla rukama dopředu tak ladně, jako by se její paže proměnily v křídla. Vzápětí excelovala několika vysokými skoky, řadou grand jetés, na závěr vybrousila několik piruet a nakonec se zhroutila k zemi, kde prudce oddechovala.

„Víc ze mě nedostaneš,“ prohlásila a zvedla hlavu, která se jí ještě pořád točila z nekonečných piruet.

„Tohle je představení určené i pro veřejnost?“ Samantha sebou prudce trhla, když zaslechla známý hlas.

„Dane!“ vykřikla Sabrina. „Nečekaly jsme tě tak brzo.“

„Na severní hranici jsem narazil na Jakea a Lesley,“ vysvětloval Dan. Kráčel rychle k Sabrině a políbil ji na tvář. „Napadlo mě, že by vám přišla vhod nějaká společnost.“

„Posaďte se, přinesu něco studeného na pití,“ nabídla se Sabrina a vstala.

Samantha seděla v trávě a modlila se, aby se mohla propadnout do země. Když zaslechla zmínku o pití, vyskočila a nabídla se: „Já něco přinesu, Bree. Jen sed’.“ Byla to příležitost jak prchnout.

„Už stojím,“ namítla Sabrina a zmizela za závěsem, než stačila Samantha cokoli namítnout.

„Tak vy učíte i balet, Samantha?“ obrátila se na ni Lesley. S neskrytým despektem si prohlížela Samanthin úbor sestávající z kratšů a volného modrého trička. Samantha v jejích očích zaregistrovala posměch. Opět se nedobrovolně ocitla v nevýhodě. Lesley měla na sobě hnědé kalhoty a hedvábnou blůzu.

„Myslím, že to bylo moc hezké,“ přidal se Dan a nevědomky otočil nožem v ráně.

„Samantha je samé překvapení,“ poznamenal Jake.

Samantha si konečně všimla, že se na ni Jake upřeně dívá. Viděla ho po dlouhé době a opět ji překvapil tím, jak dobře vypadá. Ted', když nebylo nutné nosit teplé bundy, bylo ještě víc zřejmé, jaké má štíhlé tělo. Rukávy měl vyhrnuté a lokty měl opálené do bronzova. Pod kůží se mu ostře rýsovaly pevné svaly.

„Ano,“ zamumlala. „Já jsem samé překvapení.“

„A je vůbec něco, co neumíš, Sam?“

„Určitě by se něco našlo.“ Samantha se zatvářila blazeované.

„Máte obrovskou sílu,“ poznamenala Lesley a vsunula ruku Jakeovi v podpaží. „Jistě máte tělo samý sval.“

Samanthě vyskočila před očima rudá kola. Přesto se ovládla a chtěla se zdvořile omluvit a odejít, ale Dan ji předešel žádostí.

„Posaď se ještě, Sam. Potřeboval bych s tebou a Sabrinou cosi probrat.“ Sam si sedla na schody a dívala se do země, aby se vyhnula Jakeovu pohledu. „Myslíš, že by Sabrina zvládla menší večírek?“

„Večírek?“ opakovala Samantha užasle a svažila čelo. „Myslím, že ano. Doktor Gates tvrdí, že Sabrina je v naprosto stabilizovaném stavu, ale pro jistotu se ho můžeme zeptat. Ty chceš jít někam na večírek?“

„Spíš jsem přemýšlel o tom, že bychom nějaký uspořádali,“ řekl a potutelně se usmál. „Znám jedna dvojčata, co budou mít brzo narozeniny.“ Sklonil se k Samanthě a pocuchal jí vlasy v temeni. „Napadlo mě, že by to byla dobrá záminka k tomu, abychom uspořádali nějakou oslavu.“

„Proboha! Naše narozeniny!“ vykřikla Samantha zděšeně. Čas ubíhal tak rychle, že si na to ani nevzpomněla. Vtom se objevila na verandě Sabrina s podnosem vysokých sklenic s ledovým čajem. „Jakou oslavu?“ vykřikla rozjařeně.

„Oslavu vašich narozenin,“ řekl Dan.

Sabrina se rozzářila ještě víc. „Kdy jsme měly naposledy společnou oslavu?“

„Když nám bylo dvanáct a Billy Darcymu se udělalo tak špatně, že pozvracel mámě nový koberec,“ vyprskla Samantha smíchy.

„Tak to je nejvyšší čas uspořádat další,“ usoudil Dan. „Souhlasíš, Sam? Já vím, že to znamená především pro tebe spoustu práce.“

„Hm?“ Samantha se zapomněla a ponořila se do vzpomínek. Teprve Jakeův úsměv ji probral. „Cože? Ale ne. Tahle práce mi nevadí. Bude to prima.“ Samantha soustředila svou pozornost na Dana, aby se nemusela dívat, jak se Lesley důvěrně tiskne k Jakeovi. „Pro kolik lidí by to asi mělo být?“

„Jen pro pár přátel a sousedů.“ Dan se poškrábal na bradě. Řekněme asi třicet čtyřicet. Co myslíš ty, Lesley?“

Lesley našpulila rty a tvářila se, že usilovně přemýšlí. „Jestli chceš jen malou oslavu, tak to je maximum,“ řekla nakonec. Samantha vytřeštila oči. Malá oslava! Tady mají lidé ale zvláštní představy o tom, co je malá oslava.

„Lesley, myslíš, že by ses mohla podívat na punčovou mísu, jestli bude stačit,“ požádala Sabrina Lesley a vzala Dana za ruku. „Dane, prosím tě, ty mi ji musíš podat. Je až v horní polici.“ Na odchodu vrhla na sestru nevinný úsměv. Samantha ji v duchu proklínala. Její intrika byla tak průhledná.

Když odešli, Samantha zůstala s Jakeem sama.

„Jak jde malování?“ Jake se zaklonil v houpačce a sepnul ruce za hlavou.

„Malování? Aha! Už je to hotové.“

Samantha si připomněla, že právě v dětském pokojíku se naposledy dostala do ožehavé situace. A dneska se znemožnila tím, že poskakovala po trávniku jako potrhlá baletka. Samantha, ty jsi ale třída, pomyslela si.

„Co by sis přála k narozeninám, Sam?“ Když neodpovídala, šťouchl do ní špičkou boty.

Samantha zůstala sedět zády k němu. Od foukla si vlasy z čela a pohodila rameny. „Ani nevím. Třeba kožich nebo nějaké diamanty.“

„Ty a kožich. To k tobě vůbec nesedí.“ Jake vytáhl doutník a zapálil si ho. Nato vyfoukl dlouhý obláček kouře. „Představ si, kolik norků je nutné zabít, než se ušije jeden kožich. A diamanty mi k tobě taky nejdou dohromady.“

„Možná bych potřebovala nové sedlo,“ nadhodila Samantha podrážděně.

„To ne, ale přemýšlel jsem o safírech.“ Jake se předklonil a chytil ji za ruku. Pomalu ji otáčel ve své dlani. „Safíry se hodí k tvým očím, ale rubíny by ladily k tvé povaze.“

„Neboj se, obojí si napíšu na seznam dárků.“ Samantha se pokusila vyprostit ruku z jeho sevření. „Promiň, musím jít nakrmit svou kočku.“ Ukázala na kocoura ležícího na kraji verandy.

„Nevypadá, že by umíral hladý.“

„Ne, předstírá, že je mrtvý,“ zamumlala si pro sebe. „Shylocku, vstávej, bude večere.“

Kocour pootevřel žluté oči a zamrkal. K její úlevě vstal, protáhl se a líně si vykračoval k ní. Minul ji však a

skočil Jakeovi přímo do klína. Když se usadil, zavřel oči a začal příst.

„Ne, tenhle kocour nepotřebuje našrat,“ smál se Jake.
„Potřebuje podrbat.“

Slunce svítlo a hrálo do zad toho rána, kdy dvojčata měla narozeniny a kdy Samantha přinášela ze schránky poštu. Kromě dopisů ji čekalo další překvapení. Dorazil balík od rodičů. Když ho položila na stůl v kuchyni, Sabrina už vstala a hověla si u ranního šálku čaje. Shylock se jí připlctl do cesty, snad že se dožadoval pozornosti, ale Samantha ho odstrčila nohou. Ještě mu neodpustila, jak ji zradil a doprošoval se hlazení od Jakea.

„Představ si. Tohle nám přišlo. Je to od našich,“ oznámila užasle.

„Tak to otevři, Sam,“ loudila Sabrina nedočkavě a píchla prstem zkusmo do balíčku. „Dan dělá s dárkem děsné tajnosti. Ani za nic mi nechce prozradit, co pro mě má. Prohledala jsem mu skříň, ale nic jsem nenašla.“

„Nedělej si iluze. Určitě je to stoh knížek o tom, jak se mají vychovávat děti. A pro tebe stoh knížek o společenském chování.“

„Dárek je dárek,“ prohlásila Samantha a roztrhla papír.

„Koukni, je tu nějaký vzkaz.“ Samantha vytáhla z krabice dopisní arch a začala číst nahlas:

„Milá Samantho a Sabrino!

Přejeme Vám všechno nejlepší a posíláme mnoho pozdravů. Sabrino, doufám, že se nepřepínáš a dodržuješ rady, které ti dal lékař. Jak jistě víš, správná a zdravá dieta a odpočinek jsou základem dobrého zdraví pro tebe i tvé děťátko. Určitě je pro tebe velkou pomocí a útěchou, že máš u sebe Samanthu a nejsi na všechno sama.

Samantho, starej se o sestru a dohlédni na to, aby dbala na to, co jí přikázal lékař. Ale také doufám, že

nezanedbáváš svůj vlastní společenský život. Jako tvá matka mám povinnost ti připomenout, že jsi už dávno měla být vdaná. Oba se těšíme, že se všichni shledáme, jen co se naše první vnouče narodí, aspoň doufám, pokud nám to otcův program dovolí a nedojde k žádným změnám.

S láskou,

máma s tátou

Ještě je tu P.S. pro tebe, Bree. Sabrino, nevěděl by Dan o nějakém šikovném mládenci pro tvou sestru?“

Samantha složila s povzdechem dopis a hodila ho na stůl.

„Ta se nikdy nezmění,“ prohodila otráveně a nahlédla do balíku. Uvnitř byly dva dárky. Menší krabička byla pro Sabrinu. Samantha zavrtěla hlavou. „Dávno vdaná,“ zabručela si pro sebe rozčileně.

„Tebe nezajímá, cos dostala?“ divila se Sabrina, zatímco trhala papír na svém dárku.

„Proč?“ ušklíbla se Samantha. „Znám přece naši mámu.“ Nakonec však vytáhla i svůj dárek a rozbalila ho. „Bože můj,“ vyjekla, když před sebou roztrásla průhlednou hedvábnou látku zdobenou krajkou. Byla to černá noční košilka.

„Já myslela, že mámu znáš,“ vrátila jí úšklebek Sabrina. „Zřejmě už si z mého staropenství děláš tak těžkou hlavu, že zapomněla na svůj smysl pro praktičnost. Čekala jsem, že mi pošle teflonovou pánev nebo nejmodernější model žehličky.“

„To od tebe není hezké, Sam,“ pokárala ji Sabrina a zahrozila na ni prstem. „Radši bych si to s tebou vyměnila. Před ní se tyčila hromádka knih o výchově dětí.“

„To je odvážný model,“ poznamenal Jake, který právě vkročil s Danem do kuchyně. „Ještě lepší bude, když bude

něco v něm.“ Samantha zrudla, zmuchlala košilku do klubíčka a strčila na dno krabice.

„Naši nám poslali dárky poštou,“ vysvětlila Sabrina a ukázala na své knihy.

„Velmi praktické,“ prohodil Dan a pohladil Sabrinu s hranou lítostí po hlavě.

„Samantha asi taky není nadšením bez sebe,“ všiml si Jake a sáhl bez vyzvání do krabice. „Na to se musíme podívat ještě jednou a pořádně.“ Vytáhl černé hedvábí a před všemi ho natřásal.

„Nech ji, Jakeu,“ mírnila ho Sabrina a obrátila se k Danovi. „Naši píšou, že k nám v září přijedou.“

„Odnesu krabici nahoru,“ nabídla se Samantha a začala skládat knížky zpátky dovnitř.

„Nech to na později, něco bych od tebe potřeboval,“ řekl Dan a vzal ji za ruku. „Půjdem ven.“

Samantha ochotně poslechla. Hlavní je, že mohla zmizet z Jakeova dosahu. Domnívala se, že to má něco společného s dárkem pro Sabrinu, ale Sabrina se k nim připojila a Dan nic nenamítal.

Když došli k ohradě pro koně, Sabrina ji objala a políbila na tvář.

„Všechno nejlepší, Sam!“

Samantha vytřeštila oči. V ohradě stál jediný kůň, zlatohnědý arab, klisna.

„Bože!“ vydechla a na víc se nezmohla.

„Má skvělý původ,“ řekl jí Dan a vzal Samanthu v podpaží. „Je z Double T, v celém Wyomingu nenajdeš lepší.“

„Ale to přece...“ Samantha se ještě nevzpamatovala z šoku. Přišlo to tak náhle.

„Hlavně neříkej, že si to nezasloužíš,“ dodal Dan rychle, když viděl její rozpaky. „Ten, kdo si bez váhání sbalí věci, zahodí svůj život, aby mohl pomoci tomu

druhému, si zaslouží naši vděčnost.“ Dan ji k sobě přitiskl a vtiskl polibek na tvář.

„Napadlo nás, že když tu budeš mít koně, nebude tě to lákat zpátky na Východ, nebo se aspoň budeš často vracet.“

„Ani nevím, jak vám poděkovat,“ vyhrkla Samantha a bylo jí dojetím do pláče.

„To nemusíš,“ usmál se Dan. „Hlavně bys ji měla co nejdřív vyzkoušet.“

„Myslíš teď hned?“

„Jasně! Na co to odkládat?“

Samantha nepotřebovala víc pobízet, přeskočila ohradu a zamířila ke klisně. Položila jí ruku na krk, začala ji hladit a chlácholivě k ní mluvit.

„Myslíš, že se nám podaří ji přemluvit, aby tu zůstala?“ poznamenal Dan, když viděl, jak se vyhoupla do sedla a pomalu klusala kolem ohrady. „Měl bych si promluvit s Jakeem.“

Sabrina zavrtěla hlavou. „To ne. Samantha by vyváděla, kdyby zjistila, že jsme se za jejími zády domlouvali. Sedla by na první letadlo a odletěla zpátky do Filadelfie.“ Ztišila hlas, protože Samantha se blížila zpátky k nim. Tváře jí hořely vzrušením.

Seskočila z koně a vyhrkla: „Je to krasavice,“ vzdychla dojatě. „Bude strašně těžké ji opustit a nechat tady...“

Sabrina si vyměnila s mužem spiklenecký úsměv. Třeba to nebude ani nutné, říkaly si jejich oči.

„Jestli se dokážeš odtrhnout od svého dárku, můžu tě požádat, abychom se vrátili domů? Od rána jsem ještě neměl kafe.“

Když tato trojice dorazila zpátky domů, Jake už na ně čekal u dveří. „Zrovna přišla další pošta. Je to v obýváku.“

„Opravdu?“ divil se Dan naoko. „Co to může být? Sabrino, běž se podívat, jestli to není pro tebe.“

„Že je to klavír?“ vyhrkla Samantha, jako by ji osvítil nápad. Sabrina s Danem zmizeli ve dveřích.

„Vypadalo to jako klavír,“ usmál se Jake potutelně a vzal ji za ruku. „Zdá se, že je to další dárek poněkud nadměrné velikosti.“

Když Samantha viděla, jak se usmívá, napadlo ji, že věděl, co dostane. Ještě oslněná z velkorysého dárku nechala se vláčet za ruku ven.

„Jakeu, mám spoustu práce s tím večírkem,“ pokusila se vymluvit. „Kam vůbec jdeme?“

„Já vím, že jsi nepostradatelná.“ Když se zastavili vedle jeho dodávky, Jake sáhl dovnitř a vytáhl další dárek. „Chtěl jsem to nechat jako překvapení na později, ale když už se dárky začaly rozdávat hned po ránu, přidám se taky.“

„Přece víš, že jsi mi nemusel dávat žádný dárek. Tohle je jen v rodině.“

„Samantho,“ napomenul ji Jake. „Přece víš, že když nechci, tak by mě k tomu nepřinutil ani celý svět.“ Vzal ji za ruku, kterou držela za zády, a vložil do ní dárek. Samantha ho pohotově sevřela do obou rukou, aby jí nespádl na zem. „Otevři ho.“

Samantha rozbalila krabici, uvnitř to zašustilo, protože tam byla spousta hedvábného papíru. Její ruce nahmataly cosi hladkého a chladivého. Když konečně odstranila vrstvu papíru, vytáhla na světlo alabastrovou sošku. Byl to kůň s jezdky.

Samantha zatajila dech úžasem. Kůň vypadal jako živý, byl zachycený v plném cvalu. A jezdkyň měla její tvář...

„To jsem přece já,“ vydechla a podívala se užasle na Jakea.

„Jsem rád, že se poznáváš,“ poznamenal Jake. „Tak jsem si to i přál.“

„Ale jak to?“ Samantha zavrtěla nechápavě hlavou.

„Znám jednoho chlapíka, který takovéhle věci vyrábí. Popsal jsem mu tvoji podobu.“

Samantha nenacházela slova. „Ale proč?“

Očima se mu mihl krátký úsměv. „Protože tohle se k tobě hodí víc než kožichy a diamanty.“

Samantha k němu zvedla užasle oči. „Díky. Udělal jsi mi obrovskou radost.“

Jake přikývl a tvářil se vážně. Pomohl jí sošku zabalit a vrátit do krabice. Když ji postavil na zem, řekl: „Myslím, že na polibku k narozeninám není nic špatného.“

Samantha polekaně polkla a instinktivně ucouvla. Jake ji však objal a zadíval se jí zblízka do očí. „Sam,“ řekl pobaveně a vzal ji za bradu, aby neuhýbala rty. „Ty jsi nenapravitelná.“

Jejich rty se setkaly a oba blaženě vydechli rozkoší. Jake ji k sobě přivinul, jako by ji chtěl držet v náručí navždycky. Jeho polibek byl dlouhý, ale ukázněný. Samantha si uvědomila, že se mezi nimi odehrálo cosi jiného. Tohle nebyla primitivní touha, bylo to něco jako souznění. V tu chvíli pochopila, že Jake by se mohl stát jejím přítelem na celý život.

Přestala se bránit a vděčně se k němu přivinula. Pochopila, že Jake není jen laciný frajírek, kterému jeho úspěchy u žen stoupily do hlavy. Je v něm něco víc. Poctivost i obyčejné lidské city. V tu chvíli si zoufale přála, aby všechno bylo jiné... a aby jim nic nebránilo ve štěstí.

„Všechno nejlepší, Sam,“ zašeptal Jake, když od ní odtrhl rty.

„Díky,“ vydechla užaslá z toho, jak jiný se dnes Jake zdál.

Jake se sehnul pro krabici, podal ji Samanthě a nastoupil do auta. „Uvidíme se večer,“ řekl a zamával na rozloučenou.

DESÁTÁ KAPITOLA

Dům se otrásal smíchem. Hudba se mísila s hovorem a výkřiky proudily otevřenými okny do noci. Toho večera byla dvojčata oblečená tak, že se od sebe odlišovala výrazněji než jindy. Sabrina měla na sobě světle modré splývavé šaty, které skrývaly její zvětšené břicho, zato Samantha měla krátké černé přiléhavé šaty bez rukávu a s hlubokým výstřihem, v němž se blyštěl zlatý náhrdelník. Vlasy měla rozpuštěné a v hustých vlnách se odrážely paprsky světla.

Samantha se procházela hlučným davem a nenápadně vyhlížela Jakea. Nikde však jeho vysokou štíhlou postavu neviděla. Jak večer postupoval, zmocňovalo se jí tiché zoufalství a začala ji svírat žárlivost. Kde jen vězí? Její pozornosti neuniklo, že Lesley také schází.

Její samoty si všiml jeden mladý kovboj a rozhodl se ji zachránit. Samantha sice zdvořile naslouchala jeho zasvěcenému výkladu o koních, ale její myšlenky se zatoulaly bůhvíkam. Vtom se u dveří mihl vysoký štíhlý stín.

Jake se objevil v doprovodu dvou mužů, které Samantha neznala. Lesley ovšem chybět nesměla. Byla opět prudce elegantní, na sobě perleťově bílé šaty ozdobené hedvábným peřím kolem výstřihu. Co chvíli položila svou smetanově bílou pěstěnou ruku na Jakeovo rameno, jako by všem v místnosti chtěla dát najevo, co spadá do jejího vlastnictví.

Opět se Samantha zmocnil zoufalý pocit méněcennosti. Obrátila se na svého společníka a vrhla na něj tak oslnivý úsměv, až mu přetrhla nit vyprávění. Mladík na ni zůstal civět s otevřenými ústy. Samantha ho uchopila v podpaží a důvěrně se k němu naklonila. Mladík zrudl a přihlouple

se usmál. Musel to být nejšťastnější okamžik v jeho dosavadním životě.

„Jak se máš, Time,“ připojil se k nim zničehonic Jake a položil mladíkovi ruku na rameno. „Dovolíš, abych ti na pár okamžiků ukradl tvoji dámu?“ řekl a usmál se na nechápavě se tvářící Samanthu. „Rád bych ji představil několika lidem, které ještě nezná.“

Aniž by čekal na souhlas, vzal ji za ruku a odvedl ke skupince, s kterou ho viděla přicházet. „Tim nebude měsíc ve své kůži,“ pošeptal jí do ucha. „Měla by ses stydět, trénovat si své vražedné úsměvy na nezkušeném mladíčkovi by mělo být trestné,“ sykl a významně povytáhl obočí.

„Nepřeháněj!“ ohradila se Samantha. „Snažila jsem se být jen zdvořilá. Kdybych chtěla opravdu flirtovat, viděl bys, jak bych ho zdecimovala,“ dodala sebejistě.

Jake zaklonil hlavu a dal se do smíchu. „Ještě že nejsem na jeho místě,“ dodal tiše, protože se zastavili před dvojicí neznámých mužů.

„Sam, rád bych ti představil George Marshalla, otce Lesley.“ Samantha mu podala mu ruku, která se okamžitě ocitla v mohutném sevření. „A Jima Baileyho,“ pokračoval Jake a pokynul rukou k druhému muži.

„Jim pracuje s dobyt看em výhradně na papíře. Je to právník,“ prozradil.

„Bože můj, takové hezké děvče!“ rozzářil se George a poplácal svou dceru po rameni. „Ty si umíš vybrat dámskou společnost, Jakeu.“ Nato se obrátil k Samanthě. „Les mi říkala, že učíte tělocvik, je to tak?“

„Ano, pane Marshalle.“

„Ale ne, říkejte mi Georgi, to stačí,“ poručil jí nesmlouvavě a poplácal ji po rameni. „To mi ale povězte, proč taková půvabná mladá žena, navíc ještě talentovaná,

pobíhá někde po tělocvičně, místo aby dělala svému manželovi pomýšlení?“

Samantha zrudla tak, že se nemohla ani nadechnout. Jake se smál a bavil jejími rozpaky. Samantha pohodila hlavou a chtěla cosi kousavého odseknout, ale George na její odpověď nečekal. „Líbíte se mi, Samantho,“ řekl a bylo vidět, že to myslí upřímně. „Je vidět, že máte kuráž. Přijďte se někdy podívat k nám na ranč. Ukážu vám, jaké máme koně. Možná zjistíte, že se mám čím pochlubit.“

Samantha se mezitím vzpamatovala z šoku a hulvátské způsoby Lesleyina otce omlouvala dlouhým životem na ranči. „Omluvte mě, prosím, musím se ujmout role hostitelky a přinést z kuchyně další občerstvení. Už nám docházejí kanopy.“ Bez problémů se vytratila ze společnosti a zavřela za sebou dveře do kuchyně.

Z lednice vytáhla další tác s barevnými kanopkami, aby působila věrohodně, až se za chvíli vrátí. Vyplatilo se jí to, protože po chvílce se v kuchyni objevil Jake.

„Nesmíš se na George zlobit, on to nemyslí zle,“ řekl jí na vysvětlenou. „Má jen trochu podivné názory na ženy řekl bych, že zastaralé, ale podobně smýšlí i dnes řada mužů.“ Usmál se a opřel se zády o dveře.

„To je tvůj názor,“ odsekla Samantha a začala uklízet z tácu zbytky jídla, aby se něčím zaměstnala.

„Posaď se na chvíli, Sam.“

Samantha k němu zvedla oči a zvedla před sebe tác, jako by se bránila. „Promiň, ale musím tohle odnést.“

„Prosím.“

Samantha poslechla, i když sama netušila proč, a posadila se ke stolu.

„Ráno jsem potkal ve městě Jacka Abbota, ředitele místní střední školy.“

„Aha.“

„Svěřil se mi, že mu odchází učitelka tělocviku, takže od září tam nebude mít nikoho, kdo by to učil.“ Jake se také posadil a naklonil se přes stůl. „Prý by ti chtěl tohle místo nabídnout.“

„Ale,“ vyhrkla Samantha překvapeně.

„Opravdu moc by tě chtěl získat, protože zná tvou pověst. Ale na druhé straně si nemůže příliš vybírat. To víš, sem do našeho zapadákov se mistři světa neženou. Slíbil jsem mu, že až tě dneska uvidím, zeptám se tě, co si o tom nápadu myslíš. Samozřejmě se ti ozve i sám a udělá ti oficiální nabídku.“

Jak by to bylo jednoduché, pomyslela si Samantha.

Jak by se všechno snadno vyřešilo – kdybych ho nemilovala. Mohla bych tu zůstat, našla bych práci, žila bych blízko své sestry, dělala to, co mám ráda. Ideál! Jenže takhle musím odmítnout a odjet...

„Opravdu si vážím toho, že máš o mě takový zájem, a vážím si nabídky pana Abbota,“ začala opatrně.

„Neříkej, že si toho vážíš, řekni, že si to necháš projít hlavou.“

„Víš, co po mně žádáš?“ namítla Samantha zostra a hlas jí přeskočil, jak se přestala ovládat.

Jake vstal a začal nervózně přecházet po místnosti. Rozčileně zastrčil ruce do kapes a obořil se na ni: „Nic po tobě nežádám, jen tě prosím, aby sis to rozmyslela. Já vím, že se ti tady líbí. Máš tu přátele. Máš tu sestru. A ještě k tomu bys tu mohla dělat i to, co ti přináší radost a uspokojení. Žádám snad příliš, když chci, aby sis to nechala projít hlavou?“

Samantha se zarazila. Jeho výbuch a jeho intenzita ji zaskočil. Proč mu tolik záleží na tom, abych tu zůstala? „Je to hodně, Jakeu,“ namítla rázně. „Ale teď se kvůli tomu nechci hádat. Jsou prostě věci, které musím udělat, stejně jako ty máš povinnosti, které tě čekají.“

„Dobře.“ Jake přikývl a vyfoukl vzduch dlouze z plic, jako by došel k nějakému rozhodnutí. „Máš pravdu. Jsou věci, které musím udělat.“ Obešel stůl, objal ji a přitiskl k sobě. Pohladil ji po tváři a zadíval se jí do očí. Zasypal její tvář krátkými nedočkavými polibky. „Pojed' se mnou domů. Teď hned. Abychom byli spolu sami.“ Jeho hlas zněl ochraptěle a skoro zoufale.

„Ne, ty ses zbláznil,“ vyhrkla Samantha zděšeně.

Jake jí přešel rty po tváři, až ucítila jeho horký dech. Zněl přerývavě. „Samantho, ty víš, že tě chci. Chci se tě dotýkat. Chci tě slyšet vzdychat...“

„Jakeu, prosím, pusť mě. To není správné,“ bránila se Samantha. „Je tu tolik lidí. Co kdyby sem někdo přišel?“

„Tak pojed' se mnou domů.“

„Ne, to nejde, to přece víš.“

„Jak chceš, Sam.“ Jake objal její tvář do dlaní a políbil ji zlehka na rty. „Řekl jsem ti, že ti dám čas a nebudu naléhat. A dneska už se hádat nebudeme. Máš přece narozeniny, musíš se bavit.“

Políbil ji ještě jednou a pak vzal tác ze stolu. „Až přijde čas, uděláme oba to, co musíme.“

Samantha se připojila k hostům po chvíli, přecházela od jedné skupinky ke druhé, ale její myšlenky se točily jen kolem Jakea. Proč mu záleží na tom, abych se nevrátila na východ? Proč mi shání zaměstnání? Co když mu na mně záleží víc, než si myslím? Co když mě má rád?

Samantha se zachvěla štěstím. Bože můj. Její oči letěly po místnosti a hledaly ho. Konečně ho spatřila. Tančil s Lesley. Její lesklé černé vlasy se otíraly o jeho tvář. Smetanově bílou rukou měla položenou lehce v jeho opálené dlaní. Jake zaklonil hlavu a smál se nějakému vtipu, který mu Lesley šeptala do ucha.

Samantha sebou trhla. Prober se, nařizovala. Že tě má rád? Nesmysl! Chce tě dostat! A to je něco jiného! Hra na

honěnou! Kdo s koho! Za pár týdnů bude po tomhle nekonečném trápení. Až mě bolest přejde, pojedou Bree navštívit. Jake bude mít stejně málo času, aby navštěvoval Lazy L, až bude mít ženu, která ho zabaví. Samantha cítila, jak se jí srdce stáhlo bolestí.

Otočila se a narazila do Jima Baileyho.

„Moc se omlouvám,“ vyhrkl a objal ji kolem ramen, aby jí pomohl nabrat rovnováhu. „Neviděl jsem vás.“

„To nic,“ hlesla a rozpačitě se na něj usmála. „Myslím, že jsem do vás vrazila já.“

„To nevadí, nic hrozného se nestalo.“ Samantha si všimla, že jeho oči sledují na parketě stejné místo jako ona předtím. „Je to hezký pár, vidíte?“

Samantha se začervenala a odvrátila tvář do strany, aby neviděl její rozpaky. Uvědomila si, že si Jim všiml, jak upřeně sledovala Jakea a Lesley. Když si všimla, že má v ruce prázdnou skleničku, využila to jako záminku. „Pojďte, dáme si něco pití,“ pobídla ho.

Když si nalili šampaňské, připojili se ke skupince kolem klavíru, kde Sabrina hrála.

„Tak vy jste právník,“ řekla a usmála se na Jima. „Víte, že jste první právník, kterého jsem osobně potkala.“

Jim její úsměv opětoval. „A vy jste moje první gymnastka.“

„Tak přesné to není, já jen učím tělocvik.“

Jim pozvedl skleničku, aby si připili. „Na první setkání právníka a gymnastky.“ Když si přitukli, dodal: „Víte, že jsem byl váš velký obdivovatel? Vždycky jsem miloval gymnastiku.“

„To se hezky poslouchá, jenže od té doby uběhlo skoro deset let.“

Jim si s ní znovu přitukl a řekl: „A smím vás poprosit o tanec, olympijská hvězdo?“

„Proč ne.“

Samantha se s Jimem dobře bavila. Jim byl příjemný a pozorný společník, který nemluvil jen o sobě, ani o své důležité práci. Svěřil se jí, že jeho snem je dostat se do politiky. Samantha si pomyslela, že se mu to nejspíš podaří, protože uměl mluvit, výstižně se vyjadřoval a pohotově formuloval myšlenky. Pak na ni od klavíru zamávala Sabrina. „Sam, teď jsi na řadě ty.“

„Dobře,“ souhlasila Samantha a zaujala místo u klavíru. Hrála lehce a střídala jednu písničku za druhou. U klavíru vždycky zapomněla, jak rychle plyne čas. Jako ve snu poslouchala šum hlasů za ní, noční vánek proudící dovnitř otevřenými okny.

Ani nevěděla kdy, ale někdo se vedle ní posadil a obracel jí stránky not. Když si uvědomila, kdo to je, zaváhala a ztratila melodii.

„Zdá se mi, že jste si s Jimem padli do oka,“ zašeptal jí Jake do ucha.

„Jim je sympaták. Znáš se s ním dlouho?“

„Dlouho. Asi od první třídy. Jednou jsem mu udělal modřinu pod okem a on mi vyrazil dva zuby. Naštěstí mléčné.“ Jake se pobaveně zachechtal.

„Takže dlouholeté pevné přátelství,“ komentovala to Samantha.

Jake otočil další stránku. „Myslím, že jsme téměř nerozlučná dvojice.“ Odhrnul jí vlasy z tváře, aby jí viděl do očí. Samantha se však soustředila na klávesy, aby neztratila melodii. „Zdálo se mi, že jste si dobře popovídali.“

„Objevili jsme, že máme nějaké společné zájmy,“ odpověděla Samantha stručně.

„Hmm.“ Jake se zavrtil na stoličce. Otřel se stehnem o její nohu, Samantha se zachvěla a opět zahrála několik not falešně.

„Hraješ moc dobře.“

To myslí jako ironii? ptala se Samantha v duchu. Obrátila se na okamžik k němu, ale v jeho očích nenašla žádný posměch.

„Možná příjemně,“ připustila. „Zvládnou slušně melodii a jakýs takýs doprovod. Ale detaily mi vycházejí trochu rozmazaně.“

„Všiml jsem si, že máš tendenci snižovat své schopnosti. Je ti to jasné?“

„Tak to není pravda. Jenom vím, co umím dobře, a co ne,“ namítla Samantha úsečně.

„Jsi k sobě příliš kritická a máš snahu se podceňovat,“ poznamenal Jake zamysleně.

„Ne, to je jenom upřímnost,“ namítla a na závěr písničky předvedla oslnivé arpeggio. „Snažím se být k sobě i ostatním upřímná.“

„Opravdu, Samantha?“ zašeptal Jake protáhle. „To bych chtěl vědět, jestli je to pravda.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Dny byly čím dál teplejší a dusnější. Obloha bezchybně modrá, jen tu a tam se vynořil nějaký hebký bílý obláček.

Dlouhé hodiny na slunci dodaly Samanthině pokožce bronzový odstín a zesvětlily pramínky vlasů, takže se třpytily jako zlato. A protože práce neubývalo ani v létě, Samantha neměla příliš mnoho času na dlouhé přemítání o životě. A snažila se užívat teplého počasí a nemyslet na to, co přijde s podzimem. Sabrinu však horko trápilo a usychala jako květina bez vody. Nohy jí otékaly a většinu času strávila vleže. Po ránu se ploužila domem vyčerpaná, jako by v noci oka nezamhouřila. Přibrala dvacet kilo, ale dítě se mělo už za dva týdny narodit, a tak statečně snášela nesnáze a nepohodlí jiného stavu.

Samantha si dávala pozor, aby většinu práce stihla v chladnějších dopoledních hodinách a odpoledne trávili uvnitř domu se zavřenými okny, aby tam nepronikalo úmorné vedro, které občas přerušila bouřka, po níž přišlo krátké ochlazení.

Jednoho odpoledne, kdy vlhkost dosahovala takové hodnoty, že by bylo možné ždímat vzduch, se Dan musel vypravit do města. Sabrina stála u okna a dívala se na stahující se mračna. „Dan ráno říkal, že se k večeru určitě strhne bouřka,“ řekla nahlas, o čem přemýšlela. „Vsadila bych se, že měl pravdu.“

Než Samantha stačila cokoli odpovědět, blesk protal nebe a země se otřásla, jak v dálce udeřil hrom. Vzápětí se z mraků snesly k zemi první kapky deště.

„Jde to rychle,“ přitakala Samantha. „Aspoň přijde ochlazení,“ dodala a pohladila Sabrinu po rameni.

Bouřka rychle nabírala na síle. Blesk stíhal blesk a občas to vypadalo, že nahoře v mracích někdo uspořádal nebeský ohňostroj. Vítr fičel a déšť bušil na okenní tabulky, jako by ho chtěl rozbít. Obě sestry se dívaly fascinovaně na podívanou, kterou nachystala příroda. Bouřka však změnila směr a brzo se stáhla do dálky. Déšť zeslábl, ale z okapů bylo ještě slyšet šumění vody.

Dokonce mezi mraky opět vykouklo slunce, sice zamlžené, ale slibovalo, že brzo opět všechnu vodu vysuší.

„To byly pecky,“ prohlásila Sabrina s úlevou, když bylo po všem.

Samantha se odtáhla od okna a posadila se na pohovku. „Vzpomínáš, jak jsi jako malá holka nesnášela bouřku? Vždycky ses schovala do skříně.“

Sabrina se zasmála. „Na to si bohužel moc dobře pamatuju. Ale taky si pamatuju, že tys bouřku milovala a

vždycky jsi ji pozorovala z verandy. Máma tě tahala domů násilím, vždycky jsi přišla mokrá jako myš.“ Sabrina se unaveně protáhla. „Půjdu se na chvilku natáhnout.“

Samantha zůstala sedět na gauči, bosé nohy skrčené pod sebe. Po chvíli si to však rozmyslela a zamířila ven na verandu. Vzduch voněl po bouřce. Samantha se zhluboka nadechovala, aby se osvěžila. Všechno kolem se třpytilo, jak do kapek deště zasvítilo slunce. Tráva i listí na stromech vypadaly jako diamanty. Květiny sice povadly pod tíhou vody a silou větru, ale jejich barvy zářily opět jasně a vzduchem se nesla jejich omamná vůně. Vysoko na javoru se uhnízdil pták a začal cvičit svou písničku. Dolů padaly kapky a každé ťuknutí o zem se jasně rozléhalo kolem, jak bylo naprosté ticho.

Samantha se posadila do houpacího křesla, vychutnávala klid a zavřela oči, aby mohla snadněji snít. Nevěděla, jak dlouho si hověla, když vtom ucítila na rameni něčí ruku. Kdosi s ní třásl.

Leknutím se probudila a otevřela oči. Byla to Sabrina. „Sam, mám pocit, že se děťátko rozhodlo, že chce na svět.“

„Ehm? Cože?“ Samantha vytřeštila oči a vyskočila na nohy. „Teď? Ale Dan tu ještě není. A dítě by se mělo narodit až za dva týdny, ne?“ uvažovala nahlas a rozčileně si prohrábla rukou vlasy.

„Není nutné panikařit,“ uklidňovala ji Sabrina. „Přece jsme věděly, že to jednou přijde.“

„Samozřejmě. Já taky nepanikařím, jen jsem se lekla. Taky jsem myslela, že máš ještě čas.“

„To já taky,“ usmála se Sabrina pobaveně a napůl omluvně. „Promiň, že ti přidělávám starosti.“

„To nic. Jak dlouho už máš bolesti? A jak často?“ začala se vyptávat jako odborník.

„Teprve asi hodinu.“

„Tak to máme spoustu času,“ usoudila Samantha a poplácala povzbudivě Sabrinu po rameni.

„Jenže se mi zdají dost silné a...“ Sabrina se zarazila, zatajila dech a vykulila oči. Vzápětí začala rychle dýchat, když si připomněla, co si přečetla v příručce o porodu, „...a taky dost často.“

„Jak často?“ vyhrkla Samantha obezřetně.

„Asi po deseti minutách.“

„Po deseti minutách,“ opakovala Samantha zneklidněně. „Tak to bychom si měly pospíšit do nemocnice. Dojdu pro auto a ty se zatím posad,“ řekla sestře a pádila do garáže.

Když zasedla do auta, které používala Sabrina, a otočila klíčkem ve startování, hrůzou jí vyskočil pot na celém těle. Motor ani neškytl. Zkusila to podruhé a konečně zaslechla pomalé vrčení. Vzápětí motor zaprskal a opět zhasl. Když to zkusila ještě třikrát a bez výsledku, vztekle uhodila pěstí do volantu.

„Krám jeden mizernej,“ vykřikla bezmocně, „vždyť jsme tě nedávno přivezli z opravny.“

Samantha začala zběsile uvažovat. Ztrácet čas marným startováním nemá smysl, usoudila, nakonec se vybije baterie a bude to k ničemu. Rozběhla se zpátky domů a v kuchyni začala zuřivě listovat telefonním seznamem. Co má dělat?

Nejprve ji napadlo zavolat doktora Gatese. Když zvedla sluchátko, čekal ji další otřes. Linka byla hluchá. Bouřka zřejmě poškodila telefonní vedení.

Přejela si rukama po tváři, aby se uklidnila, a zamířila do obývacího pokoje, kde na ni čekala Sabrina s připraveným kufříkem.

Poklekla vedle sestry a objala jí kolena. „Bree, auto mi nejde nastartovat. A žádné jiné není v dispozici. A telefon nefunguje, asi kvůli bouřce.“

„Zdá se, že to nebude jednoduché.“ Sabrina pokývala zamyšleně hlavou.

„Všechno dobře dopadne, uvidíš,“ konejšila ji Samantha a stiskla jí povzbudivě ruku. „Uložím tě do postele, vezmu koně a pojedu na Double T. Když neuvidím cestou nikoho z našich, ani Jakeových lidí, vypůjčím si u nich dodávku a vrátím se pro tebe. Určitě mají auta vybavená vysílačkou, takže můžeme zavolat do nemocnice a předem je na náš příjezd připravit.“

„Sam, to ti ale chvíli zabere, než dojedeš tam a zase zpátky. Nevím, jestli budeme mít dost času dojet do nemocnice. Myslím, že by bylo lepší, kdybys zavolala, aby nějaký lékař přijel sem.“

„Sem?“ vyhrkla Samantha zděšeně. Sabrina beze slova přikývla. „Tak dobře. Jenom klid. Ničeho se neboj. Já se brzo vrátím.“ Samantha se rozběhla ke stájím, neztrácela čas sedláním koně a vyskočila na hřbet své klisny.

Objala koně kolem krku, přitiskla se k němu a pobídla ho k cvalu. Krajina kolem nich ubíhala, ale Samantha ji nevnímala. Všechno jí připadalo jako v mlze. Dech ji škrtl v krku, jak dýchala otevřenými ústy. V uších jí duněl klapot kopyt. Stále před sebou měla opuštěnou Sabrinu, která čeká na její pomoc.

V dálce za plotem spatřila skupinku mužů. Zamířila k nim a pobídla koně k ještě větší rychlosti. U plotu nezaváhala ani vteřinu, zašeptala klisně do ucha povzbuzující slova a pak přeletěla plot, jako by se vznesla. Sotva se kopyta dotkla země, Samantha koně opět pobídla k cvalu. Uháněla přes pole, až kolem nich lítaly kusy hlíny.

Když konečně dorazila ke skupince mužů, zarazila koně tak prudce, až se postavil na zadní a málem ji katapultoval na zem. Samantha neměla sílu seskočit, spíš se svezla ke straně, přidržovala se uzdy a lapala po dechu.

„Co to proboha vyvádíš? Chceš si srazit vaz?“ obořil se na ni Jake a vyškulil jí uzdu z rukou. „Když jsi tak pitomá, že jezdíš jako šílenec, aspoň bys mohla brát ohledy na toho koně. Co to do tebe vjelo, že skáčeš přes ploty?“ Teprve teď si uvědomil, že jezdce chybí sedlo. „A proč jezdíš bez sedla?“ hřímal nad ní.

„Bree,“ zasípala Samantha, protože stále ještě nemohla popadnout dech. „Dítě chce na svět, auto nejde nastartovat a telefony nefungují. Dan odjel do města a vrátí se bůhví kdy. Bree tvrdí, že to jde rychle a že mám zavolat doktora, aby přijel k nám.“ V tu chvíli ucítila na jazyku slano. Ani si neuvědomila, že jí začaly téct slzy.

„Dobře, dobře, jen klid,“ vyhrkl Jake a poplácával ji po rameni. Vyskočil zpátky do sedla a obrátil se k jednomu ze svých lidí. „Vrať se na ranč, vezmi si vysílačku a sežeň doktora Gatelye. Řekni mu, že Sabrina Lomaxová rodí a že potřebuje, aby k ní přijel. Na Lazy L. Ať si pospíší.“ Nato se obrátil k Samanthě. „Pojedeme.“

„Ty pojedeš se mnou?“ vyhrkla zmateně a přidržela se uzdy.

„A co jiného?“

Samantha se z posledních sil vyšvihla na koně a společně se vydali za Sabrinou. Ze zpáteční cesty si Samantha nic nepamatovala. Neměla sílu na něco myslet, celou ji pohltil strach, co bude se Sabrinou. Jake jí pomohl slézt z koně, a když viděl, že je v koncích, vzal ji za ruku a povzbudivě se usmál.

„Hlavu vzhůru, Samantho. Všechno dobře dopadne.“

Oba se rozběhli k domu a vyběhli po schodech nahoru. V domě bylo ticho. Samanthě se sevřel žaludek strachy. S hrůzou v očích vrazila do ložnice. Sabrina seděla, napůl ležela, opřená o polštáře a vesele se na ně usmívala. „To byla rychlost, Sam. Ty jsi snad letěla.“

„Skoro,“ vyhrkla Samantha a na tváři se jí zračila obrovská úleva. „Už jsme poslali pro doktora. Všechno máme pod kontrolou,“ dodala a posadila se na postel vedle sestry. „Jak ti je?“

„Ujde to.“ Sabrina ji uchopila za ruku a stiskla ji vděčně. „Jsem ráda, že už tu nejsem sama. Bolest přichází stále častěji.“

Samantha se cítila tak bezmocně. Kéž by mohla část utrpení přenést ze sestry na sebe. Nevěděla proč, ale cítila, jako by v duchu její útrapy vnímala. Snad to bylo tím, že mezi nimi bylo vždycky úzké pouto.

„Netrap se, Sam,“ uklidňovala ji Sabrina. „Naštěstí mi máma poslala tu knížku o přirozeném porodu. Myslím, že to zvládneme,“ povzdechla si trochu roztřeseně.

„Jak to myslíš, zvládneme?“ vyhrkla Samantha zděšeně.

Vtom si Sabrina všimla, že je tam i Jake. „Ahoj, Jakeu. Promiň, že jsem si tě nevšimla. Pojď dál. Není to naštěstí nakažlivé.“

Jake stál ve dveřích a nyní obezřetně vešel dovnitř. Bylo na něm vidět, že je v rozpacích.

„Jak ti je?“

„Ale jdi, Jakeu. Ty přece víš, jak vypadá kráva, když rodí, ne?“ zasmála se Sabrina. „Myslím, že v tom není velký rozdíl.“ Znovu zaťala ruku do Samanthiny paže. „Už to zase přišlo.“

Samantha ji pohládila po tváři. *Proboha! Kde vězí ten doktor*, rozčilovala se v duchu. Sabrina by měla být v nemocnici, obklopená specialisty.

„Myslím, že dítěátko se nemůže dočkat, kdy bude na světě,“ zasípala Sabrina s tváří zkřivenou blestí. „Promiň, Sam, ale už to asi dlouho nevydržím.“

Samantha se zděsila ještě víc. Bože, co já vím o porodech. Nic! Zním to jen z doslechu nebo z příruček. Co si počnu? Co budu dělat?

Se zoufalou prosbou se obrátila k Jakeovi a vstala. „Musíme dojít pro ručníky. A najít nůžky a nějaký provázek nebo vlasec.“

Jake jí položil povzbudivě ruku na rameno. „Ničeho se neboj. Jsem s tebou. Kdybys něco potřebovala, jsem tady.“

Když připravili všechno potřebné, Jake odešel do kuchyně a nechal sestry o samotě. Samantha si šla do koupelny umýt ruce, poctivě si je vydrhla a kartáčkem vyčistila kůži kolem nehtů.

Když se vrátila, řekla: „Neboj se, všechno dobře dopadne.“

„Já to vím,“ řekla Sabrina a zdálo se, že je o tom přesvědčená. „Nebojím se, že to nezvládnou, Sam. Jsem silná a vím, co mám dělat. Víím, že by sis to se mnou ochotně vyměnila, ale to nejde. Tohle musím zvládnout sama.“

„Já vím, že jsi silná.“ Samantha si dojatě odhrnula vlasy z čela. „Jsi mnohem silnější, než jsem si kdy myslela.“

Samantha jí setřela z čela pot, a když na Sabrinu přišly stahy, pomáhala jí dýchat, aby nezačala tlačit příliš brzo.

„Myslím, že už to bude,“ vyhrkla Samantha náhle a zalapala po dechu. „Za chvíli bude po všem. Budu ale potřebovat tvou pomoc.“

Sabrina beze slova přikývla. Vlasy měla vlhké potem a tváře se jí horečně leskly. Vykřikla bolestí a prohnula se v pase. Samantha ji přiměla, aby zatlačila a za pár vteřin bylo dítě na světě. Místností se rozlehl vysoký dětský pláč. Samantha zvedla do náruče nový život.

„Bože můj, Bree, je to holčička.“ Zadívala se na drobný vrtící se uzlíček ve svých dlaních.

V tu chvíli vrazil do dveří Dan, který bral schody po dvou. Za ním v patách se vrátil do ložnice i doktor.

Najednou bylo všechno, jak má být. Dan ji držel za ruku a lékař kontroloval, zdali je dítě a matka v pořádku. Přestříhl pupeční šňůru a zavázal. Samantha zabalila dítě do hebké teplé pleny. Nakonec ho položila Sabrině do náruče. Chybělo málo a všichni tři by se dali do pláče, místo toho na sebe rozjařeně pomrkvávali a usmívali se.

„Samantho, mám jenom jedno, na dvojčata si budeš muset počkat ty,“ řekla s povzdechem Sabrina a věnovala sestře zamlžený úsměv.

Lékař se ujal svých povinností a Samantha odešla dolů do kuchyně, aby se z toho vzpamatovala. Když otevřela dveře, Jake k ní zvedl hlavu od stolu. Málem by na něj zapomněla, uvědomila si.

„Je to holka,“ prohlásila a vyčerpaně se svezla na židli. „Doktor říká, že je v naprostém pořádku. Váží skoro tři a půl kila. Sabrina to má za sebou.“ Zastrčila si za ucho uvolněný pramen vlasů a oddechla si. „Musím ti poděkovat.“

„Já jsem nic neudělal.“

„Ale byl jsi tady.“ Zvedla oči plné touhy a naděje. „Potřebovala jsem vědět, že tu jsi.“

„Samantho,“ začal Jake, ale pak se usmál a zavrtěl hlavou. „Ty víš, kde mají muži své slabé stránky a na co je dostat. Teď ale myslím, že se potřebuješ napít něčeho ostřejšího, aby sis uklidnila nervy.“

Jake se po chvilce vrátil s lahví brandy a dvěma líkérovými sklenkami. Sedl si naproti ní a nalil sklenku až po okraj. „Není to sice šampaňské, ale na nervy je to balzám.“ Zvedl sklenku a přitukl si s ní. „Na matku, na

dítě a na Samantha Evansovou.“ Odmlčel se a pak šibalsky dodal: „Protože je to bezvadná ženská.“

Samantha si položila ruce na stůl, opřela si o ně hlavu a propukla v pláč.

„Ani nevíš, jaký jsem prožila strach,“ vyprávěla přerývavě mezi vzlyky, když k ní přišel a objal kolem ramen. „Říkala jsem si, že to nepřežiju, jestli se jí něco stane... nebo dítěti. Pořád jsem si připomínala, že mám za ně zodpovědnost.“

Jake ji hladil po zádech.

„To bys přece nepřipustila, Samantha. Ty jsi bojovnice. Nikdy se nevzdáváš.“

Samantha se k němu přitiskla a zmáčela mu košili přívalem slz.

„Promiň, vždycky se sesypu, když jsi nablízku.“

„To je přece jedno, ne?“ utěšoval ji. Jake zabořil tvář do jejích vlasů a blaženě vdechoval jejich vůni. Mírně s ní pohupoval a Samantha se cítila jako dítě, které někdo kolébá v náručí. „Většina lidí nehledá v životě dokonalost. Smíří se drobnými vadami, protože jinak by to byla nuda. Co bychom se snažili zdokonalovat, kdybychom byli dokonalí? A s tebou není nikdy nuda,“ zašeptal a vzal její obličej do dlaní.

Samantha ještě posmrkávala, ale už se usmívala. „To měl být zřejmě kompliment?“ Náhle podlehla náhlému popudu a přitiskla se k němu tváří. „S tebou taky není nikdy nuda.“

„Hmmm.“ Jake ji pohladil po vlasech a jeho hlas zněl skoro dojatě. „Tohle je to nejhezčí, cos o mně zatím prohlásila.“

Samantha se dala do smíchu. Napětí z ní spadlo. Zvedla hlavu a zhluboka se nadechla.

Jake k ní přistrčil skleničku. „Na! Napij se! Udělá ti to dobře.“

Samantha poslechla a napila se brandy. Alkohol ji začal hned hrát a ona cítila, jak se v ní všechno příjemně uvolňuje. „Bree to ovšem zvládla mnohem lépe než já,“ prohlásila sebekriticky. Znovu se napila. „Když jsem odcházela, ležela v posteli jako princezna... nebo jako kdyby přišla z nějakého pikniku. Zato Dan se tvářil, že co nevidět omdlí a mě by mohli odvézt rovnou na káře.“

„Tvoje sestra je skvělá ženská.“

„Já vím.“ Samantha sklopila oči ke stolu. „Řekla, že od téhle chvíle bude všechno jiné. Teď je tu někdo, o koho se bude starat ona, kdo na ní bude závislý. Myslím, že je načase, abych přestala hrát starší sestru. Sabrina už to nepotřebuje.“

„A co budeš dělat dál?“ zeptal se zběžně.

„Zůstanu tu ještě asi dva týdny a pak se vrátím,“ řekla po chvíli.

„A kam?“

Samantha sevřela sklenici do dlaně. „Ke své práci, ke svému životu.“ Znovu se napila brandy. Už jí tak nechutnala.

„Ještě pořád sis to nerozmyslela?“ Jake zvedl svou skleničku a zamyšleně si s ní pohrával v prstech. Zlatohnědá tekutina házela pod kuchyňskou lampou třpytivé odlesky. „Ještě jsi neviděla, jak je u nás na podzim krásně.“

„To ne,“ přitakala Samantha a úmyslně neodpověděla na jeho první otázku. „Možná se vrátím třeba příští léto,“ slíbila neurčitě, ale nemyslela to vážně. Věděla, že se možná už nikdy nevrátí.

„Sabrina má hlad!“ S těmito slovy vrazil do kuchyně Dan. Na tváři měl šťastný úsměv. „Před chvílí porodila dítě a teď má hlad. Sam, ty jsi moje holka!“ Dan se k ní přitočil a objal do náruče. Zvedl ji nad zem a zatočil se s

ní dokola, až polekaně vypískla. „Přisahám, že kdyby byla bigamie legální, chtěl bych si tě vzít.“

„Pokud bych zůstala ještě celá,“ podotkla Samantha věčně, když ji pustil. V jeho medvědímu stisku by málem vypustila duši z těla.

„Tak se zeptám tebe, Jakeu,“ obrátil se k němu Dan. „Znáš nějakou lepší ženskou?“

„Myslím, že si na žádnou jinou nemůžu vzpomenout,“ prohlásil Jake se smíchem. „Samantha je naprostý unikát.“

Zvedl brandy a připil jim na zdraví.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

„Sam, ty ji rozmazlíš,“ pokárala ji v dobrém Sabrina, když viděla, jak se Samantha usadila na verandě s malou Jennifer v náručí.

„Nesmysl,“ odbyla její námitku Samantha a houpala se s malou holčičkou v náručí. „Jennifer je příliš inteligentní na to, aby se nechala rozmazlit. Kromě toho si to zaslouží, když nám přinesla tolik radosti.“

Taky je to moje právo, když jsem její teta, pomyslela si pro sebe. A musím si ji užít, dokud jsem tady, protože co nevidět budu muset odjet. Samantha se dál houpala na houpačce, probírala se tmavými vlásky sotva týden starého dítěte. Obdivovala její hebkou tvářičku a drobné rty, které se bezděčně pohybovaly ve spánku.

Když zvedla oči, uviděla před sebou velkolepé stříbrošedé horské velikány, které se třpytily v odpoledním slunci. Lehký vánek jí čebral vlasy a ve vzduchu se vznášela vůně čerstvě posekané trávy. Samantha se jí hluboce nadechla, jako by si ji chtěla zapamatovat. S vůní trávy se však mísila vůně dětských vlásků. Samantha si povzdechla. Tuhle kombinaci si budu pamatovat navždy...

Nikdy by ji nenapadlo, že si ji ten malý tvoreček omotá kolem prstu během několika dní. Je to další člověk, kterého miluju a budu muset opustit. Za pár dní se budu muset rozloučit se všemi, s Bree, s Danem, s Wyomingem a teď i s Jennifer.

Budou to šrámy, pomyslela si, ale nejvíc mi bude krváčet srdce, že opouštím muže, který se stal mou první velkou láskou. Arogantního i něžného, nenasytého i velkorysého, vznětlivého a smířlivého Jakea Tannera.

Čert aby ho vzal! Nebýt jeho, mohla bych tu klidně zůstat, vztekala se v duchu. Teď už vím, že patřím jediné sem. Cítila jsem to od první chvíle, kdy jsem spatřila tyhle hory. Ve Filadelfii mě nic nečeká. Nic to tam pro mě neznamená. Opustila jsem svůj tamní život bez váhání ani jsem se nemusela dlouho loučit. Nic mě tam netáhne. A naopak všechno mě táhne sem.

„Zdá se, že budeme mít návštěvu,“ probudila ji Sabrina z úvah. „Řekla bych, že se za námi vypravila Lesley Marshallová.“

Samantha sebou trhla. Uvědomila si, jak hluboko se ponořila do svých neradostných úvah. Po příjezdové cestě se k nim blížilo supermoderní sportovní auto. Samantha cítila, jak se v ní vzňala nepochopitelná žárlivost, ale ovládla se a nasadila přátelskou masku.

„Sabrino, vypadáš úžasně dobře,“ řekla Lesley místo pozdravu. Z jejích slov číselo skutečné překvapení. „Vždyť je to teprve týden, co jsi... a přitom vypadáš tak úžasně...“ Lesley se odmlčela a hledala správné slovo.

„Tak svěží?“ nadhodila Sabrina a od srdce se zasmála. „Lesley, byl to jenom porod, žádná transplantace srdce, abych vypadala zdrchaně.“

„Dobře, ale přesto... porodila jsi dítě doma a úplně sama, bez doktora.“ Lesley se obrátila k Samanthě.

„Slyšela jsem od Jakea, jak úžasně jste se zachovala. Musím se přiznat, že vás nesmírně obdivuju.“

Samanthě její slova polichotila, protože cítila, že jsou míněna upřímně, ale navenek jen pokrčila rameny. Trochu ji mrzelo, že Lesleyina chvála pramení z Jakeových informací. „To je hezké, že se o tom zmínil, ale popravdě všechnu práci odvedla především Sabrina.“

„Pořídít si dítě, to pro mě není zrovna lákavá představa,“ přiznala se Lesley otevřeně a otřásla se. „Rozhodně mám v úmyslu to odkládat, jak nejdéle to půjde.“ Opatrně se naklonila nad kolébku a zadívala se na spící dítě. „Je opravdu překrásná, Sabrino. Úžasně roztomilá.“

„Až přijdeš příště a nebude spát, můžeš si ji pochovat,“ nadhodila Sabrina vstřícně, když viděla, že miminko udělalo na Lesley dojem.

„To raději ne,“ vyhrkla Lesley zděšeně. „Myslím, že to s malými dětmi moc neumím. Ještě by se rozbrečela, nebo bych jí mohla něco udělat.“ A nato začala couvat ke dveřím.

V tu chvíli se jí na prstě zableskl velký diamant. Samantha si toho všimla a strnula. Lesley si uvědomila, kam se Samantha dívá. „Ještě se k vám asi nedoneslo, že jsem zasnoubená, že ne?“

Sabrina vrhla krátký pohled na sestru. Samantha viditelně zbledla. „Ne, ještě ne,“ vypravila ze sebe přiškrknutým hlasem.

„Samozřejmě. Měly jste tu důležitější události.“ Lesley natáhla ruku před sebe a otáčela jí, aby na kámen padalo světlo z různých úhlů. „Pravda je, že jsme to ještě oficiálně nevyhlásili. Ale příští týden máme v plánu uspořádat takovou menší oslavu, abychom naše zasnoubení oslavili. Vlastně jsem na cestě do města, abych se poohlédla po nějaké výbavě. Samozřejmě si

budu muset udělat i nákupní výlet do New Yorku, abych si pořídila šaty a další věci, ale prozatím musím vystačit s tím, co je k sehnání u nás.“ Lesley se naoko skromně začervenala a uhladila si dokonale pěstěnou rukou účes, který žádnou opravu nepotřeboval. „Potřebovala bych na přípravu mnohem víc času, ale tohle prostě muži nechápou.“ Lesley se usmála. „Tak já musím letět. Mám tolik práce a zařizování. Doufám, že přijdete na svatbu. I vy, Samantha.“

Sabrina vrhla nervózní pohled na sestru a odpověděla místo ní: „Samantha tu v září už nebude.“

„To je ale škoda,“ prohlásila Lesley, ale bylo vidět, že se s její nepřítomností snadno vyrovná. Její myšlenky už opět ubíhaly směrem k přípravám na svatbu a nákupu vybavy. Sabrina se Samanthou ji vyprovodily k autu. Lesley vklouzla za volant a nastartovala. Zamávala jim na rozloučenou a odjela.

Samantha se vrátila na verandu a zdrceně se posadila do houpačky. Sabrina jí položila povzbudivě ruku na rameno. Samantha ji uchopila a krátce stiskla. Zvedla k ní oči.

„Celou dobu jsem věděla, že to přijde, tak mě nelituj,“ zašeptala a sklopila hlavu do klína. „Jen jsem si myslela, že tu už nebudu a že to nebude tolik bolet. Bože můj, Bree, co si počnu?“ povzdechla zoufale a přejela si dlaněmi po tváři.

V očích ji zaštúpaly slzy. Tohle je poprvé, co mám pocit, že se vztah mezi námi dvěma obrátil, pomyslela si pro sebe Samantha. Sabrina je ta silnější, která mě utěšuje, a já žadoním o radu a útěchu.

„Sam, takhle to dál nejde,“ vyhrkla Sabrina. „Proč si s ním nepromluvíš na rovinu?“ Sabrina pohládila sestru po hlavě. „Tohle se mi nezdá. Měla jsem dojem, že to s tebou Jake myslí vážně. Hodně by mě zklamalo, kdybych

zjistila, že s tebou hrál nějakou hru. Proto myslím, že by ses ho měla na pár věcí zeptat, než odjedeš.“

„Ne,“ vyhrkla Samantha. „Tuhle radost mu nedopřeju, aby mě viděl zničenou. Nestojím o jeho soucit. Nepotřebuju, aby mě litoval.“

„Pýcha nebývá moc dobrý společník,“ připomněla jí Sabrina a významně povytáhla obočí.

Samantha se energicky zvedla.

„Vrátím se domů dřív, než jsem plánovala, Bree,“ vyrazila ze sebe s tváří zrudlou pláčem. „Když si pospíším, můžu mít sbaleno třeba už zítra nebo pozítří.“

„Sam, přece bys to nevzdala bez boje. Ty nemáš ve zvyku utíkat.“

„Tak mě sleduj.“

„Naši přijedou už za pár dní. Bude je mrzet, že se nesetkáte.“

„To mě taky,“ připustila Samantha. „Ale teď vím, že odsud musím odjet, než se totálně znemožním.“ Samantha se odmlčela, aby se nadechla. „Tady už nevydržím ani minutu,“ vyhrkla zoufale.

„Ale Sam...“ Sabrina ji objala a přitiskla k sobě. „Aspoň si s Jakeem promluv. To se chceš věčně trápit nějakými dohady? Nechceš vědět, jak to vnímá on? Přece nemůžeš jen tak odjet, aniž by ses rozloučila. Opravdu nevěřím, že by byl Jake schopný vodit tě za nos a chystat svatbu s jinou. Přece jsem viděla, jak se na tebe díval...“

Samantha zavrtěla hlavou a vyvinula se jí z náručí. „Ne, obě jsme se spletly. Od té doby, co se Jennifer narodila, se tu neukázal. Nemá čisté svědomí. A Lesley má prstýnek na ruce. S diamantem. Dostal, co chtěl. Já víc vědět nemusím,“ ukončila to rázně.

Samantha se zavřela ve svém pokoji a celý večer balila své věci. Shylock ji sledoval s němou výčitkou v očích. I on vytušil, že se chystá zásadní změna v jejich životě.

K půlnoci se Samantha osprchovala a unaveně si lehla do postele. Ale spánek nepřicházel. Dívala se do stropu ozářeného měsícem v úplňku. Když se v dálce objevil světlejší pruh oblohy, opatrně a potichu vstala a oblékla se.

V domě bylo ticho, Samantha vypila zbytek kávy, který zůstal od večera v konvici, a vykradla se z domu. Zamířila ke stájím. Osedlala pohotově svou klisnu, vyhoupla se do sedla a potichu, aby kopyta neklapala, opustila ranč. Nad loukami se ještě vznášel jemný opar mlhy.

Jak se nebe rozjasňovalo, probouzeli se i ptáci a rozveselili kraj svým zpěvem. Samantha smutně naslouchala zvukům přírody a s každou novou ptačí melodií byla skleslejší. Tohle všechno musím opustit, říkala si v duchu. Majestátní vrcholky hor se tyčily v dálce, ale nejprve vypadaly jako narůžovělá stužka oddělující nebe od skal, ale jak slunce stoupalo, jejich obrysy byly čím dál zřetelnější a zanedlouho, jak kraj opouštěla mlha, zazářily v celé své kráse.

Samantha zůstala stát a rozhlížela se kolem sebe. Na louce se páslo stádo bílých krav, které se skloněnou hlavou škubaly krátkou ostrou travu. V té chvíli si uvědomila, že její láska k tomuhle kraji bude navždycky spojená s láskou k Jakeovi. Jestliže řekne sbohem těmto horám, řekne sbohem i Jakeovi. S povzdechem obrátila koně a pomalu se vracela zpátky na ranč.

Doma už byli všichni vzhůru a Dan odjel za svými povinnostmi. Sabrina pro ni měla nachystanou snídani a přivítala ji veselým povídáním, jako by nechtěla mluvit o blížícím se loučení. Pak se ozval pláč dítěte a Sabrina odešla do dětského pokoje, aby ho přebalila a nakrmila.

Samantha zůstala sama. Zůstala stát vedle okna a vyhlížela ven. Dneska večer už budu sedět v letadle na cestě domů, pomyslela si. A zítra mi bude všechno připadat jako sen.

„Zdravím vás, madam.“

Samantha sebou trhla a málem převrátila vázu s růžemi stojící na stole. Jake se opíral o dveře, nohy překřížené v kotnících, jako kdyby ji už nějakou dobu pozoroval.

„Co tady děláš?“

Jake se odstrčil od dveří a zamířil k ní. „Co tady dělám?“ opakoval po ní zamyšleně a náhle se šibalsky ušklíbl. „Řekl bych, že jsem si přijel pro tebe.“

Samanthě jeho prohlášení vyrazilo dech. „Jak to myslíš, že sis pro mě přijel?“ vyhrkla a v duchu se začala bát. „Copak jsem nějaká zaběhlá ovce, aby sis pro mě musel přijet?“

Jakeovi se rozlil po tváři líný úsměv. „Použila jsi docela přiléhavý obrat. Ty jsi opravdu zaběhlá ovečka. Pořád někam utíkáš, ale vždycky špatným směrem.“ Jake k ní vztáhl ruku a vzal ji za loket. „Pojď se mnou, trochu se projedeme.“

Samantha sebou trhla. Jakeův hlas zněl úlisně a zároveň hrozivě. To nevěštilo nic dobrého. Ze všeho nejvíc ji podráždilo, že automaticky předpokládal, že ho poslechne.

„Ani mě nenapadne, abych s tebou někam jezdila,“ odsekla rozhodně. „Uděláš nejlíp, když se sbalíš, pojeděš domů a mě necháš na pokoji.“

Poslední slova už téměř křičela.

„Ne, tak tohle udělat nemůžu, Sam,“ namítl Jake s naprostým klidem. „Máme spolu ještě nějaké nevyřízené účty. A mě došla trpělivost.“

Samantha na něj vytřeštila oči. „To nemyslíš vážně,“ vyštěkla.

„Smrtelně vážně.“

„No ale... a co Lesley?“

„Tu jsem na projížďku nepozval,“ odpověděl Jake stručně a zesílil tlak.

„Nikam s tebou nepojedu,“ vyrazila ze sebe Samantha napůl zděšeně, napůl rozzlobeně. „Přece mě nemůžeš násilím nutit.“

Jake ji přestal tahat ke dveřím a změřil si ji věcným pohledem od hlavy až k patě.

„Myslím, že můžu,“ namítl sebejistě. Sklonil se, chytil ji v pase a jako pírkó si ji přehodil přes rameno. „Jde to docela dobře,“ pokračoval a opatrně si ji nadhodil, aby se mu nesla pohodlněji. „Vidíš? Nic na tom není.“

„Okamžitě mě pusť!“ začala se bránit a tloukla ho pěstmi do zad. „Chováš se jako šílenec. Na tohle jsou zákony, jestli ti to uniklo. Jestli mě hned nepustíš, zavolám na tebe policii a půjdeš sedět do vězení!“

„To myslíš vážně, Sam?“ smál se Jake na celé kolo. „Nechtěj, abych tě vzal slovo. Začínám se třást strachy.“

Samantha kopala nohama jako nepříčetná, ale nic jí to nebylo platné. Jake ji nesl, jako by měl na rameni prázdný pytel. V tu chvíli se na chodbě objevila Sabrina s dítětem v náručí.

Jake se zastavil a letmo se dotkl rukou klobouku. „Ahoj, Sabrino. Jak jste se vyspaly?“ pozdravil se s ní nedbale, jako by všechno bylo v naprostém pořádku. „To je ale princezna,“ poznamenal na adresu holčičky.

„Díky, Jakeu. Tvoje chvála mě těší,“ ušklíbla se Sabrina a přehodila si dítě do druhé ruky. „Máte namířeno ven?“ zeptala se.

„Napadlo nás, že když je tak hezky, uděláme si malou projížďku,“ vysvětloval Jake. „Ale možná se i chvíli zdržíme.“

„Máš pravdu. Je moc krásný den. Tohle počasí vydrží až do večera.“

„Bree,“ vyhrkla Samantha tlumeně, protože se jí v té pozici nedýchalo zrovna dobře. „Nestůj tady. Nevidíš, co děláš?“ Odhrnula si vlasy, které jí padaly do očí. „Chce mě unést! Proti mé vůli! Zavolej Dana, zavolej naše lidi. Nebo policii.“

Jake v té chvíli mrknul spiklenecky na Sabrinu a pokračoval v cestě ke dveřím. Samantha zezadu volala na svou sestru: „Proboha, tak dělej něco? To mě takhle necháš?“ obvinila ji se zoufalým pohledem.

K jejímu zděšení se však Sabrina usmála a zamávala jí na rozloučenou. „Hezky si to užijte,“ volala za nimi.

Samantha otevřela ústa dokořán. Na jazyku se jí hromadila jedna nadávka za druhou, ale to, co spatřila venku, ji rázem umlčelo.

Přede dveřmi stál připravený kůň, kterého držel za uzdu jeden z jejich kovbojů. Potměšile se na ně šklebil. Podal uzdu Jakeovi a mrkl na jeho náklad.

„Koukám, Jakeu, že sis toho nabral nějak moc,“ poznamenal a hrudník se mu natřásal smíchy.

„Ne víc, než bych dokázal zvládnout,“ ujistil ho Jake. Vyhodil do sedla Samanthu a pak se vyhoupl za ni. Opřel se nohama do třmenů a uchopil uzdu oběma rukama.

A než se Samantha nadála, kůň vyrazil tryskem kupředu.

„Za tohle mi zaplatíš,“ zasyčela Samantha, když se chytla sedla, aby nespadla. „Přece si nemyslíš, že ti tohle projde.“

„Nevšiml jsem si, že by mi někdo bránil v tvém únosu, jak ty tomu říkáš,“ namítl Jake posměšně a jednou rukou objal Samanthu kolem pasu, aby měl jistotu, že při rychlé jízdě nesklouzne z koně na zem.

Pádili po cestě několik minut, ale pak Jake zvolnil tempo, opustil udusanou cestu a navedl koně přes louku. Nakonec se zastavili v malém hájku tvořeném shlukem starých silných stromů. Jake seskočil na zem, chytil Samanthu v pase a postavil ji vedle sebe. Když viděl, že čeká na to, až ji pustí, aby mohla začít utíkat, varovně zvedl prst.

„Nenuť mě, abych na tebe použil laso. Nebylo by to pro tebe důstojné.“

Samantha jen vytřeštila oči. Takhle daleko byl ochoten zajít! Stiskla ruce v pěst a zaťala zuby. „Budeš toho litovat,“ zasyčela výhrůžně.

Ale Jake si jejích výhrůžek nevšímal, uchopil ji pod koleny a odnášel pod deštník tvořený převislými větvemi smuteční vrby. Položil ji na zem a zůstal nad ní klečet.

„Uvidíš, že si to nenechám líbit,“ pokusila se ho zastrašit Samantha. Další slova jí však odumřela na jazyku, protože Jake si vedl ní lehl a přitiskl ji k sobě. Přivinul se tváří k jejím nadrům a začal se s nimi přes košili mazlit.

„Jakeu, proboha, přestaň,“ zaúpěla Samantha. „Tohle přece není tvůj styl. Ty si nemusíš brát ženu násilím. Tobě stačí kývnout prstem a dostaneš tu, na kterou se usměješ.“

To myslíš vážně?“ žertoval Jake a tvářil se polichocně.

Přitiskl ji zády do měkké trávy a lehl si na ni.

Její tělo ji zradilo jako první. „Chceš mě vyděsit?“ zkoušela hádat. „Nebo to má být nějaký nepovedený vtip?“ začala ho podezřívát.

„Žádný vtip,“ namítl Jake rázně. „Už kdysi jsme se domluvili, že se spolu budeme milovat,“ šeptal jí do ucha. „Jen jsme to na čas odložili... kvůli tvým starostem se Sabrinou.“ Jake začal přejíždět rty po jejím obličejí. Byly

horké a suché. „A nezapomeň na vlastní slova. Když musíš, tak musíš.“

Jeho polibek byl dlouhý a něžný. Když se Jake odtáhl, oči se mu leskly touhou. Samantha přivolala na pomoc poslední zbytky pevné vůle. „Takového darebáka jsem ještě neviděla. S jednou se chceš milovat, druhou si chceš brát.“

Jake se zarazil a změřil si ji přimhouřeným pohledem. Převalil se na bok a opřel se o loket, aby jí viděl do očí. Jeho ruce jí však jakoby bezděčně rozepínaly knoflíky u košile.

„Trochu jsi mě zaskočila. Víím docela jistě, s kým se chci milovat, ale s kterou druhou se mám ženit, to mi nejde do hlavy.“

Jake se odmlčel a přejížděl prstem po její šíji až hluboko do výstřihu, aby odkryl cípy košile, kterou právě rozepnul. Samantha cítila, jak jí začíná stoupat horko do tváří. Zatajila dech. Jake se jí díval do očí, ale jeho ruce dál hladily hebkou pokožku jejího těla. Hladily ji zkušeně a sebejistě, jako by mu patřila už dávno. Samantha cítila, jak se jí zamlžuje vědomí. Nejraději by zavřela oči a oddala se Jakeovu laskání.

„Tak mi prozrad, koho bych si měl vzít, Samantha,“ naléhal na ni Jake.

Přivinul se opět k ní a třel jí boky a bříško, až se zalykala rozkoší.

„Přece Lesley,“ vyhrkla neochotně. „Lesley? Proč Lesley?“

Samanthu přepadl mučivý pocit, že se jí posmívá, a dostala chuť udeřit ho do tváře. Zrudla hněvem, Jake se však přisál rty k její nahé kůži a Samantha ztratila řeč. Jake nahmatl gumičku kalhotek a začal si s ní pohrávat v prstech. Samantha se však vzpamatovala a pokusila se ho odstrčit.

„Prosím tě, nech toho!“ žadonila zoufale.

„Jenže já nemůžu, Sam,“ šeptal Jake už viditelně vzrušený. „To právě teď nemůžu,“ ujišťoval ji. Jeho ruka opustila boky a vrátila se o něco výš. „Na tuhle chvíli jsem čekal moc dlouho. Teď tě konečně mám tak, jak jsem si vždycky přál.“

„Ale já nechci... a teď chci slyšet, jestli si Lesley vezmeš, nebo ne,“ naléhala rozčilená jeho vyhybavou odpovědí.

Jake se naoko zamyslel a omotával si její vlasy kolem prstu. „To by mě v životě nenapadlo brát si zrovna Lesley. Ale proč tě to vůbec zajímá? Víš, že se mi víc líbí, když nosíš vlasy rozpuštěné, než když je máš svázané do copu,“ pokračoval, jako by se nechumelilo.

„A jak mi chceš vysvětlit, že Lesley má snubní prstýnek a chystá svatbu?“

„Ale asi ne se mnou,“ namítl Jake klidně a dál se kochal jejími vlasy. „Víš, že je máš teď po létě mnohem světlejší, než když jsi sem přijela. To proto, že nenosíš na hlavě klobouk. Tak Lesley má na prstě diamant?“ přešel náhle zpátky k jejich tématu. „Tobě jsem říkal, že ti diamanty nesluší. Jsou studené a nemají v sobě žádnou fantazii. Jsou úplně stejné jako Lesley.“

Samantha na něj vytřeštila oči.

Jake si její reakce nevšímal a přejel rty po jejím čelu.

„Ale Jimovi to buď nevaří, nebo si toho ještě nevšiml.“

Samantha otevřela ústa dokořán. Měla pocit, že nestíhá sledovat význam jeho slov. Nechápatě zavrtěla hlavou.

„Lesley se zasnoubila s Jimem Baileym,“ pokračoval Jake, když viděl, že to Samanthě stále nedochází. „Určitě si vzpomínáš na Jima Baileyho. Strávila jsi s ním na oslavě svých narozenin dost času.“

„To ano, ale...“

„Žádné ale...“ přerušil ji Jake. „Lesley má ráda, když má neustále několik želízek v ohni. Když jí konečně došlo, že se mnou to nikam nepovede a hlavně ne k oltáři rychle na mě zapomněla a věnovala svou pozornost Jimovi. Jim si dal bez dlouhého přemlouvání říct.“

„Ale já jsem myslela...“

„Já vím, co sis myslela,“ přerušil ji podruhé a něžně se usmál. „A proto jsi chtěla odjet dřív, než jsi plánovala původně?“

„Jak ses dozvěděl, že chci odjet dřív?“ zpozorněla náhle Samantha.

„Sabrina mi to řekla.“

„Bree?“ hlesla Samantha. Bree se proti mně spikla?

„Ano, včera. Přijela za mnou, když sis večer balila věci,“ prozradil jí a začal se věnovat citlivému místu za ušním lalůčkem. „Ani nevíš, jak mi to zamotalo hlavu. Musel jsem sebou pořádně hodit, abych dal věci do pořádku a mohl si vzít pár dní dovolené a vyrazit s tebou na líbánky. V tomhle ročním období mám práce nad hlavu.“

„Na líbánky?“ vyhrkla Samantha a rázem jí vyschlo v krku. Jake dál vychutnával její vůni a laskal její šíji.

„Naštěstí mám spolehlivého předáka,“ pokračoval Jake, jako by uvažoval nahlas. „Počítám, že to beze mě pár dní zvládne. Mně se volno taky hodí, už dlouho jsem neměl dovolenou. Napadlo mě, že bychom vyrazili někam, kde je klid a kde budeme sami.“ Konečně zvedl hlavu a podíval se jí do očí, co říká na jeho plány. „Jak by se ti líbilo, kdybychom vyrazili na nějaký ostrov? Třeba Bora Bora? Byla jsi tam někdy?“

„O čem to mluvíš, Jakeu?“ vyhrkla Samantha. „Proč chceš někomu předávat vedení ranče?“ Samantha měla pocit, jako když se v jí hlavě vytvořilo tornádo.

„Abych si tě mohl vzít a odjet s tebou na lůžko, jak se sluší a patří,“ vysvětlil Jake trpělivě.

„Cože?“

„Promiň, ale musím uvažovat prakticky,“ omlouval se naoko Jake. „Nemůžu opustit ranč, aniž bych za sebe našel náhradu.“

„Ty jeden podvodníku... tak ty se mnou hraješ celou dobu takovouhle hru a myslíš, že na ni přistoupím. Směješ se mi za zády a čekáš, že ti teď padnu do náruče. Tak to ses přepočítal.“ Samantha ho zasypala přívalem výčitek, až se zadýchala oprávněným rozhořčením. „A ještě mě chceš odtáhnout někam do horoucích pekel a čekáš, že budu blaženě vzdychat. Ty jeden arogantní, nafoukaný“

„Tak chceš raději do Antarktidy?“ navrhl s ledovým klidem Jake. „Tam taky není moc lidí.“

„Ty ses zbláznil! Já jsem neřekla, že si tě vezmu, tak přestaň plánovat svatební cestu a“ Samantha už nestačila dokončit větu, protože ji Jake umlčel dlouhým polibkem. Když ji konečně pustil, její hlas ztratil na síle a přesvědčivosti. „Nikam s tebou nepojedu. A nikdy si tě nevezmu.“ „Vždycky jsem si myslel, že upřímnost je tvoje nejlepší vlastnost,“ dobíral si ji Jake. Vzal ji za bradu a přiměl, aby se mu podívala do očí. „Dokážeš mi zopakovat, co jsi řekla, a dívat se mi přitom do očí?“ Jake si naoko povzdychl. „Tak dlouho se bráníš přiznat, co ke mně cítíš, a mně už začíná docházet trpělivost.“ Jake k ní přitiskl rty a pohrával si s jejími ústy. „Hmmm, víš, jak jsem trpěl, když jsem si musel odpírat tohle potěšení,“ šeptal jí s ústy přitisknutými k jejím. Nedočkavě ji hladil, aby v ní probudil vášně. „Máš taky krásné tělo. Dál už určitě čekat nevydržím. Půl roku jsem tě přemlouval. To je dost dlouhá doba, abys mě potrápila. Už to neprodujuj. Přece víš, že jsem po tobě toužil od první chvíle, kdy jsem tě poznal.“

„To ano. Dával jsi mi to dost nevybíravě najevo,“ zlobila se Samantha, ale tentokrát už naoko. Přestala se bránit a zůstala ležet v jeho náručí.

„To proto, abys měla o čem přemýšlet. Abys věděla, že tu jsem,“ vysvětloval Jake vemlouvavě. „Ze začátku jsem taky netušil, jak moc mě to vzalo. Když jsem tě tenkrát zachránil z té vánice, uvědomil jsem si, že tě chci napořád, aby ses stala mou ženou. Bylo by to snadné říct, že tě miluju a vezmi si mě, ale pro mě to byl nepřekonatelný problém.“ Jake zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem žádné neřekl, že ji miluju. Vždycky to byla jen hra. No tak, Sam, koukni se na mě. Věřila bys mi, kdybych ti to řekl?“ Samantha otevřela oči a vážně se na něj zadívala. „Měl jsem pověst plejboje, frajírka. Vysmála by ses mi a už nikdy bych neměl příležitost ti dokázat, že jsem jiný. Ale moje trpělivost má taky svoje hranice. Jestli mi řekneš, že si mě nevezmeš, tak se z toho určitě zblázním.“ Jake se k ní mazlivě přivinul a zasypal její tvář polibky. Nakonec se zabořil tváří do záplavy jejích vlasů a blaženě vdechoval jejich vůni. „Samantho, musím ti říct, žeš mi dala zabrat. Byly to úplné dostihy.“

Samantha se s úlevou zasmála. „Stejně ničemu nerozumím,“ prohlásila a v očích se jí zatřpytily slzy. „Mohl jsi mi říct, co ke mně cítíš.“

„Jak říkám, nejdřív jsem sám nevěděl, co se se mnou stalo. Víš, jaké pocity má člověk, když do něj uhoří blesk?“

„Ne, to nevím,“ zasmála se.

„To je škoda, protože nějak tak jsem se cítil já. Pak jsem si uvědomil, jak těsný vztah je mezi tebou a Sabrinou. Řekl jsem si, že potřebuješ víc času, abys pochopila, že v tvém životě je místo i pro někoho jiného, než je ona. Celou dobu jsem se užíral strachem, že se sebereš a odjedeš, až se to dítě narodí. Aspoň jsi mi to

předhazovala pokaždé, když jsme se viděli.“ Jake zavrtěl hlavou. „Představa, že odjedeš a já tu zůstanu sám se svým nemocným srdcem, mě ničila.“

„Ale já jsem nikdy nechtěla doopravdy odjet,“ přiznala se Samantha. „Jen jsem se nedokázala smířit s představou, že uvidím, jak si bereš Lesley Marshallovou za ženu. To by mi zlomilo srdce.“

„Naštěstí se do toho vložila tvoje sestra, jinak to mohlo dopadnout všelijak. Netušil jsem, že bereš všechny ty Lesleyiny řeči vážně. Ještě štěstí, že Sabrina přijela a vyložila mi, jak se doopravdy věci mají.“ Jake se zasmál a vzal její obličej do dlaní. „Prohlásila, že ještě neviděla, aby dva lidi dělali kolem lásky takové cavyky jako my dva. Pořád jsme kolem sebe v kruzích obcházel, ale k ničemu to nevedlo.“

„Bree nemá v povaze strkat nos do cizích věcí,“ poznamenala Samantha zamyšleně.

„Naštěstí svou povahu překročila a zeptala se mě na rovinu, proč tě uháním, když jsem se zasnoubil s Lesley a mám si ji brát. Zůstal jsem na ni zírat s otevřenou pusou. Když jsem ji ujistil, že Lesleyiným vyvoleným nebudu já, ale Jim Bailey, zvedla se stavidla a Sabrina mi všechno vyklopila. Nejvíc mě porazilo, když mi tvrdila, že se ti domů vůbec nechce a trápíš se kvůli tomu. Cítil jsem se jako hlupák, že jsem to sám nepoznal. Nakonec si dala ruce v bok a zeptala se mě, co s tím ksakru hodlám udělat.“

Samantha zavrtěla v úžasu hlavou. „Škoda že jsem to nemohla vidět.“

Jake se usmál a sklonil k ní své rty. „Stačí, když se na sebe občas podíváš do zrcadla. Teď bych měl ale jedno přání já,“ zašeptal a toužebně se na ni zadíval. „Chtěl bych něco slyšet od tebe. Dvě sladká slova.“

Samantha se šťastně usmála. „Miluju tě, Jakeu.“ Přitiskla ho k sobě a šeptala mu do vlasů. „Miluju tě. Miluju tě navždycky.“

„To bylo víc, než jsem si zasloužil,“ řekl Jake a ponořil se hluboko do jejích úst. Samantha už se nebránila a Jake to pochopil.

„Potřebuju tě, Samantha,“ šeptal jakoby v horečce. „Strašně moc tě potřebuju. Nikdy jsem si nemyslel, že budu po nějaké ženě toužit tak nesnesitelně, až to bude bolet. Chci, abys zůstala se mnou až do konce života. Chci tě mít jen pro sebe, abych si vynahradil toho půl roku, kdy jsem o tobě jen snil a marně po tobě toužil. Budeš mít se mnou spoustu práce.“

Samantha se usmála a objala ho kolem krku. „Ty se mnou budeš mít taky spoustu práce. A slibuju ti, že tvoje krávy budou usychat steskem po tobě.“ Sundala mu klobouk a hodila ho do trávy. Potom se opřela o loket a zadívala se mu provokativně do očí. „Tak mě začni bavit, kovboji. Už se nemůžu dočkat.“

Jake se šibalsky ušklíbl a přivinul ji k sobě. „K vašim službám, madam.“